

Kulturens ånder

om progressiv brug af spiritualitet

Tommy Falkeøje

Kulturens ånder. Om progressiv brug af spiritualitet.
Af Tommy Falkeøje 2016.

Indholdsfortegnelse

Hvad er det åndelige?.....	5
Astrologi	6
Himmelguder	8
Gud	9
Jerusalem	10
Kultursammenstød.....	10
Kina	10
Indien	12
Materialisation	16
Jødisk bevidsthed.....	16
Græsk bevidsthed	16
Polariseret bevidsthed.....	17
Kultursammenstød.....	18
Ånder	18
Besættelse	19
Mirakler	19
Helbredelse	20
Det Ny testamente	22
Det kødelige liv	22
Territorie-energien.....	22
Analyse-energien.....	23
Udlevelsens-energien.....	24
Skaber-energien	24
Samlings-energien.....	25
Enheds-energien.....	25
Hengivelses-energien.....	26
Modtager-energien.....	27
Parforhold	27
Korsfæstelse.....	28
Jesus's genkomst	30
Den tre-enige Gud	31
Nadver	31
Adskillelse af det verdslige og det himmelske	32
Alienation – den første bevidsthedsspaltning	33
Reformationen	33
Heksebrændinger	34
Reifikation – den anden bevidsthedsspaltning.....	35
Liv efter døden.....	35
Ægteskab	35
Børn	35
Fader Vor	36
Gud er dansk	39
Deperdution – den tredje bevidsthedsspaltning	40

Helbredelse.....	42
Thomas evangeliet.....	42
Et godt liv	44
Spirituel bevidsthed.....	45
Teosofi	45
Spirituelle læremestre	46
Chakra	49
Andre religioner	52
Shamanisme.....	52
Taoisme	53
Voodoo og trance.....	53
Terapi.....	54
Føle sandheden.....	55
Virtuelle guder	57
Alternativ brug af åndelig og spirituel bevidsthed.....	60
Troende eller ateist	63
Index.....	65

Hvad er det åndelige?

Når man læser i Biblen, er der i begyndelsen en kort skabelsesberetning, der handler om, hvordan Jahve skabte jorden. Jahve oversættes ofte til Herren og omtales som han. Man kunne også kalde det for ”den skabende kraft”. Og da kraft betyder gud, vælger jeg at oversætte det med Gud.

I skabelsesberetningen står, at Gud først skabte lyset, så himlen, dernæst jorden og planterne, så sol, måne og stjerner, dernæst fugle og havdyr, og endelig landdyr og mennesker. Set ud fra den viden, som vi har i dag, er rækkefølgen forkert. Men det interessante er, at mennesker på den tid – omkring år 900 f.å. – troede på en evolution – altså, at der var en rækkefølge. Men de troede også, at den var en skabende kraft.

Mange i dag mener, at Darwin har ret i sin teori om, at evolutionen går ud på, at det er de bedst tilpassede dyr, der overlever. Der sker hele tiden små forandringer. Og så er der nogle der er bedre til at overleve end andre. Her er der ingen skabende Gud. Men den nyeste forskning viser, at der er en slags intelligens i naturen.

Arkæologisk ved vi, at mennesker på forskellige steder på jorden og helt uafhængig af hinanden begyndte at bygge grenhytter samtidig. Vi ved også, at skriftsproget opstod nogenlunde samtidig vidt forskellige steder. Det er, som om der er en overordnet styring. Når vi ser på, hvordan visse blomster og insekter har udviklet sig sammen i en symbiose, tyder det også på, at der må være en slags intelligens.

I disse tider findes der meditationsgrupper, hvor man for eksempel på et bestemt tidspunkt laver global meditation. Så er der måske 50 grupper, der sidder og mediterer samtidig. Den ene gruppe er i Danmark. Den anden gruppe er i Australien. Den tredje gruppe er i Canada. Den fjerde gruppe er i Peru. Den femte gruppe er i Japan osv. Så sidder man med lukkede øjne og gør sig tanketom. Og mens man sidder, opstår der alligevel nogle tanker og drømmebilleder. Bagefter ringer man til hinanden for at høre, hvad de andre havde af tanker og drømmebilleder. Og så viser det sig, at alle grupperne har oplevet præcis det samme.

Der var for nogle år siden en guru i Indien, som lavede kurser for vesterlændinge. Der var 10-15 kursister på sådan et kursus. I de første 10 dage måtte man ikke snakke med hinanden. Man lavede mad, gik i haven og arbejdede. Man læste ikke noget. Og så på 11. dagen satte man sig i en rundkreds – og så skulle alle fortælle, hvad de havde drømt, og hvilke tanker de havde haft til morgen. Her viste det sig så, at alle havde drømt præcis det samme og havde tænkt det samme. Det kom som en overraskelse for de fleste. Og formålet med kurset var at vise, at der er en kollektiv bevidsthed, som er mellem menneskelig.

Jeg vågnede en gang og havde et drømmebillede af en kvinde, der kom gående ad en markvej imod mig. Og jeg genkendte stedet. Det lå cirka 40 km fra, hvor jeg boede. Så jeg tog af sted. Og da jeg kom frem og gik ned ad markvejen, kom kvinden i mod mig, Vi snakkede sammen i 3 dage og havde nogle fælles problemer, som vi fik snakket om.

En anden gang vandrede jeg sammen med min kæreste på en markvej i Norge. Vi havde rejst rundt og havde rygsække på og var trætte. Nu skulle vi til storbyen Oslo. Og da vi var 10 meter fra en landvej, sagde jeg højt. *Nu må der gerne komme en bil og standse og spørge, om vi skal med til Oslo.* Og straks standsede der en bil. Døren gik op. Og en mand spurgte, om vi ville med til Oslo.

Og så var der dengang, hvor jeg havde brug for at skabe forbindelse mellem nogle grupper på landsplan. Og så gik jeg til banegården og så, hvornår næste tog kørte. Det var om 5 minutter, og det gik til Esbjerg, så jeg købte en billet til Esbjerg, Og da jeg stod af toget, var der en fremmed mand på perronen. Jeg gik hen til ham og forelagde mit ærinde. Og han sagde, at han skulle til et møde med nogle, der var i gang med det samme som jeg. De følgende 2 måneder rejste jeg rundt fra by til på samme måde - og mødte i hver by nogle, der var i gang med samme projekt som mig.

Når jeg for mange år siden gik i marken med hest og hesteredskab, mærkede jeg pludselig, at der kom gæster. Og så gik jeg hjem til gården. Og helt rigtigt, der var kommet gæster.

En veninde af mig har, hvad hun kalder en parkerings-engel. Hun bor udenfor storbyen. Men ind imellem skal hun ind til byen. Så kører hun i sin bil, og når hun kommer frem, er der tusindvis af biler og ingen parkeringsplads. Men så kører hun stille rundt i gaderne, mens hun kontakter sin parkeringsengel. Og meget hurtigt viser det – hver gang – at en bil lige pludselig kører ud foran hende og frigiver dermed en parkeringsplads til hende. Det er bare nogle eksempler. Jeg kunne berette om mange andre. Der er sådan en gensidig telepatisk bevidsthed.

Når en indianer ville skyde en hjort, satte han sig bag en busk og visualiserede, at en hjort ville komme og stille sig foran ham. Og så sad han og ventede. Og inden en times tid kom hjorten, som han så skød. Han takkede den Store Ånd, og han takkede hjortenes ånd. Og han skød selvfølgelig ikke flere hjorte, end han var nødt til for at overleve.

I Kina mente man, at denne kollektive bevidsthed var båret af forfædrene. I Mellemøsten mente man, at der en himmelsk Gud, som havde denne bevidsthed.

Nu vil jeg komme ind på, hvordan denne Gud opstod i menneskenes bevidsthed i Mellemøsten.

De første skrifter opstod omkring år 1700 før 0. Efter et par hundrede år kom der mere indhold i teksterne. Man begyndte at skrive om en plante og en plantes kraft. Om floden og flodens kraft. Kraft var datidens ord for gud. Alting havde sådan en kraft eller en gud. Men så begyndte man at spekulere over, hvor kraften kom fra. Man havde jo allerede skabelsesberetningen – altså en forståelse for evolutionen. Og man kunne se, at en plante groede, når der kom lys fra himlen. Lidt efter lidt opstod så astrologien. Lad mig give mig selv som eksempel.

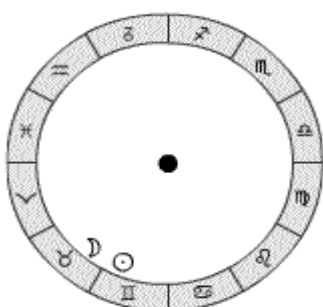
Astrologi

På tegningen i midten er en sort cirkel; og det forestiller jorden. Og resten af tegningen forestiller himlen. Her er der solen, månen, planeterne og stjernerne. Men så er der tegnet et bælte, der er inddelt i 12 stjernetegn. Hver af dem har et navn: Vædderen, Tyren, Tvillingerne, Krebsen, Løven, Jomfruen, Vægten, Skorpionen, Skytten, Stenbukken, Vandmanden og Fiskene. Stjerne bevæger sig ikke i forhold disse stjernetegn; men det gør solen, månen og planeterne. Og det interessante er så, hvordan de bevæger sig, og i hvilke stjernetegn de befinder sig.

Tankegangen handler så om, at når man fødes, er man meget følsom; og så overfører lysfænomenerne på himlen sig til brystet og sætter sig som spændinger i musklerne, der sidder rundt om brystet. Egentlig er det ikke fødslen, der er afgørende. Det er, når man selv begynder at trække vejret. Disse spændinger overføres til bevidstheden, så man tænker og føler i overensstemmelse med de strukturer, som spændingerne udgør. Lad mig kort gennemgå, hvordan det var, da jeg blev født.

Jeg er født 30. maj 1946 i København, Og på det tidspunkt stod solen i stjernetegnet Tvillingen, og så hedder det sig, at jeg er tvilling. Solen giver en kraftig påvirkning, og de stjerner, der er bag ved solen, påvirker også bevidstheden. Stjerneerne i Tvillingen består af to kraftige stjerner ude til venstre og to kraftige stjerner ude til højre. Og de giver en påvirkning, hvor man hele tiden skifter med at se noget fra den ene side og fra den anden side.

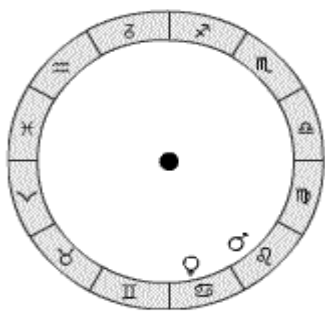
Min måne står i stjernetegnet Tyren. Månen giver en månedlig rytme, hvor man har megen energi ved fuldmåne og lidt ved nymåne. Og må-

nens energi handler om det sociale fællesskab. I de fleste primitive kulturer har man derfor fest ved fuldmåne, hvor man danser, spiller tromme og synger – og hvor der ofte er stor erotisk og seksuel aktivitet mellem alle i landsbyen.

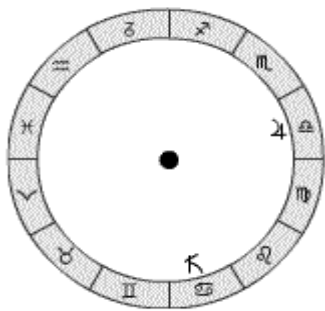
Merkur befinder sig tættere på solen end jorden. Og når man ser på Merkurs bevægelse – set her fra jorden – vandrer den lidt ud til venstre for solen, så hen foran solen, så lidt ud til højre for solen, så tilbage igen osv. Da jeg blev født, stod Merkur foran solen. Merkur giver den samme påvirkning af bevidstheden som stjernetegnet Tvillingen. Man kigger lidt fra den ene side og lidt fra den anden side – og analyserer.

Når to planeter står på samme sted, forstærker de hinandens påvirkning; og det medfører altså, at jeg analyserer meget og altid skifter mellem at se tingene ud fra forskellige synsvinkler.

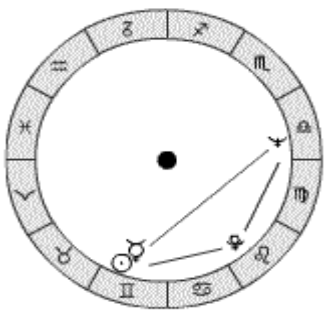
Her ser vi så Venus og Mars i mit fødselshoroskop. Når man ser på planeterne her fra jorden, bevæger de sig ikke bare rundt på himlen. Én gang om året standser de, går lidt tilbage, og går så fremad igen. I virkeligheden går de jo hele tiden fremad rundt om Solen. Men det gør jorden også. Og så opstår denne bagud bevægelse, når man kigger på planeterne set her fra jorden.

Venus vandrer rundt i 1½ år, hvor den tager halvanden runde. Og så står den stille cirka en måned, inden den igen vandrer rundt. Mars vandrer rundt i 2 år, hvor den tager lidt mere end én runde. Står så stille i cirka 2 måneder, og vandrer så igen. Venus går hurtigere end Mars. Tilsammen giver de en påvirkning af bevidstheden, hvor Venus opleves som en dejlig svingom, hvor man oplever nyt, tager en lille pause og oplever så noget mere – og hvor Mars opleves som en sejtrækker, der lige skal opnå lidt mere, hvorefter man ikke bare holder en pause, men befæster sig stilling, inden man fortsætter. Venus kaldes derfor også for en kærlighedsgud, mens Mars kaldes en krigsgud.

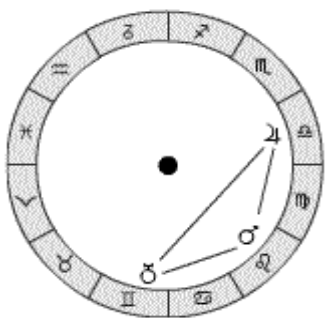
Der er et tilsvarende parløb mellem Saturn og Jupiter. Deres runder på himlen tager henholdsvis 12 og 29 år. Det interessante er, at de passerer hinanden hvert 20. år. Når Jupiter, som går hurtigst, nærmer sig Saturn, opbygges der en bevidsthed med erkendelser og viden. Og når Jupiter har passeret Saturn og løber foran, fås en bevidsthed, hvor man er parat til at prøve noget nyt. De første 10 år handler så om at udvikle noget nyt i samfundet, mens de sidste 10 år handler om at integrere det.

Der var for eksempel perioden fra 1960-80, hvor man de første 10 år fik opbygget humanisme, demokrati, kvindefrigørelse – og de sidste 10 år fik det bredt ud i samfundet. Det negative aspekt heraf er så, at man altså ikke formåede at køre processerne fra de første 10 år videre; men at bevidstheden begyndte at stagnere, og hvor tankerne mere handlede om at få alting til at fungere på en mere bevidst måde.

Når man skal finde ud af, hvordan planeterne påvirker ens bevidsthed, er det vigtigste at se på deres indbyrdes relationer. Når to planeter sender lys mod jorden, og planeterne står 60 eller 120 grader fra hinanden - set her fra jorden - smelter de to lysstråler sammen til én fælles kraftigere stråle. Det betyder i mit tilfælde, at jeg har svært ved at skelne 4 planeters bevidstheder fra hinanden; de går altid op i en højere enhed for mig. Til gengæld udgør de en meget kraftig energi, så jeg hele tiden tænker på en bestemt måde. Og her handler det om, at jeg dels identificerer mig med det (Solen). At jeg hele tiden tænker over det og snak-

ker om det (Merkur). At det drejer sig om det, der kommer ud af samfundsforandringer (Neptun). Og at jeg hæfter mig ved det, som er vedvarende og blivende (Pluto).

Så har jeg en tilsvarende relation mellem Uranus, Mars og Jupiter. Det drejer sig om revolutionære forandringer (Uranus). Om at sikre fremgang og forandringer (Mars). Og om at få noget nyt til at ske (Jupiter). Igen har jeg svært ved at skelne disse tanker. For mig går det op i en højere enhed. Mens ovenstående 4 planeter handler om identifikation, kommunikation og varige ændringer, handler disse 3 planeter om at skabe forandringer, hvor jeg på en og samme gang gerne ser, at det er revolutionært, - at det går fremad, - og at der sikres resultater.

Når to planeter står 90 grader i forhold til hinanden – set her fra jorden – vil lysstrålerne mere eller mindre ophæve hinanden. I mit tilfælde har jeg Venus, hvis energi sådan bliver ophævet. Venus står også i stjernetegnet Krebsen, som giver en lidt indestængt energi. Det betyder ikke, at jeg ikke magter kærlighedsforhold. Men jeg er ikke til de vilde svingture. Når andre går ud og fester, sætter jeg mig gerne alene ude i naturen og nyder freden, mens mine mange idéer og tanker får lov til at dampe af. Selvfølgelig virker relationen også den anden vej. Og det indebærer, at jeg ikke har nogen tanker om, hvad der kommer ud af

bestræbelserne på længere sigt. Der sker bare det, der sker.

Jøderne mente, at Gud ved hjælp af planeterne på denne måde gav et nyfødt barn en bevidsthed. Og de mente, at bevidstheden altid knyttede sig til kroppen. Dette er meget centralt. Da Jesus – ham, som Kristendommen handler om - var død, og nogle af hans disciple bagefter sad og snakkede om, hvad de skulle gøre, havde de denne opfattelse af bevidsthed. Al den bevidsthed, som Jesus havde, var knyttet til hans krop. Og derfor var den bevidsthed nu væk. Den var hos Gud. Det kom så bag på dem, at de alligevel havde bevidstheden. Og det gav dem den oplevelse, at Jesus på den ene side var død, og hans bevidsthed nu var hos Gud, men at den åbenbart også var til stede blandt dem. Jesus måtte altså være en ånd, som nu var til stede. Jeg skal komme nærmere ind på det senere i bogen.

Himmelguder

Vi går nu tilbage til perioden 1200-800 før 0. Sagen var, at klimaet ændrede sig. Istiden var ophørt, og isen trak sig tilbage nordpå. Omkring år 2000 var Mellemøsten stadig både varm og fugtig. Og man kunne bare gå ud i naturen og plukke, hvad man skulle spise. Derfor kaldte man denne tid for Paradis. Man boede på skråninger ned mod dalene, hvor der var jungle og en flod. Engang imellem drog mændene ned i junglen og dræbte et dyr, som de tog med tilbage til landsbyen. Men med klimaforandringerne blev det mere og mere tørt. Og landskabet forandrede sig til steppe og ørken. I løbet af et par hundrede år fældede man træerne i dalen og lavede marker i stedet for. Dem, der stadig boede på skråningerne, blev til røverbander, der drog ned i dalen efter høst og stjal fødevarer. I hele regionen kom der nu krig mellem alle stammer. Der var flere mennesker, end der kunne skaffes fødevarer til; og i 1200-800 var der konstant krig om at erobre en dal eller en oase. Det var en slags udryddelseskrig, og den standsede, da man havde dræbt tilstrækkelig mange til, at der nu var fødevarer nok til resten. Jøderne var sådan en stamme, der ligesom andre stammer rejste rundt og kæmpede for at få sådan en dal. Og det lykkedes til sidst, hvor de skabte deres eget rige Israel.

I løbet af disse krige tog de enkelte stammer en planet til deres gud. Ligesom en plante havde en kraft eller gud, havde hver stamme en kraft eller gud. Og krigen på jorden var derfor også en krig

mellem himmelguderne. På et tidspunkt sejrede jøderne over et stort landområde og kunne holde det fri for fjender i mange år. Og derfor mente de, at deres gud havde sejret over de andre guder. Denne gud var solen. Og de mente så, at der i himlen var opstået en slags fred, sådan at Gud regerede, og at de andre guder bare var engle, som underordnede sig Gud. Det var kong David, der var konge over dette rige. Da han døde, faldt riget sammen. Og hans bevidsthed, som jo var knyttet til hans krop, eksisterede ikke længere. Denne bevidsthed var nu hos Gud. Men så mente jøderne, at Gud senere ville lade et menneske føde og lade dette menneske få David's bevidsthed, sådan at riget kunne genopstå. Dette menneske, som altså skulle komme, blev kaldt Messias.

Gud

Jøderne boede en overgang ved en flodbred. Men den blev nogle år oversvømmet, så hele landsbyen skyllede væk. Og man kunne ikke astrologisk forklare det. Der var intet på himlen, der kunne begrunde det. Og derfor indså jøderne, at Gud ikke kun var i himlen, men også i flodvandet. Og de indså, at Gud ikke kun var noget fysisk, men også noget åndeligt. Jøderne mente – og mener stadig – at de selv var (er) bærer af Guds bevidsthed. Deres kroppe kaldte de for kødets bevidsthed. Og Gud var en åndelig bevidsthed. Og kød og ånd kunne ikke adskilles. Man kan ikke have kød uden ånd. Og ikke ånd uden kød. Det er altså ikke, som mange kristne har det i dag, at Gud er uden for dem, og at man skal kontakte Gud for at få ham i møde. Gud er der hele tiden.

I Biblen kan man læse historien om Adam og Eva i paradiset have. De behøver ikke arbejde. Der er masser at spise. Man skal bare plukke. Altså tiden før år 2000. Men så begår én af dem en fejltagelse, idet Eva spiser af kundskabens træ. Det betyder, at hun begynder at gøre sig sine egne individuelle tanker. Og det resulterer i, at Adam og Eva må forlade den frugtbare have. Og lige siden må mennesker arbejde for føden. Det er altså ikke istidens ophør og klimaforandringerne, der er årsagen. Det er menneskenes begyndende kundskab, der er årsagen. Mennesker tror, at de skal styre verden i stedet for Gud. Og så går det galt. Kun hvis man underlægger sig Guds vilje, handler man i overensstemmelse med Gud, og så opstår paradiset igen. Under krigene i 1200-800 erfarede jøderne, at hvis de adlød Gud, sejrede de i krigene. Men ellers tabte de. Og da kong David havde skabt Israel som et stabilt rige, mente man, at man havde taget første store skridt til at skabe Guds rige på jord. Da det blev besejret, var man overbevist om, at Gud senere ville sende Messias, som så skulle have samme bevidsthed som David - men lidt mere, og så ville Guds rige opstå som et permanent rige på jorden.

Jøderne i dag mener stadig, at Gud vil sende sådan en Messias. Og så vil det nuværende Israel blive første sted på jorden, hvor Guds rige vil opstå som et permanent rige.

Jesus mente ligesom de andre rettroende jøder, at Gud ikke var i Himlen, sådan som astrologerne tænkte. Gud er inden i os og omkring os. Guds bevidsthed er en kollektiv skabende bevidsthed, som gennemtrænger alt levende. Når man dør, dør man. Men den kollektive ånd lever videre. Hvis man identificerer sig med sin hjernemæssige individuelle bevidsthed, slutter denne bevidsthed, når man dør. Hvis man identificerer sig med Guds bevidsthed, lever man evigt.

I buddhistiske kredse er der munke, der gerne vil dø sådan, at de afslutter al individuel bevidsthed, inden de dør. For hvis der er noget tilbage af sådan en individuel bevidsthed, tror de, at den lever videre som en ånd. Og så bliver den genfødt i et nyt menneske. Hvis man derimod slipper al individuel bevidsthed, inden man dør – og kun identificerer sig med den guddommelige bevidsthed, er der ingen individuel ånd, der lever videre – og så slipper man for at blive genfødt. Sådan en tankegang havde jøderne ikke. De mente, at Gud høstede al individuel bevidsthed, sådan at Gud blev klogere. Og når nye mennesker blev født, havde de ganske vist nogle astrologiske impulser, der bestemte, hvordan deres liv ville blive; men Gud havde en kraft, der kunne tilsidesætte sådanne astrologiske påvirkninger. Og Gud kunne derfor lade nye mennesker opstå med den bevidsthed, som Gud ville give dem.

Gud griber også ind i verden på en kollektiv måde. Der foregår en konstant evolution. Minut for minut skaber Gud. Men kan forstå det ved at tænke på det som en gensidig telepatisk kraft. Person A har Gud i sin bevidsthed – og A går hen til et sted, hvor han fornemmer, at han skal hen. Person B har også Gud i sin bevidsthed, og han går også hen til et sted, hvor han fornemmer, at han skal hen. Og så møder A og B hinanden. Det viser sig, at de supplerer hinandens tanker og handlinger, sådan at de bagefter bliver i stand til at udføre noget, som de ellers ikke ville kunne. De gør så noget. Og så viser det sig, at de møder nogle andre, som også har Gud i deres bevidsthed. Og så sker der noget nyt, som ellers ikke ville ske.

I Det Ny testamente i Biblen skriver Paulus om forskellen mellem de troende og andre mennesker. Og han skriver, at de troende tager ansvar for verden og gør noget for at skabe Guds rige på jorden. Han skriver det måske lidt anderledes, men det er, hvad han mener. De troende har Gud i deres bevidsthed, og de mødes for at samarbejde om at skabe Guds rige på jorden. Paulus mente dog – ligesom jøderne – at Guds rige først kunne opstå, når Gud sendte Messias til jorden. Og Paulus mente, at det var Jesus, som var denne Messias.

Desværre slog romerne Jesus ihjel, fordi de antog han var en partisan. Men Paulus var helt overbevist om, at Gud inden få år ville sende Jesus tilbage til jorden. Derfor skulle man vente på Jesus. Det er spild af gode kræfter at forsøge selv at skabe Guds rige på jord. Når Jesus kommer igen, vil han gå foran. Og Gud vil hjælpe ham. Og så opstår Guds rige på jorden for altid. Paulus troede, at det ville ske i hans levetid – altså i løbet af ganske få år.

Jerusalem

Der var mange karavaner mellem Østen og Mellemøsten, og der foregik en omfattende handel. Et af knudepunkterne var Jerusalem. Her byggede man en stor mur rundt om en handelsplads, sådan at man kunne lukke porten og holde eventuelle røvere ude. Og inde bag muren opførte man et tempel.

Jøderne blev meget rige, fordi de tjente på denne handel. Og de blev meget dygtige til at handle og tjene penge. Inde i tempelgården lavede man hver dag mad til alle omrejsende og fattige. Maden var gratis, og handelsforholdene var gode, så derfor kom der mange karavaner til Jerusalem. Selvom krigen om at skaffe sig et territorium ophørte omkring år 800, fortsatte der små krige ind imellem, fordi stærke magthavere ville udvide deres territorium. Men jøderne formåede i mange år at slippe for at blive egentlig besat, mod at de i stedet betalte mange af de penge, som de havde tjent på handelen.

Kultursammenstød

Omkring år 300 før 0 kom der en stor folkevandring oppe fra det græske område, hvorved jødisk og græsk kultur begyndte at smelte sammen. Der kom endnu en tilsvarende folkevandring omkring år 150. Og hele det østlige Middelhavsområde var herefter mere eller mindre besat af grækerne.

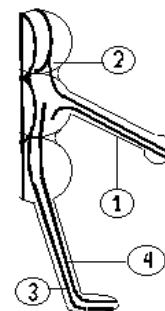
Grækerne havde også en forestilling om, at der var guder i himlen, og at denne gude-kraft var det, som skabte liv på jorden. De mente, at sjælen kom fra himlen og blandede sig med støv fra jorden. Og når man døde, gik sjælen tilbage til himlen, mens legemet igen blev til jord. Senere kunne sjælen så igen inkarnere på jorden. Måske som et menneske. Måske som en regnorm eller et andet dyr. Der var ingen tro på, at sjælen udviklede sig. Når den inkarnerede sig næste gang, blev det måske til en fugl. Og næste gang til en bjørn. Næste gang til et menneske. Næsten gang til en ræv. Næste gang til et menneske igen. Og så måske næste gang til en krokodille osv.

Kina

Den moderne forestilling om, at sjælen igen og igen inkarnerer som et menneske, kommer fra Indien. Inderne havde den samme grundlæggende opfattelse, som oprindeligt opstod i det gamle Kina.

Her kiggede man også op på himlen for at studere, hvordan livet på jorden opstod og udviklede sig. Men hvor man i Mellemøsten kiggede på planeterne vandring på himlen, kiggede kineserne på Solen, Månen og Merkur, fordi disse 3 himmellegemer lyste så kraftigt, at de kunne danne skygge på jordens overflade. Og kineserne mente så, at livet opstod på grænsefladen mellem lys og skygge. Så tænke kineserne noget i retning af, at der lå en vanddråbe på jorden, og at den var dækket med støv. Og de 3 lysende planeter dannede så 3 energispør på dråbens overflade. Senere i udviklingen formerede dråben sig til 3, svarende til Sol, Måne og Merkur. Og det genfandt man så hos mennesket som hoved, bryst og underliv. På et menneske overflade er der stadig disse 3 kredsløb.

Et af dem starter ved brystet, løber ud ad armen til tommelfingeren, tilbage ad pegefingeren, op over hovedet, ned og ud ad benet til nummer to tå, tilbage ad stortåen op til brystet. Det andet kredsløb løber på samme måde, men går til lillefinger og lilletå og er flyttet en tredjedel rundt på kroppens overflade. Og det tredje har det på samme måde, men går til langfingeren og nummer fire tå. Hvert kredsløb deler kineserne op i 4 meridianer. Strømmen kaldes for *chi*. I USA har en virksomhed i slutningen af 1990'erne produceret et apparat, der kan måle disse energistrømme, så meridianer er virkelige.

Man kan godt mærke energien i meridianerne. Og kineserne kalder det en materiel energi. Men så opstår der på kroppens overflade et elektrisk spændingsfelt. Det hedder energilegemet. Og det kan man også mærke, og det kalder kineserne for en levende energi.

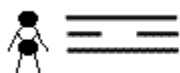
Hvis der er høj ladning overalt eller opladning overalt, tegnede kineserne det sådan. Her har jeg tegnet de 3 kropsdele med sort. Kineserne brugte rød.

Hvis der er lav ladning overalt eller afladning overalt, tegnede kineserne det sådan. Her har jeg tegnet de 3 kropsdele med hvid. Kineserne brugte gul eller gylden.

Så opdagede kineserne, at man kan spænde op i musklerne mellem hoved og bryst og/eller mellem bryst og underliv, og så kan man standse energistrømmen, så der opstår 8 kombinationer af energimønstre. I stedet for opspænding kan man opnå det samme ved en underspænding, hvor musklerne er helt slatte.

Man år senere fandt kineserne på at tegne energimønstrene med streger.

Fordi der er meridianer i hver kropsside, kan der opstå forskellige energimønstre i de to sider.

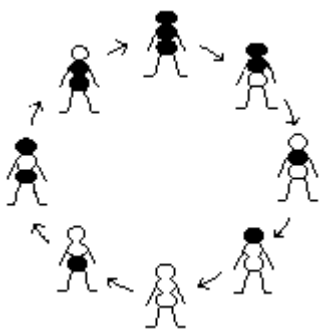

Og det kunne de også tegne med streger, idet de 3 øverste streger viser energimønstre i venstre side, og de 3 nederste viser energimønstre i højre side.

Det interessante er så, at kineserne opdagede, at der er en direkte sammenhæng mellem energimønstret på kroppens overflade og den bevidsthed, som opstår i hjernen. Fra kroppens overflade går der nervetråde op til hjernen. Og energimønstret overføres så til hjernen, hvor der opstår det tilsvarende energimønster. Det opstår sandsynligvis på grænsefladen mellem for- og baghjerne. Dette energimønster giver en tilsvarende bevidsthedsstruktur. Hver gang man skifter energimønster i kroppen, skifter bevidsthedsstrukturen også.

En normal europæer kan ikke forstå dette, fordi man er stivnet i et bestemt energimønster, som man aldrig kommer ud af. Man føler bare, at man er levende. Men hvis man lærer at skifte energimønstre, opdager man, at man ikke kun har én bevidsthed.

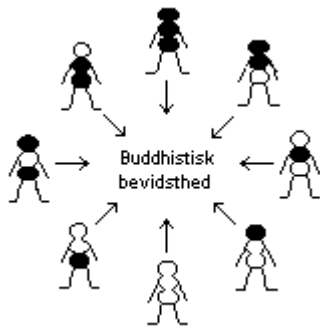

Omkring år 500 før 0 erkendte kineserne, at der er en bestemt rækkefølge, som man normalt vil indtage, når man kommunikerer eller gør erkendelser. De udgør en cirkelproces på 8 trin. Hvert af trinene giver en bestemt erkendelse, som fører én til næste trin. For hver runde sker der en forvandling, sådan at det bliver som en slags spiral, hvor man for hver runde bliver klogere. Der opstod i Kina mange ”skoler”, der havde hver deres fortolkning af det her. De to kendteste er konfusianisme, som mener, at man skal kende til energimønstrene bevidstheder - og taoisme, som mener, at man bare skal lade energierne komme af sig selv. Taoisterne vidste dog godt, hvad bevidsthederne gik ud på. Men i stedet for

at tage udgangspunkt i hjernen og så styre, hvilke energimønstre man skulle indtage, skulle man tage udgangspunkt i energilegemet, som jo har en selvstændig bevidsthed, og så ladet det styre. Den kinesiske bevidsthed kom aldrig til Mellemøsten

Indien

Den kinesiske bevidsthed bredte sig til Indien, hvor den medførte to helt anderledes tankegange.

Den ene er buddhisme. Den kom ikke til Mellemøsten. I dag er der mange vesterlændinge, som er inspireret af buddhisme. Det går ud på, at man skal meditere. Og når man så sidder med lukkede øjne, strømmer alle slags tanker igennem én. Det svarer til, at man i sit indre gennemlever alle energimønstrene. Og på et tidspunkt bliver man tankeløs, fordi man har udlevet alle tankerne. Når man så rejser sig, har man ro – og så udfolder man sig i en balance, hvor man på en måde befinder sig midt mellem alle energimønstrene. Egentlig er det en slags selvundertrykkelse, hvor man ikke udlever det, man har sig. Man mener åbenbart, at det er nødvendigt sådan at styre sig selv.

Den anden er hinduisme. Og den bredte sig til Mellemøsten. Man mente, at man engang i fortiden havde været dyr uden ånd. Her var der kun kødelig energi i alle 3 kropsdele. Men så begyndte man at få en åndelig bevidsthed i hovedet. Hermed startede man en åndelig udvikling.

Man kunne så udvikle sig yderligere. Og der opstod 4 kaster – med hver deres bevidsthed. Den første var bønder og arbejdere. Den næste var købmænd. Den næste var ledere og embedsmænd. Og den sidste var munke. I hver landsby var der alle 4 kaster, og hver kaste boede i et område for sig. Så havde man et 5-mandsråd med en repræsentant for hver kaste samt en erfaren dommer som 5. person.

Inden for munkevæsnet havde man yderligere 3 kaster, hvor munkene kunne udvikle sig yderligere.

Inderne var oprindeligt godt klar over, at det var menneskenes egen skyld, at man var stagneret i disse bevidstheder. Det var menneskers hjerner og samfundet, der fastholdt folk i en bestemt bevidsthed. Teoretisk kunne man godt i løbet af et liv udvikle sig fra den ene kaste til den næste. Men fordi man var så fastlåst, var det mere sandsynligt, at det ikke skete. Man forblev derfor i den samme kaste hele livet. Når man så døde, havde man en stivnet sjæl, og den ville inkarnere igen, så den kunne udvikle sig videre. Måske skulle man mange liv i træk forblive i den samme kastes bevidsthed. Men på lang sigt ville man komme videre. Og når man gennem mange liv havde været igennem alle energimønstrene og deres bevidstheder, var man blevet fri. Lad mig gå lidt i detaljer med det her.

Mennesker i den laveste kaste er bønder og arbejdere, og de er meget dyriske, men har fået ånd i hovedet. Her oplever de ånder, som de danner billeder af, og som de laver fortællinger om.

På dette lave åndelige stade er den visdom, der skal samles sammen for at avancere til en højere kaste, ren kropslig. Det er Hatha-yoga, hvor man skal indtage forskellige stillinger, holde dem i lang tid – og få energien til at strømme. Det er dette, der er kommet til Vesten under betegnelsen yoga.

Den næstlaveste kaste er købmænd. For at skaffe sig mere visdom, så man kan avancere til en højere kaste, må man arbejde med Raja yoga. Her skal man lave åndedrætsøvelser og mærke det åndelige i åndedrættet. Man skal fornemme et indre lys i brystet. Og man skal høre den guddommelige lyd OM, som knytter sig direkte til vejtrækningen. Man kan også bruge Kriya yoga og Transcendental Meditation. Det er teknikker, hvor man mediterer på en lyd – kaldet mantra. Man gentager lyden igen og igen, indtil al tankevirkning forsvinder i hovedet, og så kommer man ned og mærker det åndelige i brystet.

Den næste kaste er embedsmænd. Denne kaste udfolder deres dyriske kraft (underliv) som en magtfaktor i samfundet; men de har også åndelige energier i bryst og hoved, så følelser og forstand er guddommelige. For at hjælpe sjælen til at avancere yderligere skal man udføre Jnana yoga. Her er der to trin. I første trin skal man erkende, at det guddommelige strømmer gennem én - og skaber det dyriske menneske (underliv).

Næste udviklingstrin i samme energimønster er at erkende, at man er en del af Gud. På dette erkendelsestrin behøver man ikke tro, at Gud er levende. Man kan nøjes med at indse, at der er sådan en fælles bevidsthed mellem mennesker. Man taler her om det objektive gudsprincip. Og her forestiller man sig en kugle, hvor Gud er i centrum, og hvor menneskenes bevidsthed er på kugleskallen eller et sted inden i kuglen. Man kan sige, at energimønstret virker sådan, at hoved og bryst er en slags åndelig antenne, der modtager, hvad der er på vej i vores fælles bevidsthed, mens underlivet er en modtgestation, der omsætter det spirituelle til billeder eller følelser.

Når sjælen har lært tilstrækkeligt, kommer man til næste kaste, som er munkene. Og hvis man tidligere har været stivnet i et polariseret bevidsthedsmønster med forskellige energimønstre i højre og venstre side, skal man nu ophæve polariseringen mellem de to sider.

Når sjælen har avanceret yderligere, kommer man hertil, hvor man oplever sit spirituelle legeme eller sjælslegemet. Hvis man fra hovedet kigger ned på sig selv, oplever man nærmest, at man er tom indvendig og føler sig derfor som en hul skal. Men man kan også i hovedet få oplevelser af, hvad der kommer fra bryst og underliv. Og så virker energien sådan, at hovedet bliver en slags føleknude, der opfanger det åndelige og spirituelle, der kommer fra bryst og underliv. Det karakteristiske er så, at man oplever fortiden. Man snakker om, at man kan opleve tidligere liv.

Lad mig tage et eksempel fra dengang, hvor kasterne i Indien var helt uforanderlige, og hvor alle mennesker mente, at man ikke kunne komme ud af en kaste, mens man levede, men må vente til man blev genfødt. Alle havde deres helt faste pladser i samfundet – gennem hele livet.

I en landsby var der en skolelærer, der boede i et lille rødt hus. Han døde. Og samtidig fødtes en dreng. Drengen voksede op. Der var ingen opdragelse, som vi kender det fra Vesten. Det ville jo være spild af tid. Drengen var jo genopstået. Det interessante var at finde ud af, hvem han var. Så lige så snart han kunne snakke, begyndte forældrene og alle andre at spørge ham: ”Hvem er du?” I et år vidste drengen ikke, hvad han skulle svare. Men til sidst blev han nødt til at svare et eller andet. Og så begyndte det interessante. For lidt efter lidt fortalte han om sig selv. Og han fik erindringer fra sit tidligere liv. Og de blev mere og mere tydelige, indtil alle kunne indse, at de handlede om læreren fra det lille røde hus. Selvom drengen aldrig havde været i lærerens hus, kunne drengen fortælle ret præcist, hvordan det så ud, og hvad der var omkring det.

Sådanne historier brugte man til at bevise, at der er en individuel sjæl, der lever efter døden og bliver levende igen i et andet menneske. Mere objektivt handler det om, at der er en gensidig telepati, som bliver tydelig, hvis der aldrig sker nogen forandringer, og man lever et stille liv.

Når de indiske munke avancerer i åndelig udvikling, kommer de så til næste kaste, hvor det kosmiske ego skabes. Åndelig set drejer det sig om kræfterne i hoved og underliv; men følelsen er i brystet, hvor det åndelige skaber et *kosmisk ego*. Lad mig gå tilbage til den nyfødte indiske dreng, der er reinkarnationen af læreren, der boede i et lille rødt hus. ”Hvem er du?” bliver man ved med at spørge ham; og han er jo et ego eller et *jeg*. Han fornemmer de forskellige sociale funktioner, som mennesker udfører i samfundet. Men han fornemmer også, at der i den kollektive gensidige telepatiske bevidsthed er et tomrum, som er opstået, fordi den gamle lærer ikke er der mere. Inde i sig selv føler drengen sig også som et tomrum. ”Hvem er du?” bliver folk ved med at spørge. Og han vil jo gerne være nogen. Men alle pladserne i den kollektive telepatiske bevidsthed er optaget – lige på nær den plads, som læreren havde.

Som åndefænomen har læreren efterladt sig sådan et tomrum i den kollektive telepatiske bevidsthed. Og nu vælger drengen at identificere sig med det. Og dermed bliver tomrummet til en ånd. På denne måde har menneskene skabt alle ånderne.

Det langsigtede mål for menneskehedens udvikling er så at komme af med ånderne igen. Altså få det kødelige og det åndelige til at forene sig igen.

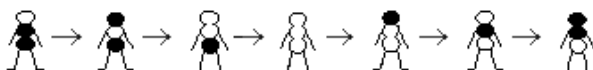
Der er mange munke i Østen, som gør et stort nummer ud af dødsforberedelse, fordi de ikke vil efterlade en ånd, der lever uafhængig af kroppen. Dagligt integrerer de alle energier, så der ikke er nogen rester af et åndeligt *jeg*. Og når de så dør, lever deres individuelle ånd så ikke videre.

I Indien kalder man sådan en individuel ånd for Atman. Når man dør, svæver Atman rundt i ånderverden, indtil den reinkarnerer i et andet menneske.

Men munke, der er kommet til dette trin i deres udvikling, erkender nu, at Atman er menneskeskabt. Den har måske været der i flere tusinde år. Og mens den var der, var den ægte nok. Men den opstod, fordi menneskene var stivnet i energimønstrene.

Til allersidst avancerer munkene til den højeste kaste, hvor de kan erkende, hvordan det guddommelige (underliv) kommer ind i det levende (bryst og hoved). Når de her tænker tilbage på hele deres egen udviklingsproces – gennem mange inkarnationer – har den fulgt denne rækkefølge:

Og nu erkender de så, at det præcis er de samme trin, som det åndelige skal igennem for at komme ind i materien – blot i modsat rækkefølge:

Det er en trinvis materialisation, der ender med, at det åndelige til sidst bliver til kød. Det sidste er dér, hvor dyrene og de kasteløse befinder sig. Og nogle vismænd i Indien diskuterer, om man bliver ligesom dyrene og de kasteløse - eller om man bare i det ydre opfører sig ligesom dyrene og de kasteløse, mens man i det indre har en særlig indsigt, som dyrene og de kasteløse ikke har.

Denne indiske tankegang kom med karavanerne til Jerusalem. Og der opstod i Mellemøsten mange nye religiøse bevægelser, som var inspireret heraf. I de kredse, hvor Jesus holdt til, tog man afstand fra den indiske model. Man mente, at man sagtens i løbet af et enkelt liv kunne gennemleve alle energimønstrene og bevidsthederne. Og man mente, at det største problem for inderne var, at de havde forskelligt åndeligt indhold i de kropsdele, hvor der er lav eller aftagende ladning.

I det første energimønster er der lav ladning i hovedet, og her opstår forestillingen om ånd i hovedet. Den styrer ens kræfter. Det ser vi i dag hos Republikanerne i USA. Denne indiske tankegang kom til Europa i 1400-tallet og 1700-tallet – og blev bragt videre til Amerika af

de europæiske udvandrere, der emigranterne til USA.

Det andet energimønster giver oplevelse af en ånd i brystet. Og det ser vi i dag hos mange europæere, som kalder det for Helligånden.

Det tredje energimønster giver en oplevelse af noget åndeligt kontra noget kødeligt. Det ser vi i dag i den arabiske kultur – og det er samme energimønster, som clairvoyante anvender.

Det fjerde energimønster giver en oplevelse af det uendelige guddommelige, hvor det åndelige eksisterer uden for den materielle verden.

Det femte energimønster giver en oplevelse af, at man har en sjæl, idet man (hjernen) *kigger* ned på kroppen og oplever noget udødeligt.

Det sjette energimønster giver en oplevelse af, man (bryst) er omringet af åndelige kræfter. Det ses i dag hos visse kristne, hvor man har spaltet det åndelige op i hoved og underliv, så de udgør Gud og Satan.

Det syvende energimønster giver en oplevelse af, at der er noget guddommeligt, der befinder sig nede i underbevidstheden – eller som kommer ind i én og styrer én.

Jesus og hans kreds tog afstand fra disse ånder. En central del af hans undervisning og helbredelse var, at man skulle have samme åndeligt indhold i alle energimønstrene. Der er kun én Gud. Og han virker i alle dele af én på nøjagtig samme måde. Hvis man har forskellige åndeligt indhold i energimønstrene, sådan at man bruger ét energimønster i én social sammenhæng – og et andet energimønster i en anden sammenhæng – splitter man sin bevidsthed både på det kropslige og bevidsthedsmæssigt plan. Og så bliver man syg og får en splittet bevidsthed.

Man skal leve i et fællesskab, hvor man udfolder alle energimønstrene. Og man skal have samme Gud i alle de kropsdele, hvor der er lav ladning eller afladning. En sådan afladning er samtidig en opladning af det åndelige. Gud kommer ind i én på alle tænkelige måder.

På en måde ligner det taoismen i Kina. Men mens taoisterne fokuserede på det fysiske og psykosociale, fokuserede kredsen omkring Jesus på det åndelige og spirituelle.

Det med kun én Gud er siden blevet misforstået her i Europa, hvor man har adskilt det åndelige fra det fysiske. Så bliver Gud til et væsen, der lever i sig selv – udenfor menneskene. Hvis der er mange guder, er der sådanne mange åndelige væsener. Og hvis der kun er én Gud, er der kun sådant ét åndeligt væsen. Og alle andre guder er bare fantasier.

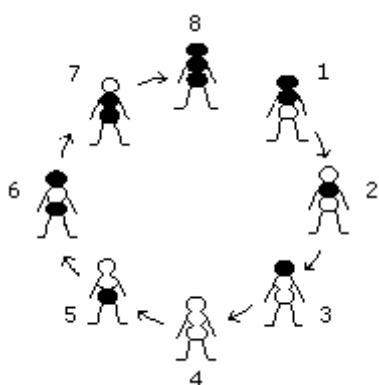
Men sagen er, at gud oprindelig betød kraft. Og man kunne mærke, at der i det mindste var 7 af sådanne kræfter – jævnfør ovenstående energimønstre, der har forskellige åndelige kræfter. Det, som Jesus og hans kreds tog afstand fra, var tanken om, at disse åndelige kræfter trak i forskellige retninger – hvad de jo gør på det meget korte sigt. Men hvis man forstår dem rigtigt, indser man, at de supplerer og komplementerer hinanden, sådan at de samlet set udgør én åndelig kraft. Og derfor er der kun én Gud. De kristne i dag mener modsat, at der kun er én af de ovenstående 7 energimønstre, der indeholder Gud. De andre har hedenske guder eller afguder.

I dag snakker mange om det spirituelle i stedet for det åndelige. Og det skyldes præcis, at man med ånd mener, at der kun er ét åndeligt væsen, nemlig Gud – og at han ved ens fødsel placerer en sjæl i det enkelte menneske, sådan at vi har en indre gnist af Gud i os.

Når man så snakker om det spirituelle, handler det om de bevidstheder, der knytter sig kropsdele med lav ladning eller afladning, og hvor man ikke har kropslige følelser, men har en modtagende bevidsthed, der er gensidig telepatisk.

Materialisation

Lad mig gå lidt mere i dybden med materialisation.

(1) Det starter med, at det åndelige kommer ind i kroppen. I Kina forestiller man sig, at der er et immaterielt organ i underlivet. Hvordan inderne forestiller sig det, ved jeg ikke. (2) Så omkranser det åndelige brystet, hvor der opstår det kosmiske ego, som inderne har døbt det. Det er en særlig form for egoisme. Man bliver til en åndelig gnist, der er ligeglad med, hvad andre mener, men bare føler et ansvar for at udføre det, som de guddommelige energier vil have én til. (3) Så går dette åndelige ind i ens krop, sådan at man får et sjælslegeme – kalder inderne det. (4) Og næste trin bliver, at det åndelige fylder alt, og at man bliver forvandlet. Indtil nu har processen handlet om ånd. Man kan dog diskutere, om der i trin 4 også sker fysiske forandringer i hjernen.

(5) Nu begynder ånden at materialisere sig kropslig. Hoved og bryst er en slags åndelig antenne. Og underlivet er en slags jordforbindelse, der modtager det åndelige. Man kan mærke det; og en clairvoyant kan fornemme det. (6) Så føler man det tydeligt. Det åndelige kommer ind i brystet, og det formidler en proces, så der opstår tanker i hovedet om, hvad man skal gøre. (7) Det åndelige bliver endnu mere materialiseret. Ens krop - underliv og bryst - bliver som en åndelig kriger, hvor man har det guddommelige i hovedet. (8) Og til sidst fuldføres materialisationen, hvorved noget nyt er skabt.

Det var dog kun nogle få indiske vismænd, der havde hele denne indsigt. Flertallet af inderne oplevede og mente, at der var adskillige guddommelige kræfter. Der var 3 overordnede guder – for henholdsvis hoved, bryst og underliv. Men for hver af disse kræfter var der mange underordnede guder, som man kunne knytte sig til.

Jesus og hans helbredelsesmetode gik ud på, at man skulle bruge alle energimønstrene frit i en sammenhæng – med fokus på, at alle åndelige kræfter skulle hænge sammen. Dermed ville også de kropslige dele hænge sammen. Og så ville kroppen blive i stand til at heale sig selv.

Jødisk bevidsthed

Nu hvor jeg har introduceret Østens figurer til at forklare bevidsthed, vil jeg fortsætte med det, når jeg beskriver andre kulturers bevidstheder.

For jøderne hænger kød og ånd sammen og kan ikke adskilles. Den kødelige bevidsthed opleves i brystet. Man oplever, at man er et individuelt ego. Og man er i sine følelsers vold.

Man er omringet af Guds ånd. Når man bliver født, står planeterne på himlen på bestemte steder, og det overføres til muskelspændinger rundt om brystet. I den tidlige jødedom mente man, at det bestemte hele ens liv. Man kan godt undervejs blive klogere; men man kan ikke styre sig selv. Og andre mennesker kan heller ikke lære af de erkendelser, som man får – mente jøderne.

Efter år 0 begyndte de kristne at opdele dette energimønsters bevidstheder i 2, sådan at Gud befinder sig i hovedet, og Satan befinder sig i underlivet. Det var en tanke, som opstod adskillige år efter, at Jesus var død.

Græsk bevidsthed

Grækerne havde en to-polet bevidsthed, som de oplevede både fysisk og psyko-socialt. De oplevede en sjæl i hovedet. Og legemet oplevede de som en dyrisk fysisk krop i underlivet.

Og mellem de to var der en vejtrækning, som forbandt de to, så længe man levede. Når man døde, gik sjælen op i himlen, og legemet blev til jord.

De brugte dette energimønster til at danne den vestlige form for demokrati, hvor der er nogle (hoved), der styrer folket (underliv).

Energimønstret bruges også til logik og videnskab, fordi det jo overføres til hjernen, hvor der opstår to bevidsthedspoler, sådan at man kan sammenligne to tanker ad gangen. Det vil sige, at man kan argumentere og begrunde.

Polariseret bevidsthed

Et par hundrede år før 0 ses det – ifølge historiske kilder – at mennesker i Mellemøsten er stivnet i et polariseret energimønster med det græske energimønster i højre side og det jødiske i venstre side. Mens grækerne snakkede om sjæl og legeme, og jøderne snakkede om kød og ånd, snakkede man i Palæstina på dette tidspunkt om både sjæl, legeme og ånd, idet kød også blev forstået som legeme.

Vi skal lige se på de 3 forskellige slags bevidstheder. Den gamle jødiske tankegang kunne ikke rumme abstrakte begreber. I Det Gamle Testamente er der en historie, hvor en jøde og hans modstander kaster hver sin slange. Men den jødiske mands slange æder modstanderen slange. Hvad betyder det? Jo, når en slange nærmer sig sit bytte, skyder den en del af kroppen fremad, mens hovedet forbliver i samme afstand fra byttet. Og pludselig slår slangen til og kaster hovedet fremad og rammer byttet. Noget lignende gør et menneske, når man skal argumentere. Man holder sit angreb tilbage og kommen i stedet med en række argumenter. Og så lige pludselig kommer angrebet, hvor argumenterne sættes sammen til en konklusion. At kaste en slange er altså sådan at argumentere og forsøge at overbevise sin modstander. Når den ene slange så æder den anden, betyder det, at den ene slanges argument er stærkere end den andens slanges – og at man altså overbeviser den anden om, at man har ret.

I Det Ny Testamente er der også en historie om, at Jesus går på vandet. Ligesom man ikke kan kaste en slange, kan man heller ikke gå på vandet, så det er igen et billedsprog på noget, som man i dag vil udtrykke abstrakt. Det kan oversættes med, at man har kontrol over sine følelser og ikke er afhængig af dem.

Med den græske bevidsthed er det lige omvendt. Man har en *konkret* oplevelse i underlivets bevidsthedspol, og så får man en *abstrakt* oplevelse i hovedets bevidsthedspol. Når man kun har sådanne to bevidsthedspoler, kan man ikke samtidig opleve sit *jeg*, for det vil kræve en tredje bevidsthedspol. Derfor fik grækerne den forestilling, at ord skaber. Det er ikke et *jeg*, der betragter de to første bevidsthedspoler, og derefter skaber noget. Ergo må det være ordet selv i hovedets bevidsthedspol, som skaber noget konkret i underlivets bevidsthedspol.

I Det Ny Testamente er der et evangelium skrevet af Johannes. Han forsøgte at oversætte den jødiske tankegang til græsk tankegang, og derfor starter han sit evangelium sådan: *I begyndelsen var ordet, og ordet var hos Gud, og ordet var Gud*. Johannes ville sikkert forsøge at forklare, at det var Gud, som var skaberen.

Mange kristne har overtaget den græske tankegang. Når de beder til Gud og siger nogle bestemte ord, går de ud fra, at Gud hører disse ord – og at Gud så skaber ved hjælp af disse ord. På den måde gør Gud det, som man beder om.

Den græske tanke handler om, at guderne er i himlen. Det var Gud også i den meget tidlige jødedom. Men jøderne erkendte allerede omkring år 6-800 før 0, at Gud var overalt. Han styrede alt – også himmellegemerne. Men Gud var lige så meget på jorden, som han var i himlen.

Mens grækerne mente, at sjælen efter døden kom i himlen, mente jøderne ikke, at der var noget individuelt liv efter døden. Man bestod af kød og ånd. Kødet forsvandt, og ånden fortsatte som en del af Gud.

Den forestilling, som mange kristne har i dag, at de efter døden kommer i himlen, er en tanke, som først opstår efter 1700-tallet. Det kommer jeg tilbage til.

Den græske forestilling om, at ord skaber, førte også til, at man kunne sige en guds navn, og så ville denne gud skabe det, som guden nu kunne. Det har i moderne tid medført, at de kristne siger: *I*

Jesu navn går vi til bords, når man sætter sig til at spise. Eller man siger: *I Jesu navn befaler jeg den onde ånd at forlade min krop, så jeg bliver rask*. Og så tror man, at Jesus's kraft bliver vakt til live. Når man i kirken i dag har holdt en prædiken, slutter man med *I Faderens og Sønnens og Helligåndens navn*. Og så forestiller man sig, at man har aktiveret Gud, Jesus og en hellig ånd. Mange kristne beder bønner, og når de har bedt, slutter de med en ekstra sætning: *I Jesu navn, amen*. Det, som de så har bedt om, og som Gud altså skal levere, er man åbenbart lidt usikker på, om Gud har hørt og forstået. Men ved at sige i *Jesu navn*, forstærker man sin bøn til Gud, så den trænger igennem til Gud.

Dette med, at et navn eller ord kan skabe, var noget, som ikke indgik i jødernes tankegang. Og Jesus brugte da heller aldrig sådanne ord eller navne. Han tog afstand fra denne græske forestilling. Han talte mere om en levende Gud for levende mennesker. Gud er her hele tiden i alt levende. Problemet er ikke, at Gud kan være fraværende; men at vi kan have en hjernemæssig bevidsthed, som adskiller os fra Gud.

Den polariserede bevidsthed, hvor man har det græske energimønster i højre side og det jødiske i venstre, giver 3 bevidsthedspoler. Så kan man både have noget konkret, noget abstrakt og et *jeg*, der får erkendelse af at studere det konkrete og det abstrakte. I den revolutionære periode i slutningen af 1700-tallet og begyndelsen af 1800-tallet kom der mange revolutionære idéer ud af at bruge disse 3 bevidstheder. Det samme skete i 1960-70'erne, hvor der også var en kulturrevolution. Men ellers har den europæiske bevidsthed været udsat for spaltninger og fortrængninger, så man kun har kunnet opleve 2 eller 1 af de 3 bevidstheder ad gangen.

Kultursammenstød

Sammenstødet mellem den græske og den jødiske kultur medførte noget helt nyt. Grækerne havde besat det nordlige Ægypten, hvor de i byen Alexandria havde etableret et universitet, som var datidens største. Her fandt man på begreberne terapi og healing. Begge begreber handler om at få højre og venstre sides bevidstheder til at smelte sammen til en fælles bevidsthed. Den splittede bevidsthed og det splittede energilegeme gav alle mulige psyko-sociale og fysiske problemer, så nu gjaldt det om at blive hel. Man vidste bare ikke, hvad man skulle gøre. Og det lykkedes da heller ikke.

I datidens Palæstina opstod der nogle tilsvarende bevægelser. Og de kunne heller ikke finde ud af det. Men lad os se lidt nærmere på to af dem. Den første var essæerne. De var spredt rundt om i landet, men de fleste holdt til i nogle huler ved det Døde Hav. På en måde forsøgte de at blande græsk og jødisk kultur. Et af de vigtigste redskaber var, at de havde et stort bassin med vand i, og så skulle man rense sig ved at døbe sig i vandet. Så antog man, at den dårlige bevidsthed blev vasket bort, sådan at man blev åndelig ren.

Den anden nye bevægelse var den, som Johannes Døberen stod for. Han holdt til nede ved kysten af det Døde Hav. Og her døbte han folk ude i vandet. Vi ved, at Jesus kendte begge de to bevægelser, og at han lod sig døbe af Johannes. Men senere tog Jesus afstand fra sådan en dåb. Man kan selvfølgelig ikke fjerne en stivnet og splittet bevidsthed ved at døbe sig i vand. Der skal en kropsenergetisk og en bevidsthedsmæssig forandring til, hvis man vil ændre sig. Og Jesus fandt frem til sådan en helbredelsesmetode. Han blev kendt for at være en meget dygtig helbreder. Han underviste i det, og på et tidspunkt udsendte han 70 personer, som han havde undervist i metoden. Ifølge Lukas evangeliet kapitel 10 vers 9 sagde Jesus til dem, inden han sendte dem af sted: *Helbred de syge i byen og sig til dem: Nu er Guds rige kommet*. Jeg skal komme tilbage til, hvad helbredelsesmetoden går ud på.

Ånder

Men først skal vi vende blikket mod Lukas, som skrev sit evangelium i årene 90-120. De lærte er uenige om en mere præcis tidsbestemmelse. Lukas var kendt for ikke selv at digte noget, men bare videregive det, han havde hørt. Så hans evangelium vidner om, hvad mange af de kristne på det tidspunkt mente.

Lukas skriver om en masse fantasier. Han skriver, at en engel opsøgte Jesus moder Maria og fortalte hende, at hun skulle føde en søn. Men hvordan kan Lukas og datidens kristne vide det. Der var jo kun englen og Maria til stede. Lukas skriver også, at Jesus mødte Satan ude i ørkenen. Men hvordan kan man vide det. Der var jo kun Jesus og Satan tilstede. På Jesus's tid omkring år 30 var der ikke nogen Satan i det, som Jesus underviste om. Der var kun én Gud.

Lukas mener også i lighed med de andre evangelister, at Jesus er en ånd med overmenneskelige egenskaber. En dag kommer Jesus forbi et figentræ, og fordi træet ikke bærer figer, lader Jesus træet visne på et øjeblik. Så kommer Jesus forbi en blind. Og den blinde kalder på Jesus og beder om at få synet igen. Og hokus pokus. Manden får synet igen. Jesus siger: *Bliv seende, din tro har frelst dig*. Det er helt i modsætning til, at Jesus underviste i healing og udsendte nogle, der havde lært at heale. Det skygger for at forstå, hvad den helbredende metode egentlig går ud på.

Besættelse

Først skal vi lige se på besættelsen af Palæstina. Først var det grækerne, der besatte området. Og senere var det romerne. På grund af den rigdom, som jøderne skaffede sig ved handlen med karavanerne, kunne jøderne ofte få forholdsvis megen frihed mod at betale store summer til besættterne. Men romerne begyndte at opkræve store skatter fra jøderne, og jøderne svarede igen med små og store forsøg på oprør. Hver gang slog romerne dem hårdt ned, og mange jøder havnede som slaver.

Der var nogle jøder, der samarbejdede med romerne, og de blev stukket ned af andre jøder - og deres huse brændt. Og der opstod en masse partisangrupper, der bekæmpede romerne. Ifølge romernes tankegang var der ikke andet at gøre end at udvise grusomhed og kæmpe, indtil man overtog hele verdensmagten. Når man fangede oprørske jøder, blev de pisket og korsfæstet. Nogle gange kun én eller et par stykker. Andre gange 10.000 og 30.000 på én gang.

Jøderne blev tvunget til at betale mere og mere skat til romerne, og flere og flere jøder mistede alt, hvad de ejede – og måtte gå fra hus og hjem. Mange blev regulære landevejsrøvere. Men flere indgik i partisangrupper, der dels røvede for at overleve, men som også overfaldt romerne. Essæerne forberedte et enkelt stort angreb mod romerne, men det kom aldrig. Der var mange prædikanter, der samlede folk ude i ørkenen og holdt flammende taler. Sådant en prædikant samlede engang 30.000 mennesker i en hær, der skulle erobre Jerusalem. Det blev heller aldrig til noget. Så var der mange vandregrupper, der ernærede sig ved at gå rundt og tilbyde praktisk arbejde. Nogle af dem fungerede som omvandrende hospitalet; og Jesus og hans gruppe var præcis sådan nogle omvandrende helbredere.

Mirakler

Jesus og hans gruppe kom engang til et sted, hvor der skulle være et bryllup – skriver Johannes i sit evangelium, som er skrevet omkring år 70-80. Historien findes ikke andre steder. Og den handler om, at Jesus kan forvandle vand til vin. Vi ved, at sådan et bryllup jo varer i adskillige dage. Men i historien står der, at man løb tør for vin, og at Jesus så – hopus-pokus – lader et stort kar fylde med vand, hvorefter det er blevet til god vin. Når man den gang drak vin, var det af samme årsag, som man for nogle generationer siden drak øl og vin i Europa. Sagen var, at vandet indeholdt bakterier, så man kunne blive syg. Og derfor drak man noget alkohol i stedet for. Vi ved også, at ordet vin i Palæstina dengang godt kunne betyde noget i retning af druesaft. Nu var Jesus jo omvandrer – og sov sikkert ofte i det fri. Og her måtte han og hans gruppe drikke det vand, som der var mulighed for. Han kendte derfor sikkert til måder, hvorpå man hurtigt kunne omdanne vand til noget alkohol. Det kender vi i dag fra Afrika og andre steder, hvor man pludselig vil holde en fest, og så sætter man bananer eller andet frugt til at gære, og dagen efter drikker man det og bliver beruset af alkoholen. I historien i Johannes skrift får man indtryk af, at vinen slipper op måske klokken 4 – og at Jesus forvandler noget vand til vin måske klokken 5, så man kan drikke videre. Men det er mere sandsynligt, at der bliver drukket så meget, at man efter nogle dage kan indse, at der ikke vil være mere vin i løbet af en dag eller to. Jesus har derfor mindst et døgn til at skaffe mere vin. Og han og hans disciple går så ud og finder noget frugt, sætter det til at gære, og dagen efter filtrerer de det, og så er der mere vin. Det er ikke sådan, at Johannes skriver det. Han har sikkert hørt den og gengiver den

blot på skrift. Jeg ved selvfølgelig ikke, om det er sådan, at det er sket. Men i de tidligste skrifter var Jesus ikke kendt for sine mirakler, men for at være en dygtig helbreder.

Helbredelse

Jesus blev kendt for sin evne til at helbrede. I dag har kirken overtaget en hedensk skik, hvor man påkalde Jesus's navn – og tror man, at det i sig selv vil helbrede. Men lad os se nærmere på den helbredelsesmetode, som Jesus anvendte og underviste i.

Markus skrev sit evangelium omkring år 70, hvor han trækker Jesus's lære tydeligt op. Der er 3 hovedemner. Det første handler om onde ånder og knytter sig til de kropsdele i det græsk-jødiske mønster, hvor der er lav eller aftagende energi.

Her får vi at vide, at hvis en sådan spirituel kropsdel ikke er fyldt op med en bevidsthed, der er integreret med den samlede bevidsthed, vil den fyldes med et ubevidst åndefænomen, der har

sig selv i centrum. Der bor så i kroppen en ånd, der har sit eget *ego*, og som kun har interesse i at opretholde den kropsdel, som den befinder sig i. Og så er man besat af en ond ånd. Hvis man er det, bliver man syg. Så skal man uddrive den onde ånd. Men hvis man ikke gør andet, kommer der bare en anden ond ånd igen. Man skal fylde sig med Guds ånd.

Det næste hovedemne hos Markus er helbredelse. For hvis man er permanent spaltet i to kropssider, bliver man også syg. Og så kan vi læse, at Jesus uddanner og udsender healere, der skal helbrede folk. Når man har en splittet krop (højre og venstre side), får man også en splittet bevidsthed. Så har man sit *jeg* i den ene side. Og den anden side projiceres ud på andre, så man ubevidst tager afstand til andre – og det giver vrede. For at forene sine to sider igen, må man derfor tilgive de andre. Og ”*de andre*” er ikke ydre mennesker, men sin egen ene kropsside. Efter tilgivelsen kan man så integrere de to kropssider igen – og forene sig til et helt menneske. Hermed ophører de sygdomme, som er forårsaget af splittelsen og stagnationen. Så kan man altid bagefter forsones sig med de ”*ydre*” fjender.

Det tredje og sidste budskab hos Markus handler om at blive hel, så man ikke har bevidste eller ubevidste dele, der splitter bevidstheden. Der skal heller ikke være splittelse mellem Gud (kropsdele med lav ladning) og det kropslige *jeg* (kropsdele med høj ladning).

Thomas evangeliet er ikke taget med i Biblen, men er det tidligste evangelium – sandsynligvis skrevet i 40'erne. Thomas kendte Jesus, og derfor er skriftet nok det, der mest fortæller sandheden om Jesus. Desværre eksisterer der mange forskellige udgaver, fordi det er omskrevet adskillige gange. Og indholdet er meget anderledes end de skrifter, som er skrevet senere og taget med i Biblen. Kirken betragter Thomas evangeliet som en mellemting mellem jødisk og indisk tankegang - og tager afstand fra dets indhold, som man mener ikke har noget med kristendom at gøre. Her er noget fra Thomas evangeliet:

Når I anser det, som er to for ét, og I anser det indvendige for lige med det udvendige, og det udvendige for lige med det indvendige, og det øvre for lige med den nedre, og når I anser det mandlige og det kvindelige for at være ét, så at det mandlige ikke skal være mandligt, og det kvindelige ikke kvindeligt da skal I gå ind i riget.

Det indvendige og det udvendige handler om, at man har to bevidstheder – én i hver kropsside; og at man projicerer den ene ud. Og budskabet er, at man skal få de to til at fungere sammen. Det øvre er bevidstheden i hovedet, og det nedre er bevidstheden i underlivet; og de skal også gå op i en højere enhed. Det mandlige er bevidsthedsmønstret i højre side, mens det kvindelige er bevidsthedsmønstret i venstre side, men det skal ikke fordeles til henholdsvis mænd og kvinder; begge køn skal udfolde begge sider. Når man gør alt dette, går man ind i riget ... og hermed mente man Guds rige på jorden.

Det ses altså, at målet er at ophæve den splittede bevidsthed og få en samlet bevidsthed i stedet for. Og der er en direkte sammenhæng mellem bevidsthed og krop, idet et splittet energimønster på kroppens overflade opretholdes af muskelspændinger, som ødelægger enzym- og hormonbalancen, men også blokerer for kroppens naturlige funktioner.

Man kan bevidsthedsmæssigt få en slags psykose i hovedet, så man bliver fanget ind i venstre side, hvor der er lav ladning, og hvor man ikke kan komme i kontakt med højre side, hvor der er en mere udadvendt psykosocial bevidsthed. Så opfører man sig, som om man er i koma. En sådan person kan godt vækkes til live – ved snakke til kroppen og påvirke kroppen efter ovenstående principper.

En europæer i dag har projiceret underlivet udenfor *jeg*'et; men man oplever det alligevel tydeligt som en seksuel trang. Der betyder, at man har en *jeg-ånd* i bryst og hoved, mens man har et *sex-ånd* i underlivet. Man består dermed af to ånder.

Jeg havde engang en klient, som havde en heks boende i sit underliv. Hun var i 30'erne og var en dygtig pædagog, der arbejdede i en børnehave. Engang imellem følte hun, at heksen pressede på for at komme op i hendes bryst. Og så følte hun et stærk trang til at skade børnene. Men så havde hun fundet på at sætte sig ud på toilettet og lave nogle dybe åndedræt – og dermed kunne hun få heksen ned i underlivet og lukke af for følelsen. Og derefter kunne hun gå ud og igen være en god og kærlig pædagog for børnene. Hun var bange for at stikke en finger op i sin skede, for så troede hun, at heksen ville bide den af.

Der er mange europæere, som er kærlige og gode mennesker, men som kan onanere, mens de fantasierer om torturscener, hvor de udsætter et andet menneske for ødelæggelse. Det er en naturlig følelse, når man har projiceret underlivet udenfor *jeg*'et og fortrængt det. Så dukker det op på denne eller en anden måde.

Men når man har spaltet underlivet udenfor *jeg*'et, kan man også havne i en tilstand, hvor underlivet er totalt bevidstløst. Og så er man lammet. Man kan ikke bevæge benene. Sådan en lammelse kan helbredes med den metode, som Jesus anvendte. På lignende måde kan man miste synet, men genvinde det med denne helbredelsesmetode.

Der er også i Det Ny Testamente en historie om en pige, som er gået helt i koma, og hvor folk tror, at hun er død. Men så siger Jesus, at hun bare sover. Og han siger til hende: *Stå op, lille pige*. Og straks rejste hun sig op og begyndte at gå omkring. Fænomenet handler om, hvem man taler til. Hvis man taler til piges hjerne, sker der ikke noget. Den er i koma. Hvis man taler til den kropsside, som normalt har været piges udadvendte *jeg*, men som nu er i koma, sker der heller ikke noget. Fordi pigen er i live, er der så sandsynligvis en anden side, som befinder sig i en slags indre søvn. Og den kan man godt tale til. Oftest er denne kropsside uden sprog. Den har været undertrykt fra den tidligste barndom. Men hvis man taler, som man kan tale til et dyr, kan man godt fremlokke en kropslig reaktion. Og hvis man så taler videre, kan man godt vække denne del af bevidstheden så meget til live, at den vækker hele kroppen.

Jeg har 2 gange været udsat for en klient, hvor der ikke var noget selvbevidst *jeg* i den ene kropsside. Den ene gang morede jeg mig med at tale til den kropsside, mens hun sad og læste. Siden reagerede med passende krops- og ansigtsbevægelser som svar på min tale. Den anden gang var en pige, som havde sin bamse fra 3-årsalderen inde i sin venstre side i stedet for et *jeg*. Her blev jeg nødt til at overføre mit *jeg* til hende – og så siden få hende til at frigøre sig fra mig.

Der er samtidige skriftlige kilder, der handler om, hvor lang tid Jesus bruger på sådan en behandling. Og de varierer fra ganske få timer til 3 dage. I princippet kan det klares på få minutter, hvis den syge slipper sin selvkontrol og styring, som fastholder ham eller hende til det splittede energimønster.

Min erfaring med europæere i dag er, at det tager et par måneder, fordi man ikke bare er splittet i energimønstret, men at der er en bevidsthedsmæssig spaltning mellem delene, så man fastholder sig selv i mønstret.

Uanset om man har sådan spaltninger eller ej, skal man turde og ville skifte fra at være permanent polariseret til at være samlet. Målet på længere sigt er at kunne skifte mellem at være polariseret og samlet. Men første gang man skifter, vil man føle det, som om man dør - og bliver genfødt som et andet menneske. Det er, som om man står på en klippe foran en afgrund. Og så skal man kaste sig ud - og tro på, at man havner som et nyt menneske, hvor alle sygdommene og problemer er væk. Derfor kan man også læse i biblen, at Jesus siger til én, som han har helbredt: *Din tro har frelst dig*. Jeg har haft mange klienter, som ikke havde denne tro. Og de blev da heller aldrig helbredt. Når man først har prøvet at skifte energimønstre og dermed også skifte bevidsthed, vænner man sig til det. Så føler man ikke, at man hele tiden skifter til et nyt *jeg*. Så føler man, at man har det samme *jeg* hele tiden, men at det for hvert skift får et andet bevidsthedsindhold samt en anden kropsholdning, et andet åndedræt osv.

Det Ny testamente

I løbet af det 2. og 3. århundrede samlede kirken 27 forskellige *græske* skrifter og dannede med dem Det Ny Testamente. De oprindelige skrifter er gået tabt, så man kender dem kun fra afskrifter af afskrifter. Vi ved også, at kirken på et sent tidspunkt rettede skrifter til, så de passede på den tankegang, som man selv havde.

Det gennemgående i skrifterne er den gamle græske tankegang, at man har en sjæl, der kommer i himlen efter døden. Der er stort set intet om kød og ånd, som var det, Jesus og jøderne fokuserede på. Det vigtigste budskab er, at Jesus kan udføre mirakler. Hvis folk bare rører ham, bliver de raske. Og hvis Jesus siger *bliv rask*, bliver folk raske.

I et par af evangelierne er der ret sent tilføjet en historie om, hvordan Jesus efter sin død kom op i himlen.

Og de fleste præster i dag mener, at man skal bede Jesus om at lave mirakler - og tro på, at man kommer i himlen efter døden.

For eksempel skriver Markus i kapitel 8 vers 35:

De, der klamrer sig til det jordiske liv, vil miste det himmelske. Men de, der mister livet, fordi de holder fast ved mig og mit budskab, vil få det evige liv. Hvad gavner det et menneske at vinde hele verden, hvis sjælen går fortabt. Findes der noget, der er mere værd end et menneskets sjæl?

Det skulle være et citat fra Jesus; men det er græsk tankegang. Efter døden kommer sjælen i himlen. Jødisk tankegang handler om, at kød og ånd ikke kan adskilles. Og jøderne dengang inklusiv Jesus og jøderne i dag tror ikke på et liv efter døden.

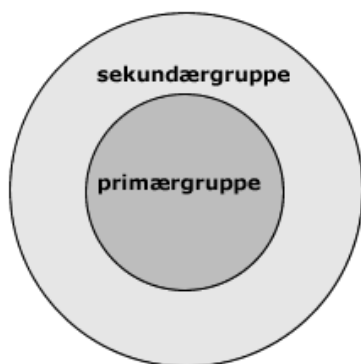
Det kødelige liv

Der er en række andre samtidige skrifter om Jesus og jøderne. Og her er pointen, at Gud er for de levende. Det er en åndelig kraft. Og den er direkte koblet på det kødelige liv. I det følgende vil jeg gennemgå det naturlige kødelige liv, hvis man ikke har en spaltet og stivnet bevidsthed. Samtidig sætter jeg navne på energimønstrene.

Territorie-energien

Dette energimønster giver en bevidsthed, som kan anvendes til clairvoyance. Der er en kropslig bevidsthed i underlivet, og den vil gerne manifestere sig. I bryst og hoved er en spirituel og åndelig bevidsthed, som er telepatisk modtagende.

Man oplever så 2 psykiske territorier. Det ene kaldes primærgruppen. Det er den tætte familie med far, mor og børn, men også med en bedstemor, en tante, en nabo og et par helt nære venner, som bor hos familien. Når man tænker på dem, optræder der kun disse personer i bevidstheden. Alle andre opleves ikke. Det andet psykiske territorium er sekundærgruppen. I gamle dage var det landsbyfællesskabet, storfamilien, stammer eller noget lignende. I dag er det fodboldklubben, partiet, kollegerne eller lignende. Når man tænker på dem, er det også en bestemt gruppe. Andre mennesker er ikke med i oplevelsen. Hvis man har en bevidsthedsmæssig spaltning mellem hoved og bryst, opleves sekundærgruppen uden at opleve primærgruppen. Men

uden sådan en spaltning oplever man, at sekundærgruppen indeholder primærgruppen. Da hele idéen med healing er, at man ikke skal have sådanne spaltninger, skal man sørge for, at primærgruppen er en del af sekundærgruppen. Man skal derfor ikke have en kæreste og nogle børn som primærgruppe, og så fodboldklubben med *nogle andre* som sekundærgruppen. Man skal spille fodbold med kæresten og børnene. Når primærgruppen er en del af sekundærgruppen, kalder jeg det en gruppefamilie.

Analyse-energien.

Man kan anvende dette energimønster på 3 forskellige måder.

Det mest naturlige er, at man bruger det sådan, at den bevidsthed, som opstod i territorie-energien i underlivet nu overføres til tankerne i hovedet, så man bliver bevidst om, hvad man vil med fællesskabet – eller i det mindste begynder at overveje det.

Man kan også bruge energimønstret omvendt, sådan at man med sin hjerne styrer og kontrollerer den bevidsthed, som man har i underlivet. Det er det normale i Europa. Her har man sit *jeg* i hovedet. Og underlivet er ikke noget man *er*, men noget man *har*. Og her er der noget dyrisk og ondt, idet europæerne mener, at mennesket grundlæggende set er ondt. Man er derfor nødt til at hæve sig op over sit dyriske og blive et civiliseret menneske, der vil det gode.

Allerede Paulus, som skrev nogle breve i årene omkring år 60, foretog denne selvundertrykkelse. Han havde det gode i hovedet og det onde i underlivet. Og det onde kaldte han synd. Han havde fortrængt bevidstheden i underlivet fra sit *jeg*, sådan at han oplevede, at underlivets bevidsthed var i kødet på ham. Han mente også, at det var sådan, at et samfund skulle fungere. Man skulle have en lov, som folk skulle kende og have i deres hoved. Og hvis de så gjorde noget ondt, var loven god, fordi den straffede forbryderne. Han skrev:

... jeg forstår ikke mine handlinger. Det, jeg vil, det gør jeg ikke, og det, jeg hader, det gør jeg. Men når jeg gør det, jeg ikke vil, giver jeg loven ret i, at den er god. Men så er det ikke længere mig, der handler, men synden, som bor i mig.

Jeg ved, at i mig, altså i mit kød, bor der intet godt. Viljen har jeg, men udføre det gode kan jeg ikke. For det gode, som jeg vil, det gør jeg ikke; men det onde, som jeg ikke vil, det gør jeg. Men når jeg gør det, jeg ikke vil, er det ikke længere mig, der handler, men synden, som bor i mig.

Paulus mente, at det kun var Jesus, som var i stand til at forene de splittede bevidstheder. Andre kunne ikke. Og han troede, at Gud inden få ganske få år ville sende Jesus tilbage til jorden – og Gud så ville forvandle alle mennesker. Indtil da kunne man ikke gøre noget – andet end at vente. Og i ventetiden skulle man så lære at undertrykke det onde i sig selv. Paulus breve er derfor fulde af moralske forpligtelser.

Endelig kan man bruge energimønstret til en slags analyser, idet det danner to energipoler i hjernen, så man kan have to sæt tanker samtidig.

Kun når man bruger den første måde, bliver man i stand til at bruge de øvrige energimønstre på en konstruktiv måde.

Udlevelsens-energien

Vi ser dette energimønsters bevidsthed udfoldet hos Republikanerne i dag. De har Gud i hovedet, og han styrer. Man skal bare udfolde sig frit og fuldt ud. Hvis man lægger planer, går det galt. Det skal man overlade til Gud.

Demokraterne og europæerne oplever en energistrøm mellem to poler i deres bevidsthed. Og det går fra noget dyrisk til noget forstandigt. Når man dette energimønster læser i historiebøgerne, oplever man evolutionen. Men føler, at der er en udvikling.

Republikanerne føler ikke sådan en udvikling. Når de læser i historiebøgerne, kan de ikke se nogen udvikling. De mener, at Gud skabte menneskene for 3000 år siden. Og der har siden da kun været en teknisk udvikling. De den republikanske præsident Bush for nogle år siden førte USA i krig i Mellemøsten, havde han ingen planer for krigen. Han havde vilje (underliv) og lyst (bryst), men han overlod planerne til Gud (hoved).

Denne overgivelse til Gud er meget populær i kristne kirker. Hvis mennesker forsøger at styre verden med deres fornuft (hoved), går det altid galt. Man skal lade Gud styre. Så går det godt.

Men her er det så, at Jesus's helbredelses metode siger noget andet. Nemlig, at man skal have samme åndeligt indhold i alle energimønstrene og udfolde dem med samme gruppe mennesker.

Det åndelige indhold af territorie-energien var dannelse af en primær- og en sekundærgruppe. Og det er i disse to gruppe, at man skal udfolde udlevelsens-energien. Man skal med udlevelsens-energien bruge sin vilje (underliv) og sin lyst (bryst) fuldt ud i både primærgruppen og sekundærgruppen. Her skal man ikke være taktisk og lægge planer for, hvordan man bruger de andre mennesker i disse to grupper. Her skal man handle spontant og acceptere det, som sker.

Skaber-energien

Her er det intet område i kroppen med lav ladning, og derfor opstår der ikke nogen bevidsthed, hvor man er telepatisk modtagende overfor åndelige energier. Man kan forklare dette energimønster med, at det er resultatet af en bevidsthedsmæssig proces gennem de 3 foregående energimønstre. I territorie-energien fik man dannet eller styrket sin gruppefamilie bestående af en primærgruppe og en sekundærgruppe. I analyse-energien fik man tanker om, hvad man vil med sin gruppefamilie. I udlevelsens-energien udfolder man sig frit og hæmningsløst – og overlader det til Gud at styre. (det sker sikkert ved, at de andre i gruppefamilien bremser én, hvis man overskrider deres grænser). Og i skaber-energien oplever man så, hvad der er kommet ud af det. Her er vilje, lyst og forstand koblet sammen til en fælles bevidsthed. Det giver en *vi*-følelse. Ligesom man kan føle et *jeg* eller sit ego, opstår der her en tilsvarende følelse, hvor man føler sig som en del af sin gruppefamilie.

De første kristne grupper var sådanne gruppefamilier. De blev kendt for at være glade samt gå og omfavne og kysse hinanden. De havde fælles økonomi. Mænd og kvinder var ligestillet. Der eksisterede selvfølgelig parforhold, men der var også sex med flere og sex med begge køn. Den etablerede kirke angreb disse kristne fællesskaber med køller. Og man forsøgte at slette dem, men der

blev bare flere og flere af dem. Og de bredte sig til hele Middelhavsområdet. De sidste overlevede i Spanien, men blev myrdet af pavens hær i 1200-tallet.

Samlings-energien.

I dette energimønster kan det føles, som om tæppet bliver trukket væk under én. Den vilje, som opstod i territorie-energien, og som satte en proces i gang gennem flere andre energimønstre, er forduftet. I stedet for at fastholde sin vilje, er man skiftet over til at fokusere på de andre i sin gruppefamilie. Det er blevet mere interessant at få det fælles *vi* til at fungere end ens egen vilje.

I underlivet bliver man åndelig telepatisk modtagende. Man mærker en slags spirituel kraft, hvor man får en guddommelig impuls. Den presser på, så man bevæger sin bevidsthed i en retning, som Gud gerne vil have, at vi bevæger os i. Når vi gør det, vil vi opdage, at andre også bevæger sig i samme retning. Og så opdager vi pludselig, at vi snakker med nogen, der vil det samme som os. Det er, som om Gud har ført os sammen og fået os til at snakke om det samme.

Her vil jeg lige indskyde, at Gud og mennesker udgør en fælles bevidsthed. Gud er summen af alles bevidstheder.

Da man i sin tid startede med at lave kirke, handlede det om at mødes for at snakke om, hvad man skulle gøre for at fremme Guds rige her på jorden. Senere er det ændret, så det kun er præster, der må snakke. Kvinder skal også tie. I dag er der kommet ligestilling mellem kønnene, men det er stadig præsterne, der taler, men andre må nøjes med at lytte. Og præsterne taler om, hvad der sket for 2000 år siden. Og holder så en prædiken om, hvordan man skal opføre sig moralsk i dag.

I modsætning til det, går jeg ind for *Guds frie kirke*, som ikke er en institution, men bare et møde mellem nogle mennesker, som vil snakke sammen om, hvad de skal gøre i fællesskab for at fremme Guds rige på jorden.

Når det drejer sig om det interne i sin gruppefamilie, handler det om, hvad man skal for at styrke gruppefamilien. Men altså styrke den, så den bliver et guddommeligt redskab for et skridt fremad i evolutionen.

Enheds-energien.

Ligesom man styrker et *vi* med skaber-energien, skal man nu styrke sit *ego*. Det handler ikke om at være individualistisk eller egoistisk. Det drejer sig om, at vise sine følelser åbent for de andre i gruppefamilien, så de tydelig kan se og høre, hvad man føler og har lyst til, men også hvad man ikke har lyst til. De fleste kender det fra et parforhold. Hvis man ikke viser sine følelser frit, går forholdet hurtigt i stykker. Man kan ikke erstatte det med forklaringer og begrundelse mm. Man bliver nødt til at blotte sig. Det kan være pinligt, fordi man kan komme til at opføre sig som et lille barn. Og man kan have modsætningsfulde og vanvittig følelser. Men der er ingen vej udenom. Man er, som man er.

Det gode er, at man er omringet af åndelige energier i både hoved og underliv. Og det gør, at man er god nok, præcis som man er. Det betyder ikke, at man skal stagnere. Tværtimod. Man skal sammen med sin gruppefamilie udvikle sig. Men det kan kun lade sig gøre, hvis man fuldt og helt vedkender sig, hvor man står nu, - hvordan man er nu, - og hvad man føler nu.

De andre i gruppen skal ikke begynde at argumentere og foreslå forandringer. De skal acceptere. Man accepterer hinanden.

Oprindeligt var det sådan hos jøderne, at man hver 7. dag holdt helligdag. Og her skulle man tilgive hinanden – og så lytte til hinandens følelser.

Det med tilgivelse er blevet misforstået, idet man tror, at man skal sige undskyld til hinanden. Sagen er, at man måske er blevet permanent polariseret, fordi person X har forvoldt én et problem. Og så har man sit *jeg* i den ene kropssides bevidsthed, og person X i den anden kropssides bevidsthed. For at kunne skifte til et samlet energimønster, skal *jeg*-bevidstheden i den ene side *tilgive* person X-bevidstheden i den anden side. Og så kan og skal man forene de to siders be-

vidstheder. Hvis der er grund til det, kan man godt bagefter gå hen til person X forlige sig med ham eller hende. Men hvis begge parter ved, hvad det går ud på, behøver man ikke, for så ved man, at hinanden har tilgivet – og så er begge fritstillet.

Lad os se lidt mere på jøderne for et par tusinde år siden. Hvert forår, når høsten af grønsager var ved at slippe op, og der endnu ikke var noget nyt at høste, var der nogle, der havde mere på lager end andre. Og så mødtes man for at dele. Det var i fasten. Og i slutningen af fasten slagtede man et lam og delte det. Så kunne man klare sig igennem, indtil der igen var grønsager, man kunne høste.

Hver 7. år var helligår. Man kunne godt låne penge af hinanden. Men på helligåret fjernede man al gæld. I den tidlige jødedom, hvor der stadig var krige, holdt man helligår, selvom man var midt i en krig. Hvis man blev angrebet, gjorde man ikke modstand.

På Jesus's tid havde man droppet det med helligåret. I princippet gik man stadig ind for at eftergive al gæld hvert 7. år. Men på grund af romernes besættelse og alle de skatter, som romerne indkrævede, ændredes det for de fleste. Enhver begyndte at holde på egne værdier. Og man holdt op med at eftergive gæld. Her var Jesus's budskab helt klart, at man skulle fastholde de gamle traditioner, sådan at man skulle eftergive det, som nogen skyldte, seneste hvert 7. år. I mange nyere bibeloversættelser er ordet *skyld* erstattet med *synd*. Det er kildeforfalskning. Og mange kristne i dag tror, at man skal tilgive folk *synd* i stedet for at eftergive dem deres gæld.

Når det drejer sig om ens primærgruppe – altså ens kæreste, børn og andre nære medlemmer, er det ikke så svært at forstå, at man skal eftergive gæld. Men man skal altså også gøre det for medlemmerne af ens sekundærgruppe – altså ens storfamilie, landsbyfællesskab, stamme mm.

I praksis skal man arbejde for hinanden – og sørge for, at alle for mad, tøj og bolig mm. Det kan ikke være sådan, at de rigeste i sekundærgruppen tager på ferie i Italien, mens de fattigste må blive hjemme.

Noget helt centralt i gruppefamilien er børnene. I dag skriger de i 3-4 års alderen, mens forældrene tvinger dem til at spalte sig mellem højre og venstre side, så de kan blive gode individualister. Her skal man også lytte til børnene, når de udfolder sig med enheds-energien. Hvis de skriger og græder, er der noget galt. Fællesskaber skal fungere sådan, at der er plads til alle. Man skal ikke forsøge at beslutte nogle regler for familien, som alle skal underordne sig. Der skal være plads til hele mig og hele dig – og børnene skal der også være plads til, præcis som de er.

Børnenes natur er, at de skal vokse op i en børnegruppe, hvor de socialiserer hinanden. De største hjælper de mindste. Kun ind imellem henvender børnene sig til de voksne, når de skal have hjælp. Og de vil ikke kun henvende sig til far og mor. Ofte henvender de sig til en onkel, en kusine, en nabo eller andre.

Den nuværende kernefamilie med far, mor og børn er et helvede for alle parter, selvom det starter romantisk og kærligt.

Hengivelses-energien

I dette energimønster føler man, at man er Guds redskab. Man ser sig selv som en tjener for de andre i gruppefamilie. I hengivelses-energien mister man initiativ og ansvarsfølelse. Man kan ikke finde ud af noget. Hvis man forsøger på det, kører den samme tanke rundt oppe i hovedet hele tiden. Og man kan ikke standse den. Hvis man tror, at man skal udføre noget, går det galt, og man kan blive helt hysterisk eller deprimeret. Men hvis man slapper og lader Gud styre ens vilje og lyst, går det fint. Så orienterer man sig og ser, hvad de andre har brug for. Og så skal man gøre det. Så bliver man glad på de andres og på fællesskabets vegne. Det er ubetinget kærlighed, hvor man ofrer sig for de andre.

Der er dog noget, som mange misforstår, fordi de tror, at man bare skal føje andre. Det skal man ikke. Hvis en af de andre gør noget, som overskrider andres grænser, skal man råbe STOP eller give kropslig modstand. Det er den bedste hjælp, man kan give, hvis deres handlinger går ud over andre.

Her ofrer man sig også. Andre skal have den frihed, at de bare kan forfølge deres vilje og lyst. De skal ikke på forhånd holde sig tilbage med en slags selvundertrykkelse. De skal agere frit. Og så er det op til andre i fællesskabet at give dem modstand, så de selv oplever, hvor grænserne går for, hvad man kan tillade sig at gøre uden at genere andre.

Modtager-energien

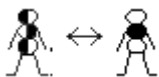

Hvis man har udlevet alle de foregående energimønstre fuldt ud, havner man i dette energimønster, hvor der ikke er nogen vilje, lyst eller tanker. Det sker mest om natten. Men også når man slapper af eller mediterer. Her er man åndeligt telepatisk modtagende. Og der sker en lille forvandling, hvor gang man kommer ind i energimønstret. Vi har nogle blodlegemer, som æder bakterier, virus og også egne celler, som der ikke er brug for mere. Og oppe i hjernen ædes der nu nogle celler og nervetråde, som man brugte tidligere, men som man ikke skal bruge fremover. Der vokser også nye hjerneceller og dannes nye nervetråde mellem cellerne. Når man kommer ud af energimønstret, er man blevet et andet menneske. Måske kun en lille smule. Måske temmelig meget.

Se mig, som jeg er nu – og ikke, som jeg var før – burde så være budskabet til andre. Men i vores samfund er det nærmest pinligt sådan at forvandle sig. Det er acceptabelt for børn. Men ikke for voksne. Man forventer, at en voksen forbliver den samme hele livet. Man må godt videreudvikle sig, så man bygger ovenpå den bevidsthed, der allerede er. Men man må ikke fjerne noget. Og man må ikke forvandle bevidstheden, så man bliver en anden.

Men det skal man – efter min opfattelse. Når man så skifter videre til næste runde og igen kommer til territorie-energien, dukker der en helt ny vilje op. Det interessante – men egentlig selvfølgelig – er, at man ikke kan huske noget af det, som man tidligere havde i sin bevidsthed. Hvis man tænker tilbage på sin historie og udvikling, ser man den nu på en helt ny måde.

Parforhold

Når man er polariseret (forskellige energimønstre i de to sider), oplever man sin kæreste – og sig selv i forhold til kæresten. Når man er samlet (kun ét samlet energimønster), oplever man sig selv i sin gruppefamilie. I begge tilfælde opstår erotiske og seksuelle følelser og behov. Jalousi opstår, når man er polariseret og har spaltet bevidstheden mellem de to sider. Så er den ene side enten fuld af kæresten – og så føler man det rart – eller også er den samme side tom, fordi kæresten er forsvundet – og så føler man jalousi.

Det naturlige er, at man kan polarisere sig uden at spalte sig. Så har man to *jeg*'er. – og man kan snakke med sig selv. Men man kan også projicere den ene side ud. Det kan være på ting, man gerne vil undersøge. Eller det kan være på kæreste.

Hvis man har en kæreste og polariserer sig – og projicerer den ene side ud på kæresten, er det den samme kæreste, som dukker op i bevidstheden hver gang. Man kan ikke bruge det til flere kærester. Hvis man har et seksuelt og erotisk forhold til en anden i gruppefamilien end sin kæreste, kan man kun udfolde sig med et samlet energimønster. Hvis man i sådan en situation polariserer sig og projicerer den ene side ud på sin partner, opstår der en konflikt, fordi man så oplever sin kæreste, mens man er sammen med en anden partner.

Man kan godt have sex med sin kæreste, når man er samlet. Men så oplever man det ikke som en kæreste. Så kan man lege doktor, sadomasochisme og alle frække lege. De fleste parforhold havner hurtigt i et seksuelt mønster, hvor de altid er polariseret. Her stivner rollerne hurtigt. Seksualiteten bliver øm og hengiven. Men den bliver også tryk og kedelig. Hvis man ikke har sex med andre, bliver det hurtigt uinteressant.

Men hvis man ind imellem er samlet og har sex med andre i gruppefamilien, bliver det meget lækkert igen at polarisere sig og have sex med kæresten. Så bliver man bekræftet i, at vedkommende er ens kæreste, og at der er en helt særlig god kvalitet over ens forhold, som man ikke kan opnå med andre.

Man kan ikke have sex med andre end dem, der er i ens primær- og/eller sekundærgruppe – med mindre man spalter sin bevidsthed. En typisk europæer i dag har sådan en spaltet bevidsthed, hvor en del består af sex. Den kan man bruge rent mekanisk. Man dulmer de øvrige dele af bevidstheden med alkohol og narkotikum, og så har man sex med en fremmed, hvis udseende tænder én.

Hvis ens bevidsthed i forvejen var uden spaltninger, opstår der hermed en spaltning, som det vil tage en hel runde gennem alle energimønstrene at bearbejde for igen at kunne slippe sådan en spaltning. Man bør derfor ikke have sex med fremmede.

Hvis man ikke skifter mellem at polarisere sig og samle sig, ender det med, at man stivner, og så opstår sygdomme og de bevidsthedsmæssige problemer.

I Matthæus evangeliet kapitel 19 vers 4-6 siger Jesus:

Har I ikke læst, at skaberen fra begyndelsen skabte dem som mand og kvinde og sagde: Derfor skal en mand forlade sin fader og sin moder og holde sig til sin hustru, og de to skulle blive til ét kød? Således er de ikke længere to, men ét kød. Derfor, hvad Gud har sammenføjet, må et menneske ikke adskille.

Kød og ånd er som tidligere gennemgået to sider af det samme. Man kan også kalde det krop og bevidsthed. Når man er polariseret, identificerer en mand sig med højre side – og projicerer venstre side ud på sin kvinde. Og kvinde identificerer sig så med venstre side – og projicerer sin højre siden ud på sin mand. På den måde bliver de lige som ét kød – og får dermed en fælles bevidsthed. Hver gang, de polariserer sig, føler de sin kæreste i den ene side – og altid den samme person og ikke skiftende kærester. At man har sådan en bevidsthed, må man ikke modarbejde.

Men kirken har i dag brugt dette bibelcitater til at mene, at ægteskabet er Guds skabt – og at man skal leve i en kernefamilie. Det står der intet om i Biblen. Og de første kristne fællesskaber levede i gruppefamilier, hvor man selvfølgelig også havde en kæreste.

Korsfæstelse

Lad mig gå tilbage til tiden omkring år 0. Der kom flere og flere partisangrupper, der bekæmpede romerne. Og når romerne fangede nogle af dem, blev de korsfæstet. Den jødiske overklasse affandt sig med det, men der kom flere og flere af disse korsfæstelser, og det blev mere og mere tilfældigt, sådan at overklassen også risikerede korsfæstelse, hvis de kom i klammeri med romerne.

På et tidspunkt drager Jesus og hans gruppe ind i Jerusalem. Og romerne antager dem for at være partisaner. Jesus bliver fanger, pisket og forhørt. Man konstaterer, at han ikke er partisan eller har gjort noget forkert; men alligevel korsfæster man ham tidligt dagen efter.

Jesus var en sej person, så mens han hang på korset, sang han den gamle salme 22, der starter med ordene *Min Gud, min Gud, hvorfor har du forladt mig*. Salmen handler om en korsfæstelse, hvor den korsfæstede beder Gud om at tilgive hans bødler.

Det bliver hurtigt klart for tilskuerne, at Jesus er helt uskyldig. Og der opstår en oprørsstemning blandt jøderne. Så længe romerne kostfæster en skyldig, kan det måske accepteres. Men nu var det dråben, der fik bægeret til at flyde over. Jesus var uskyldig – og alligevel korsfæstede romerne ham. Formanden for det jødiske råd gik derfor hen til den romerske kommandant og krævede, at Jesus straks blev taget ned fra korset. Af frygt for oprør blev Jesus så taget ned, men en soldat stak et spyd i siden på ham under nedtagningen. Jesus var hårdt såret, men han overlevede et par uger i Jerusalem. Der er flere forskellige kilder, der vidner om det. Enkelte af disse kilder handler dog om, at Jesus gik rundt som en ånd i disse uger.

Et par hundrede år senere finder kirken på at revidere de gamle skrifter. Man retter dem til, så de passer til den tankegang, som man selv havde. Og man tilføjer noget helt nyt i slutningen af nogle af evangeliene. Denne sidste tilføjelse handler om, at Jesus døde på korset, blev lagt i en gravhule,

hvor en stor sten blev skubbet foran indgangen. Næste morgen kom der så nogle af Jesus venner og flyttede stenen og gik ind i hulen. Her stod der en engel, der fortalte, at Jesus var fløjet op i himlen.

Alle historiske forskere har siden 1970'erne ment, at denne tilføjelse intet har med det oprindelige skrift at gøre. Både i form, ordvalg og indhold adskiller det sig tydeligt. Og det indeholder tankegange, som først bliver formuleret i slutningen af 200-tallet. Det er blandt andet følgende i Matthæus evangeliet kapitel 28 vers 18-20:

Mig er givet al magt i himlen og på jorden. Gå derfor hen og gør alle folkeslag til mine disciple, idet I døber dem til faderens og sønnens og helligåndens navn, og idet I lærer dem at holde alt det, som jeg har befaleet jer. Og se, jeg er med jer alle dage indtil verdens ende."

Opdelingen i fader, søn og helligånd sker først i slutningen af 200-tallet. På det tidspunkt går man også ind for dåb. Men som tidligere skrevet afstod Jesus fra dåb. Det med at sige noget i nogens navn, var også noget, som jeg tidligere har redegjort for, at Jesus tog afstand fra. Jesus befalede aldrig noget.

Kirken i dag mener, at historien om Jesus's død og opstandelse er det vigtigste i kristendommen. Nemlig, at Jesus dør, men bliver til en levende ånd. Fordi denne bog handler om den historiske Jesus, vil jeg se bort fra denne historie. Der er flere andre uafhængige historiske kilder, der beretter den historie om korsfæstelsen, som jeg har gengivet ovenfor.

Jesus disciple eller nogle af dem mødes 5 uger efter korsfæstelse for at snakke om, hvad de skal nu, hvor Jesus er død. Mens de sidder og snakker, sker der noget, som kommer helt bag på dem. Jøderne mente jo, at bevidstheden var knyttet til det enkelte menneskes krop. Den var givet ved fødslen, ved at solen, månen og planeterne havde overført deres kraft til menneskets bryst. Og nu, hvor de var forsamlet uden Jesus, var der kun *deres* kroppe og dermed *deres* egne bevidstheder tilstede. Men mens de sad og snakkede, gik det op for dem, at Jesus's bevidsthed også var til stede. Det kom som et chok. Og først blev de bange, fordi der åbenbart var en usynlig ånd iblandt dem. Men lidt efter lidt måtte de erkende, at Jesus's ånd var inde i dem. Det forandrede hele deres verdensbillede.

Det, som de opdagede, var den græske form for bevidsthed. Her kan man skabe en bevidsthed (hoved), der ikke er knyttet til kroppen. Det er en slags ånd, der er inde i hovedet på os. Jesus's disciple mente så, at denne ånd, som jo tidligere tilhørte Jesus's krop, skulle opfattes som Jesus's ånd. Og de troede, at Jesus's ånd var den første af denne slags bevidstheder. De troede, at Jesus hermed havde skabt noget helt nyt for hele menneskeheden. Og da de stadig havde den jødiske opfattelse af, at det var Gud, der skaber alt, havde Gud altså ved hjælp af Jesus skabt denne nye ånd, som ikke kun var inde i Jesus, mens han levede, men nu også hos dem, der var forsamlet. Og det betød, at andre mennesker også kunne lære denne ånd at kende – og dermed opnå den indsigt, som Jesus havde.

I dag er det her jo helt banalt. Det handler om, at et menneske har en bevidsthed, og at man kan forklare noget, så andre også får denne bevidsthed. Det at mennesker sådan kunne overføre bevidsthed til hinanden – kunne jøderne ellers ikke forestille sig. Det var kun Gud, der høstede bevidsthed fra et menneske. Og så kunne Gud skabe et nyt menneske og give bevidstheden videre til dette nye menneske.

Nu sad så Jesus's disciple med en helt ny erkendelse. Og de besluttede, at de ville drage ud i verden og fortælle om dette nye. Det nye var, at Jesus's ånd og bevidsthed levede, selvom han var død. Men det væsentlige var selvfølgelig indholdet i bevidstheden, som handlede om ånder i kroppen, healing og om at blive hel og dermed være med til at realisere en ny verdensorden.

Kirken har en helt anden forklaring. I stedet for at fokusere på, at man har den bevidsthed, som Jesus havde, og derfor kunne videreføre hans arbejde med at skabe en guddommelig verden, mener kirken, at der på dette møde, hvor disciplene er samlet, sker det, at Jesus som ånd dukker op. Altså som et usynligt spøgelse, som svæver rundt i lokalet og svæver ind i disciplene, så de på en måde bliver besat af denne Jesus-ånd. Og kirken i dag mener *ikke*, at man skal forsøge at forstå det be-

vidsthedsmæssige indhold og derfor blive klar over, hvad man skal gøre. Man skal bare nøjes med at tage Jesus's ånd ind i sig. Og herinde vil Jesus-ånden så styre én.

Det blev dog hurtigt klart, at Jesus-ånden ikke styrede én, for man udførte alle slags dårlige handlinger. Men så mente kirken, at Jesus-ånden tilgav én. Man kaldte denne Jesus-ånd for Kristus eller for Jesus Kristus.

For en del år siden var jeg til en konference med nogle kristne, som alle sammen havde Jesus Kristus inde i dem. Jeg kunne tydelig se, at de identificerede sig med deres højre side, hvor de havde en slags samfundsbevidsthed. Og så havde de i venstre side en religiøs bevidsthed, hvor Jesus Kristus befandt sig. De syntes, det var synd for mig, at jeg ikke havde det. Jeg måtte føle mig alene, mente de. De kunne altid føle Jesus Kristus – og var derfor aldrig alene. En dag kom jeg forbi et rum, hvor en af dem lå på knæ. Det var en ung kvinde. Og hun kiggede frem for sig og snakkede til et usynligt væsen, som var Jesus Kristus, som altså også lå på knæ foran hende. Hun gennemførte en lang snak fulgt af ansigtsmimik og håndbevægelser. Og hun fortalte om sine kvaler og spurgte, hvad hun skulle gøre. Om hun fik noget svar, ved jeg ikke. Men da hende venstre side jo er en selvstændig bevidsthed, antager jeg, at hun fik svar.

Når jeg polariserer mig i højre og venstre side, får jeg 2 *jeg*'er, der snakker med hinanden. Og i løbet af sådan en indre samtale stiller den ene side spørgsmål til den anden og får svar. Der er noget, som min venstre side har tjek på, som min højre side ikke har – og omvendt. Jeg føler mig ikke alene. Og jeg får svar, når jeg spørger.

Jesus's genkomst

Kirken overtog den forestilling, som Paulus havde, nemlig at vi ikke kan gøre noget selv for at skabe Guds rige på jorden, men må vente på, at Gud griber ind igen og sender Jesus tilbage til jorden.

Den kristne kirke gør meget ud af dette dogme, at vi ikke skal gøre noget selv. I alle andre religionen skal menneske gøre noget for at få hjælp fra Gud. Men i Kristendommen skal man bare tage imod. Man *kan* ikke gøre noget. Det er meget mærkeligt, fordi Det Ny testamente vrimer med lignelser om, hvad man skal gøre og ikke gøre.

Men efter 1000 år mente Paven, at det var nu, at Jesus skulle vende tilbage. Alle de troende havde forinden foræret deres jord, bygninger og penge til kirken, for nu skulle Guds rige opstå. Alle kirkeklokker kimedede i timerne op til midnat. Og folk gik ud på markerne og knælede ned og så op mod Himlen. Ved midnat holdt man op med at ringe med klokkerne. Folk holdt vejret. Og man spejdede op. Hvor kom revnen i Himlen? Det var herfra, at Jesus ville svære ned på jorden igen. Der var helt stille, og man lyttede intenst. Man begyndte at kigge lidt forvirret rundt og se på hinanden. Var der noget galt med uret? Havde man regnet et år forkert? Havde man taget fejl? Hvad ville der ske nu?

Ja, kirken havde ikke lyst til at forære alting tilbage. Man var jo blevet kolossal rig og ejede alting. Så lidt efter lidt begyndte man at bygge store kirker, klostre og præsteboliger. Og Paven ansatte mange soldater og fik sig en hær.

Det var med denne hær, at paven fik nedkæmpet de sidste af de kristne storfamilier, der befandt sig i Spanien.

Kirken mener stadig, at vi skal vente på Jesus's genkomst. Det mener jeg ikke. Tanken om sådan en genkomst bygger på den gamle jødiske forestilling om, at Gud høster et menneskes opsamlede erfaringer, når vedkommende dør. Og så kan Gud på et senere tidspunkt lade et nyt menneske opstå, som Gud giver denne erfaring videre til. Det var, hvad der skete i forhold til David og Jesus. Kong David fik skabt et stort og vedvarende Israel, men døde så, hvorefter riget faldt sammen. Derfor forudså jøderne, at Gud ville sende en messias til jorden, og at han skulle have al Kong David erfaring fra starten af, så han kunne bygge videre på bevidstheden om at skabe et varigt Israel. På Jesus tid skete det så. Der var kultursammenstød mellem græsk og jødisk kultur – og det rodede op i den stivnede bevidsthed. Og så opstod der en masse forskellige mennesker, som selv eller andre troede

var messias. Mange år efter Jesus død postulerer Matthæus, at det var Jesus, som var den rigtige messias.

Op igennem historien er der flere gang sket tilsvarende kultursammenstød – og det sker også i disse år. Og så sker noget tilsvarende. Rundt om i verden har der de sidste 20 år været adskillige, som mener, at de er den genopstandne Jesus. Og hermed mener de, at de har taget den gamle bevidsthed til sig – og nu kan bygge videre på den.

Ifølge den jødiske tankgang skal vi altså ikke forvente, at Jesus kommer flyvende ned fra himlen. Til gengæld tror jeg, at det er rigtigt, at den gamle visdom genopstår, når der sker kultursammenstød, eller at vores bevidsthed på anden måde bliver rokket i sin grundvold. Min tilgang til det her har været ren nysgerrighed. Jeg har syntes, at det har været interessant at studere vores egen kulturs bevidsthedsstrukturer op gennem tiden – og også studere andre kulturer på samme måde. Og jo, jeg mener helt klart, at jeg har fået indsigter, som jeg mener er nødvendige, hvis vi skal skabe en verden med fred og retfærdighed og harmoni mellem alt levende.

Den tre-enige Gud

Kirken blev ret hurtig til en kirke med den *græske* tankegang, hvor man identificerede sig med det *græske* energimønster i højre side.

Og så blev venstre side til det *jødiske* energimønster, hvor man oplevede det religiøse. Omkring år hundrede oplevede man, at Jesus Kristus var inden i én. Og man begyndte at tro, at Satan og det onde var i underlivet. Heldigvis kunne Jesus Kristus holde Satan nede. Men i år

200 erkendte man, at det onde ikke var en selvstændig kraft. Det var mere fraværet af kærlighed.

I slutningen af 200-tallet kunne man tydelig mærke, at der var 3 åndelige kræfter i kroppen (lav energi). Gud var selvfølgelig kun én; men når man nu kunne mærke 3, mente man, at Gud havde én substans, nemlig ånd, men at han havde tre fremtrædelsesformer, nemlig Gud, Søn og Helligånd, hvor Jesus Kristus altså er sønnen.

I dag er der mange kristne, som mener, at Gud, Søn og Helligånd er 3 selvstændige åndelige kræfter. Det er først i moderne tid, at der sådan er opstået sådanne 3 guder.

I år 1054 kom der et brud mellem Paven i Rom og Patriarken i Konstantinopel. Den romersk-katolske kirke i vest betragtede herefter den græsk-ortodokse kirke i øst som kættersk – altså at de havde den forkerte tro, fordi kirken i øst *ikke* mente, at Jesus var levende inde i hvert enkelt menneske (venstre bryst) – og heller *ikke*, at han var Guds søn. Kirken i øst mente – og det mener jeg også – at Jesus var et menneske, der levede for mange år siden i Palæstina. Han var en dygtig healer, og han havde en meget god forståelse af forholdet mellem Gud og mennesker samt mennesker imellem.

Nadver

Jesus havde en ny lære om mennesket bevidsthed. Og han havde erfaring med, at viden herom ikke kunne læres intellektuelt. Den skal læres på samme måde, som man spiser og drikker - fremgår det af nogle samtidige skrifter. Den skal ind i kroppen først. Og bagefter får man så en aha-oplevelse. Og først så forstår man den nye bevidsthed. Kort før hans død mindede han sine disciple om det, idet han tog brød og vin og delte rundt – og sagde. Husk det nu! Det er siden blevet til kirkens nadver ritual, hvor man deler brød og vin for at huske ham. Men kirken har misforstået det. Det handler ikke om at huske Jesus; men at man skal huske, at man først skal have den nye bevidsthed ind i

kroppen - altså udfører den socialt sammen med andre. Og så bagefter forstår man, hvad det går ud på.

Både den romersk-katolske kirke og de ortodokse kirker tror, at brød og vin forvandler sig til Jesus's legeme, når man indtager det i nadveren, mens de reformerte og protestantiske kirke mener, at nadveren blot er et ritual, hvor man skal mindes Jesus.

Adskillelse af det verdslige og det himmelske

Thomas Aquinas (ca. 1225-1274), der tilhørte den katolske kirke i vest, var den første, der fortolkede den polariserede bevidsthed (højre-venstre eller græsk-jødiske) på den måde, som vi kender i dag.

Allerede fra starten af kirkens tid havde man problemer med at forene de to sider, sådan som det oprindelig var idéen. Men Aquinas erkendte, at de hører til to forskellige slags bevidsthedssfærer og altså ikke kan forenes. Den græske tanke (højre) handler om viden og filosofi. Og den jødiske tanke (venstre) handler om teologi og tro. Og i de følgende år kom der en opdeling, sådan at samfundets magthavere og filosoffer brugte højre sides bevidsthed, og de beskæftigede sig med det "dennesidige" eller jordiske, mens kirken og teologerne brugte venstre sides bevidsthed, og de beskæftigede sig med det "hinsidige" eller himmelske. Aquinas mente, at de to sæt bevidstheder supplerede hinanden. Der var ingen modsætninger. De himmelske kræfter påvirkede alting hele tiden. Og derfor blandede den katolske kirke sig i ledelsen af det verdslige samfund.

Der opstod universiteter, hvor filosoffer studerede bevidstheden. Man oplevede, at mennesker havde et *jeg* i hovedet, der kiggede ned på den dyriske *krop* i underlivet. Og så begyndte man at filosofere over, hvordan forstanden kunne styre mennesker.

På universiteterne var der også en afdeling, der beskæftigede sig med det himmelske. Og her begyndte teologer at studere astrologi. Man kunne godt mærke, at der var nogle jordiske kræfter (underliv), der påvirkede menneskene. Men det interessante var at studere, hvordan de himmelske kræfter (hoved) påvirkede menneskene.

Alienation – den første bevidsthedsspaltning

Omkring år 1400 brød adelen med den katolske kirke. Adelen knyttede herefter an til det græske energimønster (højre side) og ville lave et verdsligt samfund, hvor kirken ikke skulle blande sig.

Reformationen

Præsten Martin Luther (1483 – 1546) vendte sig også mod den katolske kirke, fordi kirken stadig ville forene de to bevidsthedsmønstre (højre og venstre side). Og han og andre gennemførte så reformationen, hvorved den reformerte og den protestantiske kirke opstod. Her lagde man vægt på ”*to-regime-læren*”, så kongen og adelen herskede i samfundslivet (højre), mens kirken herskede i det religiøse liv (venstre side).

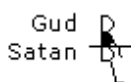
Den protestantiske og reformerte kirke gjorde hermed religionen til noget privat. Nu handlede det ikke længere om at skabe Guds rige på Jorden. Nu blev det til et forhold mellem det enkelte menneske og Gud. Man skulle have et personligt forhold til Jesus, som befandt sig i venstre sides bryst.

Både indenfor det verdslige og indenfor kirken distancerede man sig nu fra underlivet. Og lidt efter lidt projicerede man underlivet udenfor *jeg*'et. Når jeg her tegner en streg, der adskiller underliv og bryst, betyder det en bevidsthedsmæssig spaltning, så der er et *jeg* (bryst og hoved) og noget (underliv), som opleves *udenfor jeg*'et. Denne spaltning af bevidstheden kaldes alienation. Når man kigger ned på sit eget underliv, opleves det, som noget man *har* – og ikke noget, man *er*.

Det er den sociale brug af bevidstheden, der skaber spaltningen. Når man gennem mange år bruger bevidstheden sådan, at den bevidsthed, der knytter sig til underlivet, ikke kobles til tankerne i hovedet – og tilsvarende, at de tanker, der knytter sig til hovedet, ikke kobles til bevidstheden i underlivet, opstår til sidst 2 sæt bevidstheder, som aldrig blandes eller forbindes med hinanden. Man får altså 2 bevidstheder, der lever hvert sit liv.

Begrebet alienation anvendes i dag både af arkitekter, filosoffer, psykologer og mange andre. Og mange af dem opfatter alienation som en polariseret bevidsthed – og ikke en spaltet bevidsthed – sådan som jeg gør.

Tidligere var det sådan, at både Gud og Satan påvirkede ens følelser; men nu fik man Satan projiceret udenfor sit eget *jeg*. Man kunne godt opleve Satans kræfter, men fordi det var udenfor ens *jeg*, måtte det jo være hos andre. Og det betød, at man oplevede, at nogle *andre* mennesker var besat af Satan.

Ligesom Gud havde Himmeriget (hoved), fik Satan nu Skærsilden (underliv). Og når mennesker døde, kunne de enten komme i Himmeriget eller ned i Skærsilden, hvor de skulle brændes i evighed. Det med at man havde et liv efter døden var dog ikke noget, som almindelige mennesker troede på; denne tro kom først i 1700-tallet.

Det seksuelle blev herefter syndigt. Seksuel afholdenhed var godt. Men Satans kraft var stor, og almindelige mennesker bukkede under herfor, så de ikke kunne lade være med at dyrke sex. Gud havde åbenbart tolereret det, så der kunne fødes børn. Men så skulle det også begrænses hertil – mente kirken.

Mens Gud havde fat i menneskers hoved, havde Satan fat i menneskers underliv. Kun hvis man kunne hæve sig op over det dyriske og blive et hjerne-menneske, kunne ens sjæl frelses fra Skærsilden. Og det magtede i hvert fald præsterne, idet de hævdede sig op over underlivet – og fik deres *jeg* i hovedet.

Heksebrændinger

Hvis man ikke kunne få Satan ud af en person, blev man nødt til at brænde vedkommende. Det nyttede ikke først at slå vedkommende ihjel og så brænde kroppen bagefter. For hvis vedkommende døde først, overgik underlivets ånd til Satan igen – og så havde Satan ligeså mange kræfter til at besætte endnu et menneske. Derfor måtte man brænde den onde ånd i underlivet, mens personen var levende, så Satans magt blev mindre. Og efterhånden som man fik brændt alle de besatte mennesker, kunne man til sidst fjerne Satans indflydelse totalt – én gang for altid - troede man.

I starten var det mest mænd, der blev brændt. Men senere blev det kvinder, som man troede var besatte af Satan, og som man kaldte hekse. Det lykkedes i mange af hekseprocesserne at nedbryde disse kvinders selvværd så meget, at de til sidst både overfor forhørslederne, men også overfor sig selv måtte erkende, at de havde underlivets bevidsthed i sig – og altså var besat af en djævel. Når en heks havde erkendt det, blev hun brændt levende på bålet.

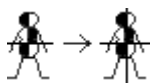
Når noget ”ondt” opstod i et lokalsamfund, troede man, at det skyldtes Satan. Man skulle så finde den eller de hekse, som var besat af Satan. Og her opstod en kirkelig domstol, som hed inkvisitionen. Det var den katolske kirke, der stod for inkvisitionen, men den protestantiske kirke var lige så meget involveret i heksebrændinger. Og det var det verdslige samfund, der udførte brændingerne. Den græsk-ortodokse kirke i øst var slet ikke med i noget af det her. For de troede ikke på ånder – hverken på Jesus, Satan eller andre.

På den tid opfandt man bogtrykkerkunsten. Og den medførte, at både tanker om hekse og Satan - samt historier, om hvem der var blevet brændt på bålet - spredte sig hurtigt over hele Europa. Det blev til skrækhistorier, som alle snakkede om. Og det gjorde, at alle var på vagt overfor eventuelle hekse, som kunne sprede al slags fordærv.

Den seneste forskning har opgjort det til omkring 50.000 kvinder, der blev levende brændt. De sidste hekse blev brændt i begyndelsen af 1700-tallet.

Reifikation – den anden bevidsthedsspaltning

Det startede så småt i 1700-tallet i overklassen – og bredte sig ud til bønder og arbejdere i 1800-tallet.

Man havde allerede alienationen med en bevidsthedsmæssig spaltning mellem underliv og bryst. Og nu fik man også en bevidsthedsmæssig spaltning mellem højre og venstre side. Denne spaltning kaldes reifikation.

Liv efter døden

Med reifikationen skete der det, at de kristne fortolkede det evige liv på en individualistisk måde.

De mente, at de havde Jesus i deres venstre side i brystet. Gud trak i hovedet. Satan trak i underlivet. Og Jesus var en levende ånd i brystet. Han sørgede han for at holde Satan nede.

Det er først med reifikationen, at de kristne begyndte at opleve, at de have et sjæleligt *jeg* (venstre side), som var udenfor deres fysiske *jeg* (højre side). Sjælen eksisterede altså i dem selv. Og derfor begyndte de at tro, at sjælen lever videre efter døden. Denne tanke var helt ny. Den er udbredt i kirken i dag. Og præsterne fortolker det, som om det er noget, der går helt tilbage til Jesus for 2000 år siden. Men det er en tanke, der først opstod i Europa i løbet af 1700-tallet.

I Biblen er Gud til for de levende. Men i dag er Gud til for de døde. Hvis man lever på en måde, som Gud kan lide, kommer man i Himlen efter døden. Tankegang går tilbage til de gamle grækere, som mente, at sjælen kommer op i himlen efter døden.

Ægteskab

Efter reifikationen begyndte mennesker at leve i kernefamilier. Man oplever inde i sig selv et *jeg* – og så oplever man en kæreste (sin anden side), som man desperat trænger til at forene sig med.

I 1800-tallet kom der en ny religiøs bevægelse, som afløste heksebrændingerne. I enhver borgers hjem hang en pisk over ægtesengen. Og jævnligt blev manden nødt til at piske konen for at slå Satan ud af hendes underliv. Nu var det ikke kun nogle få kvinder (heksene), men alle kvinder, der skulle have Satan fjernet. Og man fik erfaring med, at hvis kvinderne regelmæssigt blev pisket i enden, kunne de opføre sig ordentligt.

Der er en myte om, at der altid har været kvindeundertrykkelse. Men det passer ikke. Et par tusinde år før år 0 var der nærmest matriarkat, hvor kvinderne havde en dominerende rolle. I de tidlige kristne fællesskaber var kønnene ligestillet. I den tidlige og mørke middelalder fra 500-1000 var der kærlige forhold, hvor kvinder var ligestillet med mænd. I landsbyfællesskaberne i 12-1700-tallet var kvinderne også ligestillet med mændene. Det var specielt i 1800-tallet, at de europæiske kvinder blev voldsomt undertrykte.

Børn

Opfattelsen i 1800-tallet var, at børn fra starten af havde Satan i sig, fordi børnene jo var kommet ud af en kvindes underliv. Og derfor måtte man systematisk bekæmpe Satan gennem hele barnets opvækst.

Der var mange former for vold mod børnene; men det mest udbredte var endefuld. Der var lidt forskel fra land til land. I England blev det normalt at bruge spanskkrør. I Tyskland en rem.

Til fastelavn fik børnene herhjemme et fastelavnssris bestående af nogle birkegrene. Der var hængt slik på, så børnene blev glade for riset. Men det blev så senere brugt til at slå børnene i enden. Langfredag i påsken slog man – for at minde om Jesus's lidelser. Men ellers slog man, når Satan havde fristet børnene – og det var temmelig ofte.

Fader Vor

Når man er polariseret med analyse-energien i højre side og enheds-energien i venstre side, får man to forskellige bevidstheder.

De kristne bruger analyse-energien til samfundet, hvor forstanden (hoved) skal styre det dyriske (underliv).

Og så bruger de enheds-energien til det religiøse, hvor man oplever Gud (hoved), Jesus (bryst) og Satan (underliv).

Når de så læser i Biblen, er der nogle gange, hvor de bruger analyse-energien til at forstå teksten – og andre gange, hvor de bruger enheds-energien, når de skal mærke efter, hvad teksten handler om.

I Matthæus evangeliet er der en bøn, som Jesus beder, og som hedder Fader Vor. Inden jeg kommer nærmere ind på den, vil jeg lige repetere noget om alt det, som Jesus igen og igen sagde til folk.

1) For det første er Gud ikke i himlen. Det er en græsk tro, at guderne er i himlen. Jøderne mente, og det gjorde Jesus også, at Gud er åndelig kraft, som findes i menneskene og i alt liv.

2) Jesus tog afstand fra den tro, som også var udsprunget af græsk forestilling, at man kunne nævne et navn på en person, og så ville man hermed påkalde personens kraft. Grækerne mente, at et ord er skabende. Det mente Jesus og jøderne ikke.

3) Jesus tog afstand fra astrologien. Der var sikkert nogle påvirkninger fra himmellegemerne. Men i det omfang Gud havde indflydelse på himmellegemerne, var det ikke denne indflydelse, der skulle tilgå menneskene.

4) Jesus bad ikke. Der er historier om, at han gik alene ind i en lund eller et andet sted – og så står der i skriften, at han bad. Men da der ikke var nogle til at se det, ved ingen, om han bad. Til gengæld han man læse adskillige steder i Det Ny Testamente, at disciplene siger til Jesus, at han skal lære dem, hvordan man beder. Men han afslår.

5) Jesus gik ind for, at man skulle eftergive al skyld og gæld senest i helligåret, der var hvert 7. år. Men det var man holdt op med på Jesus's tid.

6) Jesus mente ikke, at der var nogen ond Satan. Der var kun mennesker og Gud.

Og så en dag, hvor det blev for meget for Jesus, at hans disciple blev ved med at opfordre ham til at lære dem, hvordan man skulle bede, kom han med denne bøn:

Fader Vor, du som er i himlene; helliget blive dit navn, komme dit rige, ske din vilje som i himlen således også på jorden; giv os i dag vort daglige brød, og forlad os vor skyld, som også vi forlader vores skyldnere, og led os ikke ind i fristelsen, men fri os fra det onde.

Det er selvfølgelig morsomt, og Jesus har sikkert stået og grinet. For det er præcis det stik modsatte af de 6 ovenstående punkter. Men lad os lige på det igennem:

Fader Vor, du som er i himlene

Det er jo præcis det modsatte af, hvad Jesus prædikede. I himlen kan man se de astrologiske mønstre; men Gud er en bevidsthed, som er summen af alt.

helliget blive dit navn

Guds navn er ikke helligt, mens alt andet ikke er det. Alt er lige helligt. Eller rettere, der er ikke noget, der er helligt.

komme dit rige

Men det er jo meningsløst, at det skal komme, når det allerede er her, ifølge Jesus.

ske din vilje som i himlen således også på jorden

Altså, alt her på jorden skal foregå lige så mekanisk som planetbevægelserne. Det er det modsatte, Jesus mente.

giv os i dag vort daglige brød

Igen er det lige modsat af, hvad Jesus havde sagt. Man skal ikke bede Gud om noget. Gud er altid sammen med os og gør alt det, der kan gøres for os.

For at gøre sætningen meningsfuld har moderne oversættelser ændret ”*i dag*” til ”*hver dag*” eller ”*dag for dag*”; men det er forfalskning af kilden. En bedre oversættelse ville være: ”*Giv os noget at spise i dag*”.

forlad os vor skyld, som også vi forlader vores skyldnere

I den kristne og vestlige kultur har vi fået følelsen ”*skyld*”, som handler om splittelsen mellem de to kropssider. Men på Jesus’s tid handlede skyld om at skyldte penge. Og det er jo ganske morsomt, når Jesus her siger, at Gud skal eftergive os de penge, som vi skylder ham. Det er totalt absurd. I nogle engelske oversættelser har man ændret ”*skyld*” til ”*synd*”. Men det er direkte kildeforfalskning. Når Jesus så siger: ”*som også vi forlader vores skyldnere*”, er det jo netop en kritik af, at man var holdt op med at eftergive gælden hvert syvende år; sådan som Jesus mente, at man skulle fortsætte med at gøre.

led os ikke ind i fristelse

Her er vi tilbage til forestillingen om, at der var en engel (Satan), der kunne friste. Men Jesus tager netop afstand fra denne indre splid i de guddommelige kræfter.

men fri os fra det onde

Det kan også oversættes med ”*fri os fra den Onde*.” Men det bliver det ikke bedre af. Jesus har altid vendt sig mod den græske opfattelse af, at livet består af en kamp mellem de gode og det onde. Det onde eller den Onde opstår kun, hvis man spalter underlivet fra ens øvrige energilegeme.

Fader Vor er skrevet af Matthæus omkring år 70, altså 40 år efter Jesus død. Og efter bønnen er der i Matthæus evangeliet en lang forklaring, hvor Jesus fortæller, hvad han egentlig mener, og det er præcis det modsatte af bønnen. Jeg skal ikke gennemgå det her; men det kan læses i Det ny Testamente, Matthæus Evangeliet kapitel 6, fra vers 14 samt hele kapitel 7 – lige efter Fader Vor, som står i begyndelsen af kapitel 6.

De kristne bruger enheds-energiens bevidsthed, når de læser Fader Vor. Og de bruger analyse-energien, når de læser forklaringerne i resten af kapitel 6 og 7.

Men lad mig nu bruge analyse-energiens bevidsthed til at læse Fader Vor – og se, hvad det giver af mening.

Vor Fader, du som er i himlene! Helliget blive dit navn, komme dit rige, ske din vilje som i himlen således også på jorden.

Her forestiller man sig Gud uden for sig selv, og at Guds rige ikke skal være nu, men engang i fremtiden.

Giv os i dag vort daglige brød.

Her tror man sig, at man kun får sit daglige brød, hvis der er en magt, der sikrer det. Og alle steder i den kristne kultur sikrer man sig med enorme overskudslagre af fødevarer til mange år frem i tiden.

Forlad os vor skyld, som også vi forlader vore skyldnere.

Her får man den opfattelse, at man *kun* kan eftergive andre deres gæld, hvis Gud også gør det. Vi kan godt give lån til udviklingslande; men det er næsten umuligt for os at eftergive noget af deres gæld.

Led os ikke ind i fristelse, men fri os fra det onde.

Det er jo totalt komisk, at man skal bede om, at Gud ikke leder én ind i fristelser.

Det interessante er, at Fader Vor er blevet til kirkens vigtigste bøn. Man beder den hver søndag i kirken. Og mange børn lærer at bede den hver aften. Det er jo Jesus selv, der har lært os, at vi skal bede sådan, tror man.

Det interessante er også, at bønnen passer præcis til enheds-energiens bevidsthedsstruktur. Så når man indtager enheds-energien og fremsiger bønnen, føler man i sit indre, at den handler om alt det, som man føler er virkeligt.

I en ny oversættelse fra 2002 *Ny Testamente på hverdagsdansk* er Fader Vor totalt omskrevet, så det passer til nutidig tankegang:

Far i Himlen. Må du blive æret. Må dit rige bryde igennem. Må din vilje ske på jorden, som den sker i Himlen. Giv os det, vi har brug for i dag. Tilgiv os, hvor vi har svigtet, ligesom vi selv har tilgivet dem, der har svigtet os. Lad os ikke bukke under for fristelsen, men red os fra den Ondes angreb.

Det er grov kildeforfalskning, men typisk for de fleste oversættelser. Man har på forhånd en bestemt opfattelse af, hvad teksten skal betyde. Og så oversætter man de gamle skrifter og tilpasser ordene og sætningerne, så det passer med, hvad man på forhånd mener.

Indholdet i denne "oversættelse" er måske mere logisk. Men det dækker over, at Jesus faktisk var modstander af bøn. Efter Jesus's opfattelse skal man ikke bede Gud om noget. Han er som en far, der giver sine børn alt, hvad de har brug for. Man skal heller ikke kaste ansvaret fra sig – og vente på, at Gud gør det, man beder om. Man skal selv handle. Man er Guds redskab.

I "oversættelsen" er der også en 3-enig Gud – altså Fader, Søn og Helligånd. Men det er først efter år 200, at man oplever Gud sådan. Man lader også Jesus sige, at børn skal døbes. Men det tog Jesus også afstand fra.

Gud er dansk

I min ungdom deltog jeg i flere økumeniske konventer, hvor teologer, præster og kirkefolk fra forskellige kirker i ind- og udland mødtes for at snakke om Guds kirke – altså, at der ganske vist var forskellige kirkesamfund, men at de alle sammen havde den samme Gud.

Her var det en stående vittighed, når jeg snakkede med nogle fra andre lande, nemlig at Gud var dansk. Og det skyldes, at danskerne har en helt særlig kristendomsforståelse, som ikke findes i andre lande.

Det opstod i Danmark i 1800-tallet, efter at reifikationens havde splittet bevidstheden. Der var to teoretikere, der formulerede tankerne.

 Den ene var N.F.S. Grundtvig (1783-1872). Han var ideologen bag højskolerne, som startede i 1844, hvor voksne kunne komme på kostskole for at udvikle sig personligt. Han gik også ind i politik i 1849. Grundtvig mente, at man godt kunne gå i kirke om søndagen, hvor man beskæftigede sig med den religiøse bevidsthed. Men i dagligdagen skulle man mærke, at der var noget åndeligt (bryst), som lå nedenunder sproget (hoved) og ovenover det dyriske (underliv). Det var Helligånden. Og det var det, der ubevidst styrede ens handlinger, så man opførte sig på en moralsk god måde i overensstemmelse med religionens bud om næstekærlighed.

Det har givet en halv-religiøs politisk kultur, hvor danskerne godt nok laver love (hoved); men nedenunder disse sproglige love er der noget åndeligt (bryst), som gør, at man ikke altid følger en lovs ordlyd, men lovens ånd, som det udtrykkes. Det holdt stort set op i 1980'erne, hvor der kom endnu en bevidsthedsmæssig spaltning.

 Den anden var Søren Kierkegaard (1813-1855), som var én af dem, der lagde grunden til eksistentialismen, hvor man ikke kun oplever samfundsbevidstheden, men mærker, at der er en bevidsthed (bryst), som er omgivet af det gode (hoved) og det onde (underliv), og at man ikke bare skal følge med flertallet, men hele tiden have sin egen indre selvfølelse som fundamentet for sine handlinger. Han skrev sine vigtigste værker i periode 1843-46, hvorefter hans skrifter begyndte at blive en slags kritik af Grundtvig og andre, der holdt sig til samfundsbevidstheden.

Ude i verden er Kierkegaard blevet kendt. Men det var og er Grundtvig, som har formet den danske Kristendom. Når der er noget åndeligt i brystet, kommer de dyriske impulser fra underlivet gennem noget åndeligt i brystet, inden de bliver til tanker i hovedet. Og derfor bliver politikken og den danske stat til noget kristeligt. Danskerne er derfor blevet en kristen nation. På en måde har vi allerede fået Guds rige på jorden. Og vi betaler da også temmelig meget i skat og har en masse sociale ydelser, gratis uddannelse mm. Danskerne mener da også, at mennesker i vore nabolande har en forkvaklet bevidsthed. Og at mennesker fra fremmede verdensdele er endnu værre.

Et centralt begreb i kristendommen er næstekærlighed. I stedet for at slå en fremmed ihjel og stjæle, hvad han måtte have, skal man udvise kærlighed og hjælpe ham. Og i stedet for at rave til sig på andres bekostning, skal man give almisse til de fattige. De kristne mener, at disse dyder er nogle, som vi har i vores kultur – og at mennesker i andre kulturer er nede på et dyrisk niveau, hvor de kun er i stand til at tænke på sig selv. Her i Danmark har vi sat det i system, så den enkelte af os ikke behøver at tænke over det, for staten og kommunerne har overtaget ansvaret.

Men hvis man rejser rundt i verden og besøger anderledes eller primitive kulturer, oplever man, at de fleste mennesker er meget kærlige. Man bliver taget imod, som om man tilhørte deres familie. Og de har fællesskaber, som langt overstiger, hvad en vesterlænding kender til.

I Danmark har vi noget, som kaldes den *etiske udfordring*. Det er ved at forsvinde. Men det handler om, at vi ikke bare skal stole blindt på, at stat og kommune klarer alt, men at enhver skal føle efter i sig selv – og måske selv gøre noget for at hjælpe andre. Det er det, som vi kender fra andre lande.

Deperdution – den tredje bevidsthedsspaltning

I 1980'erne kom så den sidst mulige spaltning, hvorefter man har sit *jeg* i hovedet – og sådan, at man *er* sine tanker, mens resten er en krop, som man *har*.

Før 1980 antog man, at menneskets *jeg* befandt sig i hjertet. Og man havde ofte hjernedøde mennesker liggende resten af deres liv på særlige hospitaler. Men efter 1985 er man begyndt at opfatte hjernedød som den egentlige død. Og et hjernedødt menneske med et levende hjerte er blot et præparat, som man kan udtage organer fra og transplantere til andre mennesker.

Inden deperdutionen var der en energimæssig sammenhæng mellem hoved og bryst. Den høje ladning i hovedet gav en politisk samfundsbevidsthed, og den lave ladning i brystet gav en moralsk bevidsthed. Det gjorde, at man kunne analysere og vurdere samfundsforhold følelsesmæssigt.

Det kan de unge ikke mere. Den politiske bevidsthed (hoved) består nu kun af et sæt tanker. Der er ikke længere nogen spirituel bevidsthed (bryst) forbundet med den. Når unge akademikere derfor i dag er ansat i den offentlige administration og skal finde på politiske løsninger, kan de kun tænke kvantitativt. Alt skal kunne måles. Enten er der for lidt eller for meget. De har ikke evnen til at tænke kvalitativt, hvor det handler om indholdet eller måden, som noget fungerer på.

Den moralske eller spirituelle del (bryst) af samfundsbevidstheden, som man havde tidligere, er nu løsrevet og har fået sit eget helt isolerede indhold. Det handler om musik, teater, kunst, café, og stand-up, men også om deltagelse i samtalecaféer, fødevarefællesskaber, kirkelige fællesskaber og lignende. Hvis man ikke deltager i sådan noget, oplever man et tomrum i ens bevidsthed.

Inden deperdutionen var familiefølelsen (bryst) koblet sammen med en etisk bevidsthed (hoved). Hvis et menneske eller en familie kom i klemme mellem paragrafferne i en lov, kunne embedsmændene godt være fleksible og lade det etiske råde.

Men i dag går det ikke mere; det betragtes som korrupsion og magtmisbrug. I dag skal man følge loven. Og hvis et menneske kommer i klemme, er det bare ærgerligt. Etikken er forsvundet. Oppe i hovedet har vi i stedet fået en virtuel bevidsthed. Vi sidder og kommunikerer med vores computer, og vi kommunikerer med vores mobiltelefon. Denne form for kommunikation indeholder ikke grimasser og anden kropssprog. Den er også begrænset til de muligheder, som teknikker giver os. Og den er med til at ændre hele den måde, vi kommunikerer på. Hvis man ikke konstant bruger sin smartphone, føler man et indre tomrum. Kommunikationen er blevet til små overfladiske sætninger. Til gengæld foregår den næsten uafbrudt.

Hvor de kristne tidligere havde Jesus og kirken både i bryst og hoved, er der nu kommet en ny slags kirke, hvor det hele handler om følelser i brystet. Det startede så småt i midten af 70'erne i USA og har bredt sig til Europa. Der er typisk et rock band, der spiller, og så er der nogle store lærere, hvor teksterne til sangene er projiceret op. Så står alle og synger med. Det karakteristiske ved teksterne er, at de udelukkende holder sig til den ene af de 6 del-bevidstheder, som knytter sig til brystet og følelserne. Man synger, at Gud er god. At vi elsker Jesus. At Jesus elsker os. At Gud er vores far. At vi er hans børn. At Jesus har frelst os osv. Der holdes også taler eller prædiker. Og de holder sig også indenfor samme del-bevidsthed. Det går ud på at mærke Gud. Hengive sig til Gud. Føle Gud. Overgive sig til Gud.

Ikke nok med at der er muskelpændinger mellem underliv og bryst samt mellem bryst og hoved; de tre kropsdele er også drejet frem og tilbage i forhold til hinanden, så kroppen danner et zigzag. Psykisk handler det om, at kroppen holder på sig selv. Det tydeligste er den underspændte mave, som de fleste har. Kun få unge mænd erstatter den med overspændte muskler. Det øverste af brystet er totalt underspændt, så der ikke foregår nogen

bevægelse i musklerne her. For kvindernes vedkommende medfører det, at der kommer for lidt ilt til brysterne. Og når forsyningen af ilt kommer ned under 40 % af det naturlige, opstår der kræft.

I lungerne opstår der kræft, fordi man ryger, og der lægger sig tjære rundt om nogle celler, så de ikke får ilt nok. Rundt om i kroppen aflejrer der sig giftstoffer og forurening, så der heller ikke kommer ilt nok til nogen celler. Men hvis der sker en masse bevægelse, skylles de fremmede stoffer væk. Men dér, hvor der er permanente muskelspændinger, er der ikke sådanne bevægelser, og så opstår kræft. Det sker i halsregionen, mave-tarm, underliv og bækkenbundsområdet. For 10 år siden var det cirka 25 %, der fik kræft. I dag er det over 35 %. Om 10 år er det måske 45 %. Det europæiske menneske har en bevidsthedsstruktur, der slår én ihjel. Spændingerne giver hovedpine og smerter i de spændte muskler. Depressioner er blevet helt normale. Og forbruget af nervepiller er steget over 1000 % i løbet af de sidste 10 år. Men hvis man spørger, hvordan folk har det, aner de det ikke. For der er ingen af de 6 del-bevidstheder, der bruges til at mærke sig selv.

De 6 delbevidstheder trækker alting i forskellige retninger, sådan at der opstår sociale problemer. I fjernsynet var der for 5 år siden en masse programmer, hvor folk fortalte om deres problemer. Det er stort set holdt op. Stadig flere lever i dag i samfundets skygge, hvor ingen magter at se dem og høre dem. Og modsætningerne i dagligdagen er blevet så groteske, at man kun magter at grine ad dem. I fjernsynet er der nu massevis af programmer, hvor man griner hele tiden. Det kan være konkurrencer, quiz eller andet. Og man inviterer kun dem i studiet, som hele tiden formår at grine. Som oftest er der ikke noget at grine af. Men så laver man lidt mimik – eller tilføjer et par skøre ord - og så griner alle voldsomt. Vi er glade og har det sjovt.

Forleden gik jeg forbi en kiosk med et stort skilt, hvorpå der stod 164 millioner kroner. Man behøver ikke mere at skrive, hvad det handler om. Det er ugens gevinst, hvis man spiller lotto. Tidligere var det normalt kun at vinde nogle tusinde kroner. Det kan man stadig; men det er ikke nok. Der skal også være en gevinst, der er så stor, at hele ens liv forvandler sig. Man har ganske vist 6 bevidstheder, der hver for sig giver en mening. Men man har en *følelse* af, at det alt sammen er meningsløst.

Denne følelse kan man undgå at føle, hvis deperdutionen er fuldt gennemført. Så føler man ikke noget mere. Så har man bare en hjerne med 6 forskellige og uafhængige bevidstheder, som man kan skifte imellem.

Helbredelse

Oprindelig betød kirke, at man skulle samles for at snakke om, hvad man skulle gøre for at fremme Guds rige på jorden. Altså skabe et kærligt fællesskab med fred og retfærdighed – og hvor alle var sunde og raske. Det er blevet til noget helt andet. Men der er stadig kirken, hvor man laver helbredelser. Nu foregår det ikke som på Jesus's tid, hvor det handlede om at integrere alt, sådan at man både kropsligt og åndeligt forenede alle energier og bevidstheder.

Nu handler det om mirakler. Man skal komme i trance, og så skal man slippe sin bevidsthed fri og overgive sig til Gud eller Jesus. Og så bliver man helbredt. Det kan faktisk godt lade sig gøre. For hermed integrerer man jo også det alt sammen.

Thomas evangeliet

Thomas gik sammen med Jesus, og han skrev sit evangelium i 40'erne efter Jesus's død. Mens alle skrifter i Det Ny testamente er skrevet på græsk, er Thomas evangeliet, som blev fundet i Ægypten, skrevet på koptisk, der er en variation af gammel ægyptisk. Der findes adskillige udgaver af Thomas evangeliet. Jeg vil nøjes med nogle få citater fra ét af dem:

Jesus sagde: Når de, som leder jer siger til jer: Se! Riget er i himlen! Så må himlens fugle jo være forud for jer. Når de siger til jer: Det er i havet. Så må fiskene jo være forud for jer. Nej, Riget er i jeres indre og for jeres øjne.

Altså Guds rige er her.

Jesus sagde: I har da opdaget begyndelsen for at I skal søge efter enden, for dér hvor begyndelsen er, dér skal enden blive. Salig er den, som vil stå i begyndelsen, og han skal kende enden, og han skal ikke smage døden.

Det handler om, at man fra begyndelsen skal åbne sig for at bruge alle energimønstrene og deres bevidstheder. Hvis man gør det, vil man hen ad vejen skabe en verden i overensstemmelse hermed. Og når man identificerer sig med den bevidsthed, oplever og føler man evigheden. Man dør, men man smager ikke døden.

Idet følgende citat er det ikke et rige i himlen, der tales om, men "himmelens rige" på jorden:

Disciplene sagde til Jesus: Sig os, hvad himmelens rige ligner: Han sagde til dem: Det ligner et sennepsfrø, mindre end alle sædekorn. Men når det falder på jorden, som bearbejdes, skyder det en stor stamme og bliver et ly for alle himlens fugle.

Meningen er, at det i sig har en bevidsthed, som er så stærk, at den fejer al anden bevidsthed til side.

Jesus sagde til dem: Når I gør de to til én, og I gør det indvendige til det udvendige, og det udvendige som det indvendige, og det øvre som det nedre, og når I gør det mandlige og det kvindelige til ét eneste, for at det mandlige ikke skal være mandligt, og det kvindelige ikke kvindeligt skal I gå ind i riget

Jeg har brugt citatet tidligere her i bogen. Det interessante er, hvad oversætteren tænker om det. Han – altså oversætteren - skriver: At de to skal gøres til én betyder en ophævelse af kønslivet. Det kan hentyde til den idealtilstand som Adam var i før Evas tilblivelse. Mennesket var da ét, men blev til to ved hendes tilblivelse. Resten handler om, at man skal vende op og ned på alting for at rette verdensorden, mener oversætteren.

Men hvis man kender til energimønstrene, ved man, at man kan have en mandlig og en kvindelig side, og at disse to kan blive ét. Og problemet på Jesus's tid var det samme som i dag, at man er stivnet i sådan en polarisation.

Jesus sagde: Hvor der er tre guder, er der guder; hvor der er to eller én, er jeg sammen med ham.

Her vrøvlet oversætteren også lidt i blinde og forstår ikke teksten. Men meningen er, at det både er godt at være samlet og være polariseret. Hvis man spalter energilegemet, så der kommer mere end højre og venstre side, opstår der guder i stedet for

Gud.

Jesus sagde: Hvis I har penge, så lån ikke ud mod renter, men giv ... til den, fra hvem, I ikke vil få igen. Jesus sagde: Faderens rige ligner en kvinde, hun tog en smule surdej og gemte det i mel. Hun lavede det til store brød. Den som har ører, han høre! Jesus sagde: Faderens rige ligner en kvinde, som bærer en krukke fuld af mel og går en lang vej. Krukkens hank gik itu. Melet strømmede ud bag hende på vejen. Hun vidste det ikke, for hun havde ikke mærket nogen vanskelighed. Da hun var nået til sit hus, satte hun krukken ned. Hun fandt den tom.

Det handler om at give til andre. Des mere man giver, des mere skaber man Guds rige. Og det er et samfund, hvor man giver til hinanden. I stedet for at kræve betaling, giver man. Og når man så selv har brug for noget, viser det sig, at nogen give til én. I stedet for at anskaffe noget til sig selv, anskaffer man det til alles brug. Så kan frit buge det, når man har brug for det. Og det samme kan andre.

Disse tanker var dem, man havde i de tidlige kristne gruppefællesskaber. Men det blev hurtigt udvandet. På et tidspunkt mellem år 120-150 skrev biskop Klemens følgende brev:

"For da Herren (Jesus) selv blev spurgt af en, hvornår hans rige ville komme, sagde han: Når de to bliver ét og det ydre som det indre, og det mandlige tillige med det kvindelige hverken er mandligt eller kvindeligt. Nu er "de to ét", når vi taler sandfærdigt med hinanden, og der uden nogen forstillelse kun er én sjæl i to legemer. Og det at "det ydre bliver som det indre", betyder dette: Det indre betyder sjælen, og det ydre betyder legemet. Derfor, ligesom dit legeme er synligt, således skal også din sjæl vise sig i de gode gerninger. Og at "det mandlige tillige med det kvindelige hverken er mandligt eller kvindeligt", betyder det, at når en broder ser en søster, skal han ikke tænke på hende som kvinde, og hun skal heller ikke tænke på ham som mand. "Når I handler således," siger han, "vil min Faders rige komme."

Her viser det sig, at man er begyndt at glide væk fra en oplevelse af energimønstrene – og begynder at forholde sig moralsk til bevidstheden. Nu handler det om at tale sandfærdigt med hinanden. Klemens havde fint forstået, at alle mennesker både har det mandlige og det kvindelige energimønster i sig, og at man skal behandle hinanden som hele mennesker. Men der er ikke længere fokus på, at den enkelte skal foretage en integration af sin egen indre mandeenergi med sin egen indre kvindeenergi. Nu skal det foregå i det ydre som en social proces. Den oprindelige opfattelse, at kød og ånd hænger sammen, er nu erstattet af den græske tanke om sjæl og legeme som adskilte størrelser.

På det græske universitet i Alexandria var man godt klar over, at mennesker i datidens mellemøstlige verden var spaltet og stivnet i det mønster, som stadig findes i dag i Europa. Og de fandt på begreberne healing og terapi. Begge begreber handler om at få de to sider til at smelte sammen. Men det lykkedes ikke.

Det samme kan siges om al den terapi, som der var her i Europa i 1970-90'erne. Alle de seriøse og kendte terapeuter havde også som mål at forene de to sider. Man skulle blive hel – var målet. Her kender vi metoderne. Og jeg har både som klient og som terapeut prøvet dem alle sammen, indtil jeg til sidst erkendte, at det ikke lykkedes.

Nu har jeg erkendt, at terapien ikke kun skal være individuel. Et skift fra et polariseret energimønster til et samlet – er et skift fra individualisme til kollektivitet. Når man er polariseret, oplever man to indre *jeg*'er, hvor det ene ser på det andet, og hvor man godt kan projicere det ene ud på omgivelserne og være udadventt. Når man er samlet, har man kun ét *jeg*, og her oplever man, at man er en del af et fællesskab.

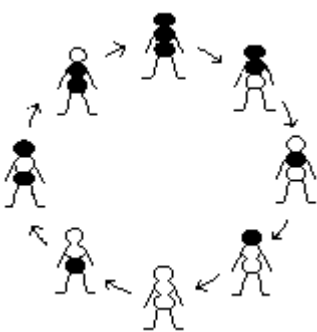
Jeg har været med i en lille netværksgruppe i en kirke, hvor man ville supplere gudstjenesten med et lille fællesskab, hvor man bedre kendte hinanden. På intet tidspunkt var der tale om at slippe den polariserede bevidsthed. Man bad bønner. Og så lukkede man øjnene, så man med sit *jeg* kiggede over på den side, hvor Gud, Jesus og Satan var i bevidstheden. Og så bad man til Jesus eller Gud om at blive fri for de ulykker, som Satan havde budt én i form af sygdomme og medmenneskelige problemer. Der var også plads til, at man kunne fortælle om sine problemer. Men der var aldrig et fællesskab, hvor man forsøgte at løse problemer sammen. Hvis nogle havde et problem, ville de andre bede en bøn for én. Man troede, at hvis man bad Gud om noget og sagde ordene højt, ville Gud lytte og hjælpe. Og hvis nogen bad for en anden, ville det virke stærkere, end hvis vedkommende bad alene. De mente ikke, at det guddommelige havde noget med verden at gøre. Man skulle overgive sig til Gud. Og når man døde, kom man i himlen. Man skulle bare hele tiden lovprise og bede til Gud og Jesus. Så ville man blive frelst. Ren individualisme.

Matthæus kapitel 18 vers 20 siger Jesus: *For hvor to eller tre er forsamlet i mit navn, dér er jeg midt iblandt dem.*

Man kan diskutere meningen. I netværksgruppen mente man, at Jesus eller Gud *ikke* var til stede i almindelighed. Men når man var to eller flere – og var samlet i Jesus eller Guds navn, var Jesus og Gud til stede. Ind imellem var der dog nogen, som sagde, at Gud altid var til stede i os. Men det var mest en filosofisk tanke. Hvis man erstatter ordene *i mit navn* med *på min måde*, bliver det meningsfuldt. Og hvis man i alle andre situationer, hvor der i Det Ny testamente står *i mit navn* erstatter disse ord med *på Jesus's måde*, bliver det også meningsfuldt. Men de kristne i dag forbliver i et polariseret energimønster. Og når de siger ordene *i Jesus navn*, lukker de øjnene og tænker på Jesus. Og så er det ham, der skal udføre et lille mirakel, mens man selv ikke behøver gøre noget.

Et godt liv

Det er ved at blive kendt, at man kan skifte rundt mellem forskellige bevidsthedsmønstre, sådan at det kropslige, psykiske og sociale udfolder sig på forskellige måder, men hvor de supplerer og komplementerer hinanden – og dermed skaber et godt fællesskab.

Der er også kommet forståelse for, at det spirituelle spiller en afgørende rolle. Men her kniber det med at forstå de spirituelle energiers forskellighed og samspil.

I den virkelige virkelighed er det legemlige og det spirituelle eller det kropslige og åndelige noget, der hænger uløseligt sammen. Det nytter ikke noget, at man forsøger helbredelse ved kun at arbejde med det kropslige, følelsesmæssige og psykiske. Man skal også arbejde med det spirituelle og åndelige. Ellers er det mest sandsynlige, at der opstår spaltninger i energilegemet mellem kropsdele med høj ladning og kropsdele med lav ladning.

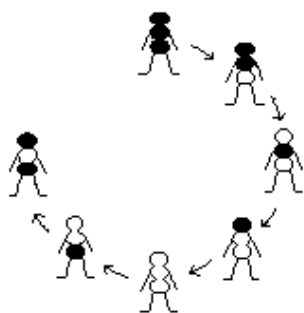
Spirituel bevidsthed

I Europa kom der – endnu engang – inspiration fra Indien om at ændre bevidstheden. Det gav den europæiske form for reinkarnation, hvor nogle forestiller sig, at man efter døden kommer i Himlen, men senere genfødes eller reinkarnerer i et nyt legeme. For hver gang man reinkarnerer, kommer man op på et højere bevidsthedsniveau. – forestiller man sig.

Teosofi

Helena Petrovna Blavatsky (1831-1891) troede, at Jesus ikke var en historisk person, men en myte. Men der fandtes andre åndelige Mestre, som styrede alting. En af disse Mestre var og er Maitreya, som i en af sine reinkarnationer var Buddha. Blavatsky dannede Det Teosofiske Samfund og flyttede til Indien. Her forventede man, at Maitreya igen ville blive reinkarneret, og på et tidspunkt troede man, at det var Jiddu Krishnamurti (1895-1986). Han brød dog med teosofferne og fik nogle tanker, som handler om, at bevidstheden er fanget ind i særlige mønstre, der skaber illusioner. Man skal frigøre sig fra disse bindinger – og se sig selv i en social proces, der er fri for sådanne tankemønstre.

Efter fødslen er det normalt, at et barn skifter rundt mellem energimønstrene; men som voksen er det normalt, at man stivner i et enkelt energimønster. Hvis man så mærker efter, kan man huske skiftene fra energimønster til energimønster. Teosofferne mener, at hvert barn gennemlever disse energimønstre i en ganske bestemt rækkefølge, idet man følger evolutionen.

Evolutionen starter med, at man er som et dyr, hvor der kun er høj ladning – og ingen spiritualitet. Så gennemlever man nogle trin, hvor der hver gang kommer mere spiritualitet ind i bevidstheden. De sjæle, der er kommet lige så langt som os europæere, er nået frem til analyse-energien, hvor der er høj ladning i underliv og hoved, men spiritualitet i brystet. Og her i brystet kan man direkte mærke energistrømmen fra underliv til hoved, og det giver oplevelsen af, at man stiger op fra det dyriske til det civiliserede. Men man kan også huske tilbage, og så kan man huske den historiske evolution, trin for trin.

De, der er skiftet videre til teosofien, er kommet ét trin længere i åndelig udvikling. De har fået en højere bevidsthed, kalder man det. Her kan man direkte opleve den åndelige verden (hoved). Og man kan kontakte ånderne og får vejledning af dem. Man mærker direkte, hvordan ånderne styrer alting. Mennesker på det lavere trin, analyse-energien, tror, at de styrer verden; men det er blot en illusion.

Teosofferne mener, at der er unge sjæle, som først lige er begyndt på hele denne udvikling. De har kun foretaget et eller et par skift. De befinder sig i et af de energimønstre, som kan ses i højre halvdel af den øverste tegning. De har lav energi i underlivet. I deres uvidenhed opfører sig ondt. Det er ikke, fordi de er onde. De forstår bare ikke konsekvenserne af deres bevidsthed.

Hvert skift opleves, som om en civilisation går til grunde og genopstår som ny. Og når man mærker efter inde i sig selv, kan man mærke, at det en proces, der har taget mange tusinder år. Der er nogle af de gamle sjæle, som kan huske tilbage til dengang, hvor menneskeheden levede på Månen. Der havde folk en ret lav bevidsthed, og derfor gik samfundet til grunde. Senere kom der en ny ”rodace” i Atlantis, men det sank i havet – også på grund af for lav bevidsthed. Men nu har Mestre taget sig sammen for at redde Jorden. Da Hitler, som var en ung sjæl, indførte enheds-energien som samfundsbevidsthed i Tyskland og truede med at udbrede den over hele jorden, så Jesus (som ånd) sig nødsaget til at starte Anden Verdenskrig for at tvinge os til at indse, at vi ikke skulle bruge enheds-energien som samfundsbevidsthed, sådan som nazisterne gjorde.

Der er en udbredt opfattelse af, at ånderne denne gang har sat sig for at hjælpe os, så vi ikke går til grunde. At der er nogle, der fører krige og laver menneskekroppe om til robotter og også ødelægger naturen, behøver vi ikke at bekymre os om. Det er unge sjæle, som bare ikke ved bedre. Deres destruktive adfærd vil ikke lykkes. Det skal Mestrene nok sørge for.

Alle dem, der har disse åndelige indsigter, er overbeviste om, at deres tanker ikke kun er egne fantasier. Uafhængig af hinanden får de nemlig præcis de samme oplevelser. Og derfor kalder de deres viden for åndsvidenskab. Det, som de oplever, er tanker og følelser, der knytter sig til de lave energier i energimønstrene.

Der er også nogle såkaldte stjernemennesker, som kommer fra en anden planet, men som er genfødt her på jorden. Oppe i hovedet mærker de den planet, som de kommet fra – og de kan føre indre samtaler med mennesker herfra. Og nede i underlivet mærker de andre planeter, som de har kendskab til, hvor folk udfører de mest grusomme handlinger.

Man kan selvfølgelig diskutere, om det er bevidsthedsstrukturen, der giver denne bevidsthed. Eller om bevidstheden er en sandhed, og at man bare bliver nødt til at strukturere sin bevidsthed i 3 dele for at kunne klare at have sådan en bevidsthed. Filosofisk kan man også kombinere de to opfattelser, idet man mener, at alt er ånd.

Spirituelle læremestre

I disse år er der mange – sjovt nok altid mænd – der mener, at de har fået en åndelig oplysning, og at de nu har en spirituel indsigt, som de underviser andre i.

Jeg vil give et enkelt eksempel på en sådan nutidig spirituel læremester. Det er Eckhart Tolle (født 1948). Han kommer oprindeligt fra Tyskland, har boet i Spanien og England, og bor nu i Canada. I 2008 udnævnte New York Times ham som den mest populære spirituelle forfatter i USA. Og han er også velkendt i mange kredse her i Europa.

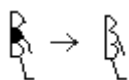
Det startede mange år tidligere. Efter en langvarig selvmordsdepression sprang han ud som spirituel lærer med bogen *The Power of Now: A Guide to Spiritual Enlightenment* (1999) (*Nuets kraft. Nøgle til personlig frigørelse*).

Jeg kan ikke leve med mig selv længere. Det var den tanke, der hele tiden gentog sig i sindet. Så blev jeg pludselig bevidst om, hvilken besynderlig tanke det var. Er jeg én eller to? Hvis jeg ikke kan leve med mig selv, må der være to af mig nemlig 'jeg' og det 'selv', 'jeg' ikke kan leve med. Måske, tænkte jeg, er der kun en af dem, der er virkelig.

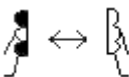
Her opdagede Tolle, at man kan have to bevidstheder samtidig (højre og venstre side). I højre side er der tanker, og i venstre side er der følelser – og hos Tolle var disse følelser frygt.

Jeg kunne føle, at jeg blev suget ind i en tomhed. Det føltes, som om tomheden var inden i mig, snarere end uden for mig. Pludselig var der ikke mere nogen frygt.

Tolle var åbenbart kommet ind i modtager-energien. Og Tolle mener, at alle kan komme i kontakt med denne totale spirituelle følelse. Det mener jeg også. Jeg skifter meget ofte til og fra den.

Jeg vidste selvfølgelig, at der var sket noget dybt betydningsfuldt med mig, men jeg forstod det overhovedet ikke. Det var først flere år senere, efter jeg havde læst åndelige skrifter og været sammen med åndelige lærere, at jeg indså, at det, alle søgte, allerede var sket for mig.

Tolle fortæller, at han hele tiden skifter mellem to forskellige bevidstheder. Den ene er falsk, og det er samfundsbevidstheden (analyse-energien). Og den anden er sandheden om, hvordan man kan frigøre sig (modtager-energien).

Jeg viser dig, hvordan du kan frigøre dig fra at være slave af sindet, gå ind i denne oplyste bevidsthedstilstand og bibeholde den i dagligdagen.

Hvis man *søger* det spirituelle, *forbliver* man i analyse-energien. Så er man en krop (underliv), der vil frem til noget (hoved). Men så kommer man aldrig til noget spirituellet. Hvis man vil i kontakt med det spirituelle, sker det altid *nu*, mener Tolle.

Denne fornemmelse af dit eget nærvær, er ikke en tanke. Den opstår hinsides sindet.

Og Tolle vil ind og mærke den ”oplyste tilstand” i bevidstheden. Han har hele tiden en samfundsbevidsthed i højre side med analyse-energien. Og i venstre side oplever han ”smertekroppen”, når han er i enheds-energien – og ”befrielse”, når han er i modtager-energien.

I sin bog *A New Earth, Awakening to Your Life's Purpose* (2005) (*En ny jord: nuets muligheder og livets mening*) tager Tolle skridtet videre og mener, at vi skal skabe en ny jord. Og han mener, at menneskeheden først nu har mulighed for at gøre det.

De fleste mennesker er så totalt identificeret med stemmen inde i hovedet – den uophørlige strøm af ufrivillig og tvangspræget tænkning og de følelser, der ledsager den – at vi kan beskrive dem som værende besat af tankerne. Så længe man er fuldstændig ubevidst om dette, betragter man tænkningen som den, man er. Dette er det ego-orienterede sind.

Det er analyse-energien. Og jo, når jeg indtager dette energimønster, har jeg også en konstant strøm af tanker. Men når jeg skifter til andre energimønstre, kan jeg godt være tanketom.

Når egoets forstyrrelse holder op med at hæmme vores intelligens, kommer den fuldstændig i harmoni med den universelle intelligens..... Vi bliver beviste deltagere i skabelsen af form. Det er ikke os, som skaber, men den universelle intelligens, som skaber gennem os.

Og det er så modtager-energien. Hvis man bruger den i sammenhæng med andre energimønstre, bliver man forvandlet, hver gang man går igennem energimønstret. Men hvis man bare hopper ind og ud af energimønstre, mærker man kun det spirituelle, uden at det i øvrigt ændrer noget.

Den nye jord opstår, efterhånden som flere og flere mennesker opdager, at det vigtigste formål med deres liv er at bringe bevidsthedens lys ind i denne verden og derpå bruge alt, hvad de foretager sig som et redskab for bevidsthed.

Tolle forbliver splittet og stagneret. Han har bare udskiftet energimønstret i den venstre side – og så skiftet identitet fra højre til venstre side.

De gamle kinesere kaldte dette energimønster ”beskadigelse af det åndelige lys”. Det er samfundet, der har beskadiget det åndelige. Og som resultat heraf vælger man at identificere sig med det åndelige inde i sig selv. Halvdelen af ens energi går dog med at opleve mørket; og man gør intet for at afhjælpe eller forandre dette mørke. Man blander sig ikke i samfundets elendighed, men nøjes med at mærke det indre lys.

Som jeg tidligere har skrevet er alle energimønstre gode, så længe man ikke stivner i dem. I Tolles tilfælde er han både permanent polariseret og stivnet. Det giver stor behagelighed sådan i sin ene side at skifte fra enheds-energien til modtager-energien.

I Europa er der en anden person, som nærmest betragtes som en gud af sine tilhængere, og hvor man skal sidde i mindst en time og meditere – og her skifte fra at være polariseret til at være samlet – og altså kun være i modtager-energien.

I mit tilfælde sker det flere gange hver dag, at jeg både er samlet og er i modtager-energien; men som oftest kun et par minutter. Når andre uøvede prøver på det, tager det 20-30 minutter at komme fra deres dagligdags bevidsthed over til dette energimønster – og mindst 10 minutter at komme ud af det igen. Men jeg klarer skiftet på et par sekunder. Det kan alle lære.

Chakra

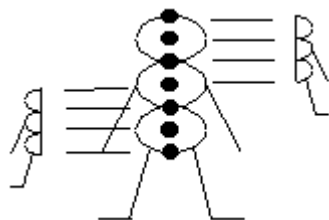
I Indien ligesom i Vesten har det været normalt, at man er stivnet i et polariseret energimønster. Og inderne befinder sig i 4 kaster med følgende energier:

I Kina har man fra gammel tid tegnet et hexagram, hvor de 3 nederste streger repræsenterer højre side – og de 3 øverste venstre side. En ubrudt linje betyder høj ladning og en brudt linje betyder lav ladning.

Den østrigske læge og terapeut Wilhelm Reich (1897-1957) påviste, at et menneske med et stivnet polariseret energimønster dannede et overflade-*jeg*, som han kaldte Persona. Det var dette *jeg*, som man identificerede sig med, og som man brugte i dagligdagen. Og så var der i underbevidstheden 2 skygge-*jeg*'er, hvoraf det ene i højre side var mandligt, og det kaldte han Animus – og det andet i venstre side var kvindeligt, og det kaldte han Anima.

Fra gammel tid i Indien har man haft fokus på dette overflade-*jeg*, som kaldes Atman. Her befinder der sig 7 knudepunkter af energi kaldet chakraer. Man kan mærke et chakra, når man fører en hånd hen over det – og også mærke, at hvert chakra har en speciel bevidsthed. Det karakteristiske ved disse bevidstheder er, at de er statiske. De er ikke udtryk for en proces eller en udvikling.

Når kineserne tegner og beskriver et energimønster, er der altid tale om en forvandling – kalder de det. De enkelte kropsdele er ikke bare noget med høj eller lav ladning. Det er de kun kortvarig. Egentlig er der tale om opladning og afladning. I det viste energimønster er der altså opladning i underliv og hoved i højre side – og samtidig en afladning i brystet. Og i venstre side er der opladning i hoved og bryst, men afladning i underlivet.

Med den kinesiske bevidsthed kan man for eksempel mærke efter i højre sides underliv og mærke en opladning, sådan at man er ved at forvandle sig.

Med den indiske bevidsthed kan man mærke et chakra i bunden af underlivet, et chakra midt i underlivet og et chakra mellem underliv og bryst. Og det, som man oplever, er udtryk for, hvordan man har det lige nu. Og det er en slags blanding af højre og venstre side. Eller rettere – det er overflade-*jeg*'et, man mærker.

Jeg synes, at det er meget mere givende at mærke de forvandlerende energier, fordi de er udtryk for en proces og en forvandling. Og det passer til, at man hele tiden udvikler sig. Den indiske betragtning passer mere til, at man er fastlåst i en kaste med et bestemt energimønster – og at man har den samme bevidsthed hele livet. Jeg vil kort gennemgå de 7 chakraer:

Rod-chakraet

Det tegnes med rød farve – og befinder sig i bunden af kroppen ved bækkenbunden og kønsdelene. Hvis man føles sig hjemme her, føler man, at man hører hjemme på jorden. Man er dyrisk.

Hara-chakraet

Det tegnes med orange farve – og befinder sig lidt under navlen. Herfra udgår en vilje. Den er primær seksuel.

Solar-plexus-chakraet

Det tegnes med gul farve – og befinder sig lige under ribbenene på grænsen mellem underliv og bryst. Her er der følelser som frygt og tvivl.

Hjerte-chakraet

Det tegnes med grøn – og befinder sig midt i brystet. Her mærker du lyst eller ulyst til andre mennesker.

Hals-chakraet

Det tegnes med blå – og befinder sig i halsen nær struben. Det handler om at udtrykke dig eller holde noget tilbage.

Pande-chakraet

Det tegnes med farven indigo – og befinder sig midt i panden lige over øjenbrynene. Det kaldes også det tredje øje. Her har du en intuitiv oplevelse af, hvad der umiddelbart synes skjult.

Krone-chakraet

Det tegnes med violet – og befinder sig på toppen af hovedet. Her er du i kontakt med det åndelige og spirituelle, som strømmer til dig fra universet og ned gennem alle chakraer.

Et menneske har også en aura, som befinder sig rundt om kroppen – og består af nogle legemer:

Æterlegemet

Det dannes på overfladen af kroppen og er et elektrisk felt. Vi er mange, der kalder det for energilegemet. Æterlegemet rækker 5-10 cm ud fra kroppen – mener mange.

Astrallegemet

Udenpå æterlegemet befinder sig et astrallegeme. Det strækker sig 35-50 cm ud fra kroppen. Nogle kan fotografere det – og så kan man se auraen, som består af nogle farver rundt om kroppen. Med det astrale legeme kan man mærke, hvad der foregår i et andet menneske, som man har tæt på.

Mentallegemet

Det befinder sig uden for det astrale legeme – og kan også kaldes tankelegemet. Det er det, som jeg og kineserne beskriver med territorie-energien, hvor man kan mærke sin primære gruppe bestående af de mennesker, som er med i ens nære familie – og sekundærgruppen bestående af dem, der er med i ens landsby, storfamilie, klan, stamme eller lignende.

En konsekvens af denne forestilling af legemer indeni hinanden er, at man forestiller sig en sjæl, der befinder sig inden i én. Det er dog en europæisk forestilling. Indernes sjælslegeme befinder sig på overfladen.

7 stråler

Der er nogle, der mener, at vi modtager 7 kosmiske stråler, som hver rammer et chakra. Der er åndelige mestre i den åndelige verden, som kan sende energi til os, og som vi modtager i et eller flere af chakraerne.

Andre mener, at de 7 stråler kommer fra Gud. De består af små vibrerende partikler. De kommer de fra en stjerne i stjernebilledet Store Bjørn. Herfra sendes de til nogle hellige planeter i vores solsystem - og herfra videre til Jorden.

Første stråle handler om vilje og magt. Anden stråle handler om kærlighed og visdom. Tredje stråle handler om aktiv intelligens. Fjerde stråle handler om harmoni gennem konflikt. Femte stråle handler om viden. Sjette stråle handler om hengivenhed og idealisme. Og syvende stråle handler om ceremoniel orden.

Sjælen kan bestå af en af de syv stråler. Personligheden kan være tredje, fjerde, femte, sjette eller syvende stråle. Mentallegemet kan være første, fjerde eller femte stråle. Astrallegemet kan være anden eller sjette stråle. Og det fysiske og æteriske legeme kan være tredje eller syvende stråle.

Alice Bailey (1880–1949) var også med i Det Teosofiske Samfund, men brød med det. Fra 1919 og frem til sin død fungerede hun som ”åndelig kanal”, idet hun var i telepatisk kontakt med ”tibetane-ren”, som var en åndelig Mester, der gav hende en masse beskeder. Hun fik bl.a. at vide, at flere af Mestrene havde dannet Det Store Hvide Broderskab. Det var sket allerede for ca. 18 millioner år, og det blev dannet for at vejlede menneskehedens udvikling. Mestrene arbejder med en samlet plan for at hæve menneskehedens bevidsthed op til et højere niveau.

Hun var den, der først beskrev de 7 stråler. Når man skal styrke sig selv, skal man kontakte en fra Det Store Hvide Broderskab. Det kan for eksempel være ærkeenglen Michael, som kan beskytte os og give os mod og styrke. Men man kan også bare meditere på et Solar-plexus-chakra og bede ånderne om beskyttelse, mod og styrke.

Min væsentligste kritik af alt det her er, at man opfatter sig selv som en ting. Man kan godt mærke, at der er nogle spirituelle og åndelige energier. Men de kommer udefra. *Jeg*'et bliver skabt af fremmede ånder. Det er i modsætning til kinesiske tankegang, hvor det enkelte menneske danner sit eget *jeg* - som en reaktion på de energier, der strømmer rundt i kroppen.

Andre religioner

Herhjemme skelner man ofte mellem katolik, protestant, græsk-ortodoks, jøde, muslim, buddhist og hinduist.

Den katolske kirke har paven i Rom som overhoved. Paven er Guds repræsentant på jorden. Man mener, at Jesus er en ånd, der er hos Gud i Himlen. Og engang vil Jesus komme tilbage til Jorden og blive hersker over alle mennesker, og så opstår Guds rige på jord. Man mener, at mennesker begår synder, men at man kan gå i kirke bekende sine syndere til en præst. Og så kan præsten på Guds vegne tilgive én sine synder.

Den protestante kirke holder til i Nordeuropa og er delvis koblet til kapitalisme. Man mener, at mennesket er frit. Samfundet og kirken er helt forskellige og har ikke noget at gøre med hinanden. Religionen er en privatsag. Man tror ikke rigtigt på, at Guds rige skal opstå her på jorden. Men man tror, at mennesket har en indre sjæl, og at man efter døden kommer i Himlen.

Den græsk-ortodokse kirke holder til i Østeuropa – fra Grækenland til Rusland. Man mener, at mennesker får del i det guddommelige ved at deltage i gudstjenester.

Den jødiske religion handler om, at Gud har lovet jøderne, at de engang i fremtiden skal arve jorden. Til gengæld skal de overholde nogle påbud og forbud. Centralt er, at drengebørn skal have forhuden på deres penis skåret af på ottendedagen efter fødslen.

Den muslimske tro forestiller sig, at udviklingen foregår i 3 trin. Først er mennesker vilde og begår måske voldtægter mm. Så får de mere indsigt og forstand og begynder at styre og kontrollere sig selv. Det er her, at de kristne befinder sig, mener man. Men det går altid galt. Mennesket skal lære at underkaste sig Guds love. Og på lang sigt opstår så den ideelle verden, hvor mænd og kvinder er ligestillet, og hvor der er fred og retfærdighed. Og den tilstand kalder man Islam.

Buddhisme går ind for, at man mediterer – og mærker alle energimønstres bevidstheder, sådan at man kommer i balance.

Hinduisme handler om at udleve de enkelte energimønstre både i tanker, følelser og handlinger. Det kan tage flere liv at gennemleve et enkelt energimønster, fordi der er så meget, man skal lære. Når man har været igennem alle de 8 grundlæggende energimønstre, er man blevet befriet.

Shamanisme

Jeg vil kort komme ind på det, som sandsynligvis var en første form for religion, nemlig shamanisme. Man kan foretage en såkaldt drømmerejse. Det virker bedst, hvis man polariserer sig mellem højre og venstre side. Så kigger den ene side på den anden side, hvor man oplever noget, der ligner en drøm. Det har jeg altid haft lidt svært ved, fordi jeg meget let kommer til at mærke begge mine kropssider. Og så bliver drømmen ikke så tydelig, selvom jeg godt kan mærke det bevidstheds-mæssige indhold. Drømmerejsen handler så om, at der er en fortæller, som guider én igennem en fantasirejse. Han fortæller: ”Du går igennem byen og ud til en skov. Og her ser du et hus. Nu går du ind i huset (din krop), og du går ned ad en trappe og kommer ned i kælderen (bryst). Her er der en lem, som du åbner, og der er en stige ned i mørket. Nu kravler du ned ad stigen, og så går du hen og ser en åbning. Og her ser du underverden (underliv).” På den måde kommer man i kontakt med sine kropsdele, og de giver så nogle drømmeoplevelser, som man derefter kan fortolke.

Når man vil være shaman, tager man på en tilsvarende shamanrejse. Man ligger ned og fantaserer. Og her finder man et hul i jorden, som man går ned i. Det viser sig at være en gang eller kanal (hals). Man kommer så ud på den anden side. Her møder man sit kraftdyr (bryst). Mit er en falk, og jeg kan med den bevidsthed flyve op over alting og kigge ned på detaljerne. Det interessante er, at når man sådan er kommet i kontakt med sit bryst, opdager man, at der her befinder sig en bevidsthed, som ikke er i hjernen. Det er ikke den åndelige bevidsthed, der knytter sig til de lave energier i energilegemet. Det er en bevidsthed, som knytter sig til kroppen. Det er ikke kropsbevidsthed. Det er en bevidsthed, som ligner en drøm. Her føler man sig som sit kraftdyr. Og man har nogle særlige evner, som kraftdyret har, og som man ikke er i kontakt med til daglig.

Man kan også foretage en rejse til oververden. I fantasien kryber man måske op i et træ; men jeg flyver over landskabet ud af civilisationen og op på et bjerg. Her møder jeg min åndelige vejleder (hoved), som giver sin visdom fra sig. Det interessante er, at hovedet her har en bevidsthed, som er anderledes end hjernen. Hvis jeg går ind i hjernen, har jeg mig dagligdags hjernebevidsthed. Men hvis jeg går ud på overfladen af hovedet, opstår der en drømmebevidsthed af min åndelige vejleder. Hvis jeg forener højre og venstre sides energier, smelter min åndelige vejleder sammen med mig.

Den dygtige shaman kan så adskille bevidstheden, så man ser, hvad der er individuel (høj ladning), og hvad der er gensidig ånd (lav ladning). Man kan så kontakte ånderne og få disse åndekræfter til at påvirke sig selv eller andre, der deltager i seancen.

Shamanisme kender man i alle kulturer – og den var udbredt længe før nogle af overstående religioner opstod. Det handler om, at vi mennesker ikke bare har en krop og en hjerne, men at der er to andre slags bevidstheder. Den ene knytter sig til kroppen, men er ikke kroppen. Det er et lag uden på kroppens overflade. Det er energilegemet, som består af et elektrisk felt. Når man mærker efter, mærker man de dele, hvor der er høj ladning. Den anden er egentlig det samme, men her mærker man de lave ladninger. Og her opstår en modtagende bevidsthed, sådan at man er i en slags telepatiske kontakt med alt andet liv.

Indianerne vil dog mene, at man også er i kontakt med sten, jord mm. Og de kalder dette spirituelle og åndelige for Den Store Ånd. Det er en lidt dårlig oversættelse, fordi det også kan oversættes med Ånderne. Indianerne har så nogle ritualer, hvor man forsøger at rense sin bevidsthed – og så udfører man nogle danse, hvor forskellige mennesker danser de forskellige energier, som man har i kroppen. Derved lærer man af andre - og kan så udvikle sig til et mere helt menneske. Det sidste ritual knytter sig til Medicinhjulet. Og det er en meget dårlig oversættelse. Det burde oversættes med Krafthjulet, idet det handler om at skifte rundt mellem de forskellige kræfter.

En sjælden gang imellem bliver jeg så forurenede af den omsiggribende fordummelse i samfundet, at jeg tager ud i skoven en aften, tænder et bål, spiller på min shamantrumme og danser, mens jeg lader helt nye bevidstheder opstå. Den nye bevidsthed sætter sig ikke bare i hjernen som tanker. Den sætter sig også i kroppen, så jeg ændrer kropsholdning og følelser. Så bliver jeg klar over, hvad jeg skal med mit liv. Og så er jeg tilbage på rette spor. Seancen er en forvandling, så jeg slipper fortiden og går ind i en ny fase af mit liv.

Taoisme

Det er en gammel kinesisk filosofi, som egentlig også er en religion. Taoisterne kendte alt til energimønstrene og deres bevidstheder. Men de mente, at man ikke skulle forholde sig til dem intellektuelt, men spontant og umiddelbart. Tankegangen er, at energilegemet, som altid skaber en bevidsthed, af sig selv er bevidst. Man skal ikke bruge hjernen til at styre. Energilegemet kan selv. Og det vil altid gøre det, som er bedst. Man skal derfor bare slappe af – og lade energien styre, hvad der sker.

Det ligger tæt på at overgive sig til Gud. Man skal ikke tage ansvar for alt. Der er nogle nære udfordringer, som man godt kan og bør tage ansvar for. Men resten skal man overlade til de guddommelige kræfter.

Det sympatiske er, at man så heller ikke prøver at styre og kontrollere andre mennesker. Man viser bare ved sit eksempel, hvad man synes er rigtigt. Og så kan man håbe på, at andre gør det samme.

Voodoo og trance

Det er oprindeligt en afrikansk religion. Ligesom indianerne tror man på Den Store Herre, som har skabt alt og er til stede i alt. Man mener, at mennesket består af en fysisk krop og noget, der gør kroppen levende, samt at mennesket altid har en skæbne. Så har mennesket 2 slags ånder. Den ene knytter sig til kroppen og udgør personligheden. Og den anden er mere spirituel og udgør bevidstheden.

Der er ånder i alting. Og der er gode og onde ånder. De hjælper Den Store Herre med at styre alting. I Afrika i dag er voodoo blandet med kristendom, og man går meget op i mirakler, hvor menneskers bevidsthed totalt kan forandres.

Oprindeligt gik en sådan forandring ud på, at man kom i trance. Og her slap man alle de bevidstheder, som omverdenen havde påduttet én. Og i stedet voksede en mere naturlig bevidsthed frem. Den viste sig i kroppen, ved at man ændrede ansigtsudtryk og kropsholdning, og man fik nye tanker og følelser. Det interessante var og er, at forvandlingen sker hurtigt, så andre straks kan se, at personen er blevet til en anden. For at gennemføre det, skal man turde miste sin hjernemæssige kontrol – og overgive sig helt til de spirituelle energier, der dukker op inden i én eller på ens overflade.

Terapi

Der var for en del år siden et stort kollektivt i Friedrichshof i Østrig, hvor man eksperimenterede med fri seksualitet og lavede gadeaktioner under navnet Aktionsanalytische Organisation (AAO), hvor man forsøgte at ændre europæernes bevidsthed. Grundtanken var, at en europæer har spaltet sin bevidsthed, så underlivet er projiceret udenfor *jeg*'et. Og i underlivet er følelserne spærret inde i en slags trykkel, der truer med at sprænges. Hjemme i kollektivet lavede man, hvad man kaldte *darstellung* – kan oversættes til selvfremstilling. Man sad i en kreds, og så gik en person ind i midten og bragte sig selv i trance. Og når man tillod sig at slippe muskelspændingerne mellem bryst og underliv, slap alle følelserne fra underlivet op i én. Og så ændrede man spontant personlighed. Alle de væmmelige og negative bevidstheder, der tidligere havde været indespærret i underlivet, slap ud. Og man kunne slippe dem helt, så underlivet på en måde blev tømt for bevidsthed. Og så kunne man efterfølgende bygge en ny bevidsthed op, hvor underlivet blev genforenet med resten af kroppen. Det var imidlertid kun et fåtal, der magtede at gennemføre det.

I de senere år er der fra Berlin udsprunget mange andre tilsvarende projekter og landsbyer, hvor man forsøger noget lignende, men i meget mere afdæmpede former.

Der er mange andre terapiformer, hvor man har følelsesforløsninger, og hvor målet er at integrere de forskellige kropsdeles bevidstheder til et samlet hele. Der er kropsterapier, psykoterapier, åndedrætsterapier, spirituelle terapier og åndelige terapier.

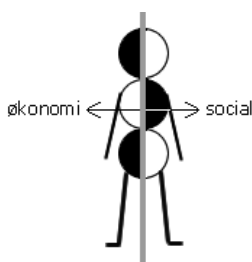
Ligesom inden for lægevæsenet, hvor der er gode læger, middelmådige læger og dårlige læger, er der også gode terapeuter, middelmåde terapeuter og dårlige terapeuter. Og der er faktisk gode terapeuter, der formål at hjælpe andre til at få et godt liv.

Nogen kalder terapi for en religion. Og indenfor den kristne kirke er der mange, der tager afstand fra terapi, fordi det strider mod kirkens opfattelse af, hvad man bør gøre.

Føle sandheden

Nogle af dem, der har forsøgt at skabe en bedre verden, er mennesker i de såkaldte økologiske landsbyfællesskaber, der er opstået de sidste 25 år. Jeg har været med til at starte den første store øko-landsby i Danmark for mange år siden, og jeg kender adskillige af dem, der er kommet siden. Hver gang man starter sådan et projekt op, føler man en indre sandhed. Man føler, at man er i gang med at gøre det, som man bør gøre. Men hvad er det, man føler? Og hvad giver det af konsekvenser?

Mange af dem, der går ind for at lave sådan en øko-landsby, tror på en model for handlinger, som består af 4 dimensioner. Og man illustrerer det med et bæredygtighedshjul, hvor de 4 dimensioner hænger sammen og udgør en helhed. Det drejer sig om den økonomiske dimension, den sociale dimension, den økologiske dimension og et verdenssyn. Det knytter sig til det europæiske energimønster med analyse-energien og enheds-energien.

Den *økonomiske dimension* handler om, at den enkelte skal forstå mulighederne i det eksisterende samfund. Altså hvordan man låner penge, har ejerskab mm. Her kigger man fra enheds-energien over på analyse-energien.

Den *sociale dimension* handler om, hvordan man kan danne et fællesskab, der tilfredsstiller den enkelte. Her kigger man fra analyse-energien over på enheds-energien. Og det handler om at tage hensyn til den enkelte.

Den *økologiske dimension* handler om, at tankerne ikke kun skal være i hovedet; men at man skal se ned på jorden og opleve, hvad der sker, og så skal man genetablere en bæredygtig natur.

Og *verdenssynet* handler så om, at man skal ud den kapitalistiske bevidsthed og få en mere oprindelig bevidsthed.

Der er jo ikke noget galt i denne opdeling. Det er præcis den bevidsthed, som europæerne har haft og stadig har, og som har givet og giver den sociale virkelighed, som vi befinder os i. Man kan godt bruge denne bevidsthedsstruktur til at analysere vores situation og visualisere noget nyt. Men det nye bliver stort set som det gamle. Man beholder de samme tanker om økonomi, som vi ser i kapitalismen. Man beholder den samme sociale struktur med kernefamilier og lokalsamfund, som der er i det øvrige samfund. Man beholder det samme syn på bæredygtighed og økologi, som alle andre har, idet man forestiller sig, at det handler om at ændre tanker og holdning – ikke handler om kropslig og arbejdsmæssig tilknytning til jorden. Og man beholder det verdenssyn, som alle vesterlændinge har, at der er noget spirituelt og guddommeligt, der svæver over alting, og som nu skal bruges til at knytte sig til jorden.

Det interessante er, at disse mennesker som oftest er ret ateistiske, sådan at de ikke bevidst knytter sig til kropsdelen med lav ladning, som giver en spirituel og åndelig indsigt. Men de føler, at den bevidsthed, som de har, er sand. Det er ikke bare en logik og gode argumenter, der resulterer i deres tankegang. Ubevidst mærker de lave energier i kroppen, og de giver følelsen af, at deres anker og holdninger er 100 % sande.

Der er en israelsk videnskabsmand, Yuval Noah Harari (født 1976), der for tiden er ret kendt for sine synspunkter om menneskets fremtid. Han mener, at folk tro på religiøse dogmer skyldes, at de samme påstande blive sagt igen og igen gennem generationer, og at det er derfor, at folk til sidst tror, at de er sandheder. Det mener jeg ikke er rigtigt. I min analyse af Fader Vor, påviser jeg, at selve strukturen i enheds-energien danner bevidstheden om Gud og det onde. Det er de lave energier i et energimønster, som er udslagsgivende for, hvor strukturen i den mentale og sociale bevidst-

hed bliver. Og det sker, fordi man ikke forholder sig analytisk til den bevidsthed, der knytter sig til de lave energier i ens energilegeme. Man føler bare, at ens bevidsthed er udtryk for sandheden.

Principielt er der ikke noget galt i den ovennævnte 4-delte bevidsthed. Problemer er bare, at der er 6 andre energimønstre, som giver andre bevidstheder, der er lige så sande – og som i højere grad egner sig til at få fællesskaber til at fungere.

Der er en opfattelse i disse miljøer, at man hen ad vejen skal opnå en mere holistisk eller hel bevidsthed. Så man er godt klar over, at man skal udvikle sig. Der var engang en kendt musiker, som fortalte om sit band, at når de begyndte at spille, spillede enhver ud fra sig selv. Men på et tidspunkt var det, som om man smeltede sammen, sådan at alle spillede og lyttede lige meget. Det blev til et fælles *vi*, som spillede. Denne historie svarer også til, hvad energimønstret lægger op til.

Men ham musikeren glemte at fortælle, at der var en mellemfase mellem analyse-energien og skaber-energien, nemlig udlevelsens-energien. Og i den slipper man styringen og kontrollen og tillader sig hæmningsløst at være en krop, der spiller helt frit, og hvor man overfor sig selv og andre giver alt, hvad man kan. Det handler *ikke* om at holde sig tilbage og lade andre komme til. Det handler om at udleve sig selv totalt. Sagen er, at man aldrig kommer til skaber-energien, men mindre man først går igennem udlevelsens-energien. Det er her, at energierne mødes og blandes. Og det er her, at man mere eller mindre ubevidst udnytter de muligheder, der åbner sig for at skabe en fælles energi. Men den erkendelse får man ikke, så længe man er i analyse-energien. Her mærker man kun en sandhed i brystet. Og den knytter sig til individet. Og hvis man vil have fællesskab, må man derfor holde sig selv tilbage, så andre også kan komme til – føler man.

Det er altså de lave energier og de tilhørende bevidstheder, der snyder os. De giver en følelse af sandhed, så vi holder os til den mentale og sociale bevidsthed, som dannes af det energimønster, som vi allerede befinder os i.

Virtuelle guder

Yuval Noah Harari, som jeg nævnte i foregående kapitel har en dystre forudsigtelse af fremtiden. Han forudser, at vi om ganske få år har så intelligente robotter, at de kan erstatte næsten alt, hvad mennesker gør i dag. Og så bliver vi overflødige.

Han mener dog også, at der er et mindretal af meget rige mennesker, som vil udnytte teknologien til egen fordel.

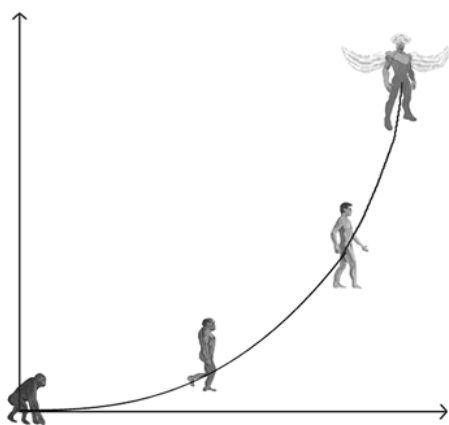
Der vil også blive flere og flere mennesker, der vil få ændret deres krop, så den får overmenneskelige egenskaber. Vi anvender allerede medicin, briller, kunstige hofter mm. for at hjælpe mennesker, der har fået forringet deres evner. Men i de senere år er det kommet en transhumanistisk bevægelse, der også har dannet politiske partier, og hvor man går ind for at forbedre det naturlige menneske. Mange har fået inplanteret en mikrochip. I USA har mange børn sådan én, som kan bruges som en GPS; og så kan forældre altid se, hvor deres børn befinder sig. Ældre på plejehjem har også én, og så kan man altid finde dem, hvis de farer vild. Mikrochippen kan også bruges til at identificere en person, og den kan så bruges i stedet for at bruge en nøgle eller kreditkort. Mange er også parate til at få indsat en mikrochip i deres hjerne – og få den forbundet med supercomputere, så man opnår en super intelligens, der i princippet kan vide alt. Transhumanisterne ønsker også en genforskning, hvor man finder ud af, hvordan man kan undgå at ældes og altså leve meget længere – måske evigt. Og endelig skal det gerne være sådan, at man kan bestemme, hvordan et foster udvikler sig. Dels skal mennesker fødes med et meget smukt udseende. Men de skal også fødes med et følelsesliv, hvor de aldrig bliver ængstelige eller deprimerede, men altid føler glæde og lykke.

Endelig mener Harari, at der i fremtiden kommer robot, som vil kunne det samme som mennesker – dog uden at have følelser. De vil blive i stand til at leve i flere tusinde år. Og de vil flyve rundt i verdensrummet. De kan formere sig. Og de behøver hverken at trække vejret eller drikke.

Der er andre forskere, som tror, at jordkloden vil blive ubeboelig for højerestående biologiske væsner, inden der er gået 500 år. Det er Guds plan, mener mange af dem. Biologiske mennesker er bare et forstadium til fremtidens rumvæsner, som vil befolke hele universet. Atter andre forskere er mere skeptiske; men de mener, at mennesket ikke kan lade være med at forfølge denne udvikling.

Vores bevidsthed har allerede – med deperdutionen – adskilt sig fra den biologiske krop. Og der er ingen vej tilbage – mener de. Alle disse forskere har en mekanisk og kvantitativ tankegang, hvor de bare tror, at alt fortsætter i samme retning som nu.

Ligegyldig hvad de beskæftiger sig med, tegner de altid en bestemt kurve, der viser udviklingen. Den passer til den tekniske udvikling; men ellers er der falsk. Vi har historiske kilder, der går 3500 år tilbage. Og de viser, at der er op- og nedture – og store forskelligheder fra kultur til kultur.

Den reelle udvikling i en kultur knytter sig derimod til den eller de bevidstheder, som kulturen er stivnet i.

Og derfor er det interessant at spekulere over, hvad deperdutionen vil medføre de næste 10-20-30 år.

Der er 3 helt selvstændige kropsdele med lave energier, der giver en modtagende bevidsthed, som man ikke analyserer, men føler er en absolut sandhed. I højre side i brystet er der en sandhed om venner. I venstre side i underlivet en sandhed om sex. Og så er der i venstre side i hovedet en sandhed, som i gamle dage handlede om Gud og etik, og i dag handler om sms, Facebook, studieværter m.fl., men som fremtiden vil blive til noget helt nyt.

Når vi i dag ser fjernsyn, ser vi en studievært eller en journalist, og vi er overbevist om, at det er et levende menneske. Men om ganske få år, kan man programmere så detaljeret, at man tror, det er et menneske, men at det bare er noget, som nogle robotter har programmeret. Disse robotter har sikkert også kendskab til dine søgninger på internettet, så de ved, hvad du interesserer dig for, og hvilke holdninger du har. Og så vil studieværten og journalisten fortælle om det, som interesserer dig, og som passer til dine meninger. Men meget hurtigt vil de også begynde finde dine svagheder. Og så vil de – uden at du opdager det – pådutte dig interesser og holdninger, som er nye for dig. På Facebook vil der komme masser af tilsvarende ”mennesker”, der er med til at forme din bevidsthed.

gud

I gamle dage i vores kultur havde vi Gud i den del af bevidstheden, hvor vi nu har fjernsyn, internet, mobiltelefon mm. Om 10 år vil enhver af os få en gud i stedet for. Altså forstået på den oprindelige måde, at det er en spirituel kraft, der påvirker os, så vi kommer til at tænke på en bestemt måde. Det sandsynlige er, at der kommer mange guder, der vil kæmpe om at blive din gud. Forskellen fra i gamle dage er, at de gamle guder og Gud gav en etisk bevidsthed, om hvad der var godt, mens de nye guder bare er super intelligente og er i stand til at manipulere med dine tanker og følelser.

Indtil for nylig har man tænkt, at robotter vil erstatte manuelt arbejde. Og derfor har politikere, direktører, embedsmænd og akademiske funktionærer tænkt, at de var sikret job i fremtiden.

Men om et par år, vil de være en politiker, som på TV, på Facebook, i aviser, i magasiner og på Youtube vil komme med analyser, som er 100 % tilpasset dig, så du helt sikkert vil stemme på ham eller hende. Og vedkommende er ikke bare en mand eller kvinde. Vedkommende passer lige til det, du helst vil se – både i køn, udseende og væremåde.

Der vil komme direktører, som er så super intelligente, at de praktisk talt ved alt – og at de kan regne ud, hvad der er næste bedste skridt for virksomheden.

Der vil komme robotter, der er meget mere venlige og hjælpsomme end kødelige mennesker til at hjælpe, snakke og hygge med syge og ældre.

Der vil være økonomer, der på ethvert tidspunkt har al den viden, som samtlige kødelige økonomer har i dag.

Det interessante er, at det vil ske inden for de næste 10-20 år – og ikke om 100-200 år, som de fleste tror. Og det dystre er, at al moral og etik vil være fraværende.

Forleden gik jeg forbi en kiosk med et stort skilt, hvorpå der stod 164 millioner kroner. Man behøver ikke mere at skrive, hvad det handler om. Det er ugens gevinst, hvis man spiller lotto. Tidligere var det normalt kun at vinde nogle tusinde kroner. Nu er det ikke nok. Der skal også være en gevinst, der er så stor, at hele ens liv forvandler sig. Med deperdutionen har man ganske vist 6 bevidstheder, der hver for sig giver en mening. Men man har en *følelse* af, at det alt sammen er meningsløst. Og de 6 bevidstheder trækker i 6 forskellige retninger.

I fjernsynet er der nu massevis af programmer, hvor man griner hele tiden. Det kan være konkurrencer, quiz eller andet. Og man inviterer kun dem i studiet, som hele tiden formår at grine. Som oftest er der ikke noget at grine af. Men så laver man lidt mimik – eller tilføjer et par skøre ord - og så griner alle voldsomt. Vi er glade og har det sjovt.

Når jeg mødes og snakker med andre europæere, føler jeg ofte, at håbet slukkes. Når jeg snakker med mennesker fra andre kulturer, tændes håbet igen.

Hvis det går ligesom efter alienationen (1400-tallet) og efter reifikation (1700-tallet), vil der efter deperdutionen (1980-90) komme en revolutionær modreaktion, hvor mennesker frigør sig fra deres

bevidsthedsspaltninger. Men det kan tage ganske mange år, inden sådan en modreaktion manifesterer sig. Og spørgsmålet er, om den kommer for sent.

Her er det, at man skal gøre sig klart, at enhver udvikling og forandring i samfundet starter med, at enkelte mennesker beslutter sig for at ændre opfattelse. Næste skridt er at finde sammen i små grupper – og begynde at leve på en naturlig og oprindelig måde. Det går ud på at inddrage alle energimønstrenes bevidstheder i en sammenhæng. Når man gør det, får man erfaring og indsigt i, hvad de kan bruges til. På længere sigt kan det så ændre samfundet, kulturen og hele verden.

Alternativ brug af åndelig og spirituel bevidsthed

I 1970-80'erne var der psykoterapeuter, der troede, at man havde et inderste *selv*. Det handlede ofte om at skifte fra en identitet i hovedet til en identitet i hjertet. Men de fleste seriøse terapeuter erkendte efterhånden, at der ikke fandtes sådan et indre *selv*. Der er stadig især spirituelle healere, der mener, at der findes sådan et *selv*, og de mener, at det ikke er materielt, men et åndeligt *selv*. Men virkeligheden er, at bevidstheden primært befinder sig i energilegemet, som er et elektrisk felt på overfladen af kroppen – og sekundært opleves i hjernen. Fordi man kan indtage forskellige energimønstre, kan man godt have forskellige identiteter. Men det oprindelige og naturlige er, at man kun har én identitet, men kan skifte rundt mellem mange energi- og bevidsthedsmønstre. Der er altså ikke nogen indre bevidsthed – inden under ens overflade.

En væsentlig erkendelse er, at denne bevidsthed, som altså befinder sig på overfladen, ikke bare er et elektrisk felt, men at der også foregår ”noget” fra det ene menneske til det andet – eller fra mennesket til det åndelige udenfor mennesket. Nu vil jeg komme nærmere ind på, hvad det er.

Når jeg tænker tilbage på, hvad der er sket, kan jeg tænke på 1980'erne, og hvad der skete dengang. Så kan jeg tænke tilbage på 1950'erne og få tanker, følelser og billeder frem fra dengang. Jeg kan også tænke tilbage på 1920'erne og 30'erne og få masser af tanker, følelser og billeder. Det interessante er dog, at jeg er født i 1946, så hvorfor får jeg følelser og billeder fra før den tid.

Jeg kan tænke tilbage på 1500-tallet og få helt konkrete oplevelser fra dengang. Jeg kan også tænke tilbage omkring år 1000 – og tænke flere tusinde år baglæns. Jeg kan mærke, hvordan det var, da jeg var et krybdyr. Det er cellehukommelsen – kalder nogen det. Jeg kommer fra en celle, der kommer fra en celle, der kommer fra en celle osv. Og der knytter sig billeder og følelser fra fortiden. Alle kan det her. Man skal bare lade være med at have en polariseret bevidsthed. Man skal samle sin bevidsthed til et hele. Og så skal man mærke efter. De fleste vil opleve nogle bestemte tidligere liv – kalder man det, idet man projicerer sin nuværende bevidsthed tilbage i fortiden. Det kræver noget øvelse, men alle kan.

Når jeg så tænker fremad, tænker jeg måske på, hvad der skal ske om ½ år – og hvad der skal ske om 3-4 år. Men jeg tænker også 10-15 år frem. Jeg kan heller ikke lade være med at tænke 50, 100 og 500 år frem. Hvis jeg indtager en polariseret bevidsthed, bliver det til analyserende tanker. Men når jeg er samlet, oplever jeg fremtiden som noget, jeg er midt. Og de fleste af mine planer rækker et par hundrede år frem, selvom jeg helt sikkert dør inden for de næste 20-30 år.

Sagen er, at mit individuelle *jeg* kun vækkes til live, når jeg er polariseret. Når jeg er samlet, føler jeg, at jeg er midt i en udvikling. Jeg føler også, at jeg er en del af et kosmisk fællesskab eller af en åndelig spirituel proces, der passende kan kaldes evigheden.

Når jeg engang dør, vil jeg med et smil om munden føle taknemmelighed over, at jeg har fået lov til at deltage i nogle år, hvor jeg har bidraget, så godt jeg kunne – på godt og ondt. Og så vil jeg tænke, at andre fortsætter. Hvis jeg skifter til en polariseret bevidsthed, vil jeg føle, at det hele er ved at være slut, og at jeg nu skal dø.

Hvis man er polariseret og har sit *jeg* i højre side og projicerer venstre side ud på noget åndeligt, kan man godt have Jesus som en levende bevidsthed her i venstre sides bryst. Og hvis man kontakter denne Jesus ofte og får billeder af ham i sin tanker, vil man på et tidspunkt kunne opleve, at Jesus står foran én og er ligeså levende som sig selv.

I spiritistiske kredse var der engang, hvor man sådan kunne have en afdød person i sin ene side. Så kunne man kontakte vedkommende og føre samtaler med vedkommende. Men i de senere år har de fleste erkendt, at sådanne afdøde ånder kun eksisterer, så længe man kontakter dem. Der findes nemlig ikke noget åndeligt – uden at det er båret af en materiel fysisk og levende krop.

Der findes også clairvoyante, der gør noget lignende. De fleste gør ikke. De anvender bare territorie-energien, hvor de får billeder, lugte, følelser, ord eller andet, som strømmer til dem udefra. Men et mindretal af clairvoyante arbejder med en polariseret bevidsthed. Når man kommer til dem, siger

de pænt goddag osv. Og når seancen starter, skifter de over til deres venstre side, hvor de har en helt anden personlighed. Her er der en ånd, og den taler med en anden stemme. Den siger også pænt goddag, og det er så denne ånd, der modtager beskeder udefra.

I Afrika er det normalt, at man ikke bare har forskellige ånder i de to sider. Man har også forskellige ånder i underliv, bryst og hoved. Og nogle af dem er gode ånder, og andre er onde ånder. Nogle af dem identificerer man sig med. Og andre er man besat af.

Her i Europa er der spirituelle kredse, hvor man er stivnet i en polariseret bevidsthed med en identitet i den ene side og noget åndeligt i den anden. Og når man deltager i deres møder, er der normalt en leder, der fortæller deltagerne om de ånder, der står bagved eller ved siden af den enkelte. Og jo, de er lige så virkelige som de fysiske kroppe. Men de eksisterer kun i kraft af de fysiske kroppe. Og man kan integrere dem, sådan at ens *jeg* og sådan en ånd smelter sammen. Og dermed ophører ånden at eksistere som et selvstændigt fænomen.

I disse spirituelle kredse er man opmærksom på, at der eksisterer onde ånder, som man bliver nødt til at forsvare sig imod. Det kan man gøre ved at meditere på en stor lysstråle, der kommer fra oven af og omslutter én totalt. Man kan også forsvare sig ved at danne en mental pyramide, som man befinder sig indeni. Og nogle forsvarer sig med at holde et åndeligt kors foran deres bryst.

Man kan godt holde alle sådanne ånder ude, selvom man er polariseret. Så opleves det, som om man har 2 engle, der befinder sig til højre og til venstre for én. Og de beskytter én. Hvis man samler sin bevidsthed, sådan at højre og venstre side udgør et hele, kan der stadig opstå ånder udenfor ens *jeg*. Det sker, hvis man kun identificerer sig med en eller nogle af de 8 energimønstre og deres bevidstheder. De energimønstre, som man ikke identificerer sig med, bliver så til selvstændige ånder. Da ånd og krop er 2 sider af samme sag, vil sådan selvstændige ånder også medføre, at ens daglige bevidsthed bliver splittet. Og hvis den er splittet, splitter man også ens sociale liv. Hvis alle eller et flertal gør det, bliver hele samfundet splittet. Det det er, hvad vi kender i dag.

Hvis vi ønsker at skabe Guds rige på jorden, kan det kun lade sig gøre, hvis vi får en sammenhængende bevidsthed.

Da adelen i 1400-tallet fik magten og knyttede sig til analyse-energien, medførte det et samfund, hvor adelen (hoved) herskede over folket (underliv).

Kirken prædikede, at Gud (hoved) og Satan (underliv) trak i mennesket (bryst) – og at man enten var god eller ond. Men ved at underlægge sig adelens magt, kunne man holde det onde nede. Man skulle også undertrykke det onde i sig selv. Ellers blev man besat af det onde.

Men så blev man inspireret af den mest udbredte bevidsthed i Indien, hvor man (hoved) ikke skulle undertrykke noget i sig selv, men bare lade det dyriske (underliv) og det kærlige (bryst) udfolde sig frit. Og når man gjorde det, var man ikke ond, men frisk og spændende.

Det medførte den borgerlige revolution, hvor samfundsmagten blev 3-delt i den lovgivende, den udøvende og den dømmende magt.

Den lovgivende magt knyttede sig til analyse-energien. Der skal være et demokratisk parlament, der laver love (hoved). Og så skal folket (underliv) rette sig efter disse love.

Den udøvende magt knyttede sig til udlevelsens-energien. Det vigtigste var, at man ville afskaffe staten (hoved). Man skulle bare leve frit. De love, som parlamentet vedtog, skulle bare være nogle principper og ramme love.

Den dømmende magt knyttede sig til enheds-energien, som kirken tidligere havde brugt til at forfølge hekse og trolde. Nu skulle man i stedet vælge dommere, der udelukkende skulle dømme i stridigheder mellem borgerne ud fra den retsfølelse, som borgerne havde.

I Danmark i dag er denne tredeling reelt ophørt. Vi har fået en ny slags adel bestående af teknokrater, der laver love om alle detaljer, og både stat og kommuner samt dommere skal følge disse love.

I England er tredelingen stadig gældende. Lokale politikere og lokale embedsmænd kan godt overskride de centrale love, hvis der er lokal opbakning til det. Og dommerne skal udelukkende rette sig efter folks retsfølelse, som godt kan skifte jævnlige.

Men det europæiske system har ingen tilknytning til de øvrige 5 energimønstre – og derfor går det galt. Det starter med åndelige og spirituelle bevidstheder, der trækker i mange retninger – inde i det enkelte menneske. Ofte i underbevidstheden. Og det ender altid med at splitte alting. Hvis man skal rette op på det, skal man gøre noget i retning af det, som jeg i det følgende vil gennemgå.

Her starter materialisationen (underliv) af det åndelige (bryst/hoved). Jeg kalder energimønstre for territorie-energien, fordi man direkte oplever og føler sin primærgruppe (familie) og sekundærgruppe (lokalsamfund). Energimønstret får drenge og mænd til at danne forsvarsbander. Adelen og senere staten har så dannet 2 superbander – nemlig politi og militær. Og man forsøger stadig mere energisk at bekæmpe de lokale bander, som typisk bliver marginaliseret og kriminelle. Des mere man forsøger på det, des mere manifesterer disse bander sig. Og des flere skal der i fængsel. På meget lang sigt er det muligt at skabe fred på jorden. Det vil indebære, at politi og militært nedlægges i den nuværende form, og at de lokale bander bliver fundamentet i et folkeligt forsvar. Det skal selvfølgelig organiseres både lokalt, regionalt og nationalt.

Samlings-energien giver åndelig kraft (underliv) til, at mennesker samles lokalt og kommunikerer om, hvad de vil. I dag giver det anledning gadefester, demonstrationer, medborgerhuse i bydelen osv. I København i Danmark eksperimenterede man for en del år siden med at lave bydelsråd. Set fra folkets side var det vældig godt. Men det irriterede magthaverne gevaldigt. Og man har i stedet lavet nogle lokaludvalg, som har fået nogle penge, som de kan bruge frit lokalt. Hvis man skal integrere energierne - og i denne forbindelse det spirituelle og åndelige – er det nødvendigt at danne sådanne folkeråd.

Hengivelses-energien handler ikke kun om at hengive sig til fællesskabet. Det handler også om tillid. Spirituelt og åndeligt (underliv/bryst) modtager man impulser om, hvorvidt alt er, som det skal være. Og de giver tanker (hoved) om, hvorvidt man kan stole på sine medmennesker. Lige nu er der i Danmark et advokatråd, som man kan klage til. Men reelt varetager det advokaternes interesser og ikke klienternes. Vi har også en styrelse for patientsikkerhed, hvor man kan klage over læger og hospitaler. Men det varetager reelt lægernes og hospitalernes interesser og ikke patienterne. Vi har mange andre tilsvarende klageråd, der alle påstår at varetage folks interesser, men reelt beskytter virksomheder, institutioner mm. Danmark var det første land, der indførte begrebet ombudsmand, hvor man kunne klage over politikere og embedsmænd. Og i starten kunne ombudsmanden eller hans hjælpere omstøde en beslutning givet af en offentlig myndighed. Men det er også lavet om, så det nu kun er vejledende. Der er dog et konstant pres fra folket om at bruge dette energimønster og dets bevidsthed. Så længe der er en modsætning mellem energierne i dette energimønster og samlings-energien, kan man ikke opnå en samlet spirituel og åndelig bevidsthed. For at opnå harmoni bør der kun være ét klagekontor, hvor folk skal kunne klage over hvad som helst. Og sådan et klagekontor skal have bemyndigelse til at omstøde og udsætte enhver beslutning, som andre myndigheder har truffet – og kræve, at der skal træffes en ny og anden beslutning.

Efter den borgerlige revolution i slutningen af 1700-tallet, var både anarkister, socialister, kapitalister, liberale og alle andre enige om, at et godt samfund skulle bygge på, at det enkelte menneske havde sin fulde frihed. Enhver kommune og samfundet som helhed skulle bygge på individet som fundament for fællesskabet. Denne tankegang forfølges stadig i taler ved festlige lejligheder, men reelt forsøger alle magthavende grupper at kvæle *andres* ret til at være sig selv. Vi har stadig i Europa retten til at forsamles og retten til at tale frit. Den sidstnævnte – ytringsfrihe-

den – hyldes meget for tiden, fordi vi uden respekt for andre kan tillade os at kritisere andre kulturers værdinormer. Men når det kommer til stykket, er det ikke længere tilladt at være sig selv her i Europa. Der er ganske bestemte normer for, hvordan man skal være. Og i værste fald kan man tvangsindlægges på et psykiatrisk hospital og få medicin og elektrochok. Det frygter enhver af os. Og derfor tager vi os sammen og underlægger os normerne for at være normale. Der foregår en massiv bevidsthedsindustri og ensretning. Den forskellighed, som vi ser i andre kulturer, og som der fandtes tidligere i vores egen kultur, er forsvundet. En europæer skal ”løbe hornene af sig”, ”bøje hovedet” og blive ydmyg. Den stolthed, der var kort efter revolutionen, er væk. Kun hvis vi knytter an til alle energimønstrenes bevidstheder, kan vi igen få det enkelte menneske som fundament for samfundet.

Oprindeligt blev en kirke betragtet som en institution i samfundet, men uden for samfundets love. Hvis en forbryder gemte sig i en kirke, måtte politi og militær ikke gå ind og hente ham. Og hvis en præst begik pædofile handlinger, skulle man klare problemer selv – og ikke involvere samfundets myndigheder. Det er vist fortid nu; og det er godt. Det dårlige er, at der er politikere, som mener, at religion er en privatsag. Det har det aldrig været og vil aldrig blive. Det har altid og vil altid handle om at skabe Guds rige på jorden.

Hvis man er polariseret og har et *jeg* i den ene kropsside og har det åndelige i den anden kropsside, som så er projiceret udenfor *jeg*'et, vil man mene, at det er ånderne eller Gud/Jesus, der skal skabe Guds rige på jorden. Men hvis man har en samlet bevidsthed, hvor krop og ånd er integreret, oplever man, at Gud og de åndelige kræfter bruger én som redskab for forandringer.

Hvis vi går adskillige millioner år tilbage, satsede de åndelige kræfter på at lade dyrene blive større og større. Og der opstod dinosaurer, som de mægtigste skabninger på jorden. Men det gik ikke så godt – set fra en åndelig synsvinkel. Og derfor uddøde disse store skabninger. I stedet fik vi meget mindre skabninger, der specialiserede sig på flere forskellige måder. De udviklede sig, og på et tidspunkt opstod mennesket. Set fra vores egen synsvinkel var det en succes. Vi har befolket hele planeten. Og vi er i gang med totalt at ændre den.

Der er spirituelle mennesker, der mener, at ånderne styrer, og at de vil sørge for, at vi ikke ødelægger alt, men på et tidspunkt bliver kloge nok, så vi ændrer vores adfærd – og dermed redder os selv. Men der er mange forskere, som mener, at vi er stagneret i bestemte bevidsthedsmønstre, og at vi ikke magter at ændre os. Og derfor vil der ikke gå mere end 500 år, inden vi har ødelagt jorden så meget, at der ikke længere kan bo mennesker her.

Jeg tror ikke, at vore gener ændrer sig i løbet af de næste 500 år. Og jeg er ret sikker på, at vi vil ødelægge alt højerestående liv inden for de næste par hundrede år, hvis vi bare fortsætter som nu.

Mennesker i hver kultur er stivnet i en eller et par af energimønstrene og deres bevidstheder. Man ved godt, at man har begået fejl, men også udrettet meget godt. Men når man iagttager mennesker i andre kulturer, ser man mest deres fejl, og overser det gode, som de har opnået. Men mennesker i alle kulturer lider i dag under nogle magthaveres forsøg på at ensrette dem. Og alle mennesker mærker dybt inde i dem selv trangen til at udleve alle energimønstrene frit. Hvis vi skal redde menneskeheden fra udryddelse, skal vi indrette samfundene sådan, at alle de 8 grundlæggende energimønstre bliver til samfundsinstanser. I første omgang skal vi selv snakke og opføre os i overensstemmelse med det, sådan at det er det, som vi fremmer. Så kan vi tale frit med alle mennesker i alle kulturer og umiddelbart forstå hinanden. Det har jeg prøvet. Og jo, det virker.

Troende eller ateist

Ateismen opstod i midten af 1800-tallet som en reaktion imod, at kirken havde adskilt det åndelige fra det fysiske - og mente, at Gud sad oppe i Himlen og styrede alting. Der er ingen tvivl om, at det er mennesker, der har skabt forestillingen om Gud. Og det er kun i Mellemøsten og i de kulturer, der udspringer herfra, at man har forestillingen om sådan en Gud.

Men oprindeligt opfattede man gud som en spirituel kraft. Og Gud betyder, at der er et centrum for alle sådanne kræfter. Hvis man åbner sig for det, kan man mærke, at der eksisterer en gensidig telepatiske kraft mellem mennesker. Den kan påvises videnskabeligt. Og der er ikke noget mystisk ved den. Her handler det ikke om tro, men om viden. Troen går så ud på, om man tror, at denne kollektive guddommelige bevidsthed er selvbevidst, sådan at den kan skabe bevidst. I så fald er det relevant at kalde det for Gud. Og så er der guddommelige kræfter som engle og ånder, der samarbejder og underordner sig Gud.

Hvis man er ateist, kan man have præcis den samme opfattelse. Men så kalder man det, at der er en intelligens i naturen. Evolutionen er ikke kun tilfældig. Den er heller ikke – som Darwin troede – noget med, at den, der er mest tilpasningsdygtig, altid overlever, mens andre uddør. Der er også en skabende kraft i evolutionen.

Derfor er der egentlig ikke nogen forskel på en troende og en ateist. Og dog er der forskel mellem to slags mennesker. Den ene mener, at man skal have sig selv i centrum, og at enhver skal skabe sit eget liv. Og den anden mener, at vi har et fælles centrum, og at vi skal skabe hinanden liv.

De sidstnævnte kan falde i to grupper. Den ene mener, at alt, hvad der er dit, også er mit. Og den anden mener, at alt, hvad der er mit, også er dit. Jeg går ind for den sidste. Og det er min erfaring, at des mere jeg giver til andre, des mere får jeg igen.

For mig giver det god mening at sige, at jeg har Gud i mit hjerte. Det er også meningsfuldt, når nogen kalder Gud for deres far. Det er de psykiske følelser, der følger med indsigt og bevidstheden.

Det vigtigste – efter min opfattelse – er, at man føler ansvar for alt liv. Ikke bare sit eget. Går man ind for yderligere økonomisk vækst – vel vidende, at det indebærer fattigdom for de fattigste her på jorden? Eller går man ind for, at vi deler, hvad der er? Går man ind for yderligere udvikling i samme retning som indtil nu – vel vidende, at kloden lider nød? Eller går man ind for at standse forureningen og den globale opvarmning her og nu? Går man ind for, at det nuværende system skal fortsætte – vel vidende, at vi sandsynligvis ødelægger alt højerestående liv på Jorden, inden der er gået 500 år? Eller går man ind for at ændre kurs nu? Det drejer sig ikke om at stemme på nogle politikere, der skal forsøge at styre og kontrollere. Det drejer sig om at have en indre kurs, som for hvert skridt holder den retning, som man tror er den rigtige.

Index

A

abstrakt;18
Adam;10
Advokatråd;63
afdød;61
afholdenhed;34
Afrika;62
afrikansk religion;54
Aktionsanalytische
Organisation;55
alene;31
Alexandria;19;44
alienation;34
alkohol;20
Amerika;15
analyse-energien;24;57;62
Anima;50
Animus;50
ansvar;65
ansvarfølelse;27
Aquinas;33
argumentere;18;30
astrallegeme;51
astrologi;7;33
ateist;65
Atman;15;50
aura;51

B

Bailey;52
bamse;22
band;57
bander;63
bassin;19
begreb;18
Berlin;55
beskytte;62
besættelse;20
bevidsthed;30
bevidsthedsindustri;64
bevidsthedspoler;19
bevidsthedsstruktur;12
bil;6
billedsprog;18
Blavatsky;46
blind;20
blå;51

bogtrykkerkunst;35
borgerlige revolution;63
bryllup;20
brænde;35
buddhisme;10;13;53
Bush;25
bydelsråd;63
bæredygtig;56
bøn;45
børn;27
børnegruppe;27
børnehave;22
bål;35

C

celler;28
centrum;14
chakra;50
chi;12
chok;30
cirkelproces;13
clairvoyance;23
clairvoyant;61

D

dal;9
dans;54
darstellung;55
Darwin;6;65
David;10;31
Demokraterne;25
demokrati;17
Den Store Herre;54
Den Store Ånd;54
dennesidige;33
deprimeret;27
Det Ny Testamente;23
Det Store Hvide
Broderskab;52
dimensioner;56
dinosaurer;64
direktør;59
dreng;14
drømmebillede;6
drømmerejse;53
døbe;19
Døde Hav;19
dødsforberedelse;15

dømmende magt;62
dåb;19

E

ego;15
ejerskab;56
elektrisk felt;61
elektrochok;64
energilegemet;61
energimønstre;12
energistrøm;12
engel;30;62
enheds-energien;26;62
ensretning;64
erkendelse;30
essæerne;19
etik;41
Eva;10
evolution;6;25;46;65

F

fader;30
Fader Vor;37
falk;53
fantasirejse;53
fasten;27
figentræ;20
fjernsyn;59
flodbred;10
folkeråd;63
folkevandring;11
forbryder;64
forlige;27
forsamlingsfrihed;63
forsone;21
forsvarsbander;63
forvandling;13;28;50
fremtid;58
fri seksualitet;55
Friedrichshof;55
frihed;63
fælles økonomi;25

G

gadeaktioner;55
genfødsel;10
genkomst;31
genopstå;14

GPS;58
gravhule;29
grine;42;59
Grundtvig;40
gruppefamilie;24
grækerne;17
græsk-ortodoks;53
grøn;51
grønsager;27
gud;65
guddommelig impuls;26
Guds frie kirke;26
Guds plan;58
Guds rige;10;31;64
Guds søn;32
gudsprincip;14
gul;51
guru;6
gæld;27
gå på vandet;18

H

hals-chakra;51
handelsplads;11
hara-chakra;51
Harari;56
Hatha-yoga;14
healing;19
heks;22;35
hel;21
helbrede;21
helligdag;26
helligånd;16;30;32
helligår;27
hengivelses-energien;27;63
hensyn;56
hexagram;50
Himmerige;34
hinduisme;13
hinduist;53
hinsidige;33
hjernedød;41
hjernen;12;28
hjerter-chakra;51
hjort;7
hospitaller;63
hysterisk;27
hæmningsløs;57
hær;31
højere bevidsthed;52

I

identitet;61
indianer;7;54
Indien;13
indigo;51
individ;63
individualist;27
initiativ;27
inkarnere;11
inkvitation;35
integrere;21
intelligens;6
Islam;53
Israel;10
israelsk;56
istid;9

J

Jahve;6
jalousi;28
Jerusalem;11
Jesus;20
Jnana yoga;14
Johannes;18;20
Johannes Døberen;19
journalist;59
jøde;53
jøderne;17

K

karavaner;11
kaster;13
katolik;53
katolsk;34
kernefamilie;27;29;36
Kierkegaard;40
kildeforfalskning;27;39
Kina;11
kinesisk filosofi;54
kiosk;59
kirke;26;31;64
kirkeklokke;31
klage;63
Klemens;44
klient;22
klima;9
kloster;31
kollektiv;55
koma;22
konfusianisme;13

Konstantinopel;32
kors;62
korsfæste;20
korsfæstelse;29
kraft;7
kraftdyr;53
Krafthjulet;54
kredsløb;12
krig;9;25
Krishnamurti;46
kristne grupper;25
Kriya yoga;14
krone-chakra;51
krop;58
kræft;42
kundskabens træ;10
kursus;6
kurve;58
kvantitativ;41
kvindeundertrykkelse;36
kæreste;28;36
kærlighed;27;40
kød;10;17

L

lam;27
landsbyfællesskab;56
legeme;11;17
levende energi;12
ligestilling;25
lokaludvalg;63
lotto;59
lov;24
lovgivende magt;62
Lukas;19
Luther;34
lysstråle;62
lyst;26
læger;63
låne;27

M

Maitreya;46
mantra;14
Maria;20
Markus;21;23
markvej;6
materialisation;15
materiel energi;12
matriarkat;36
Matthæus;29;37;45

medicin;64
Medicinhjulet;54
meditation;6
meditere;13;14
mennesket;64
mentallegeme;51
meridian;12
Messias;10
Michael;52
midnat;31
mikrochip;58
militær;63
mirakel;45
modtager-energien;28
moral;41
munke;10;14
musiker;57
muskelspændinger;41
muslim;53
møde;6

N

navn;18
nervetråde;12;28
netværksgruppe;45
normal;64
normer;64
normerne;64
Nuets kraft;47
Ny Testamente;23
næstekærlighed;40

O

oase;9
ofre sig;27
OM;14
ombudsmand;63
orange;51
ordet;18
overflade;61
overflade-ånd;15
oversvømmelse;10
oververden;54

P

pande-chakra;51
paradis;9
parkering;7
partisangruppe;20;29
patientsikkerhed;63

patriark;32
Paulus;11;24
paven;53
Paven;31;32
penge;27
Persona;50
pige;22
polariseret;23;28
politi;63
politiker;59
primærgruppe;24
programmere;59
protestant;53
protestantisk;34
prædikant;20
præstebolig;31
psykiatrisk hospital;64
psykiske territorier;24
psykoterapeut;61
pyramide;62
pædagog;22
pædofil;64

R

Raja yoga;14
reformation;34
Reich;50
reifikation;36
reinkarnation;15
religion;53
Republikanerne;15;25
robot;58
rock band;41
rod-chakra;50
Rom;32;53
rumvæsen;58
rød;50
røverbander;9

S

salme 22;29
samlet;23
samlings-energien;26;63
sandhed;57
Satan;20;36
sekundærgruppe;24
selv;61
selvfremstilling;55
sex;28;34
shamanisme;53
sjæl;11;17;36;51

sjælslegeme;14
skabe;65
skabelsesberetning;6
skaber-energien;25;57
skat;20
skilt;59
skolelærer;14
skygge;12
skyld;27;38
Skærsild;34
slagte;27
slange;18
snakke;26
socialisere;27
solar-plexus-chakra;51
spille;57
spiral;13
spiritisme;61
spirituel kraft;26;59
statisk;50
steppe;9
stole på;63
Store Bjørn;51
streger;12
stråler;51
studievært;59
superbander;63
syg;21
synd;24;27;38;53
syv stråler;51
søn;30

T

taoisme;13;54
telepatisk kraft;65
tempel;11
teosofi;46
terapi;19;55
territorie-energien;23;63
Testamente;23
Thomas;21;43
tibetaneren;52
tidligere liv;14;61
tilgive;21
tilgivelse;26
tillid;63
tjener;27
Tolle;47
to-regime-læren;34
trance;55

Transcendental
Meditation;14
transhumanisme;58
tredelt magt;63
tredje øje;51
tre-enige-Gud;32
tro;23;65
tromme;54
trykkel;55
tvangsindlægges;64

U

udleve sig selv;57
udlevels-
energien;25;57;62
udryddelseskrig;9
udøvende magt;62
underverden;53
undskyld;26
universitet;19;33;44
USA;15

V

vand;20
vanddråbe;12
vandregulpe;20
verdensrummet;58
verdenssyn;56
viden;65
videnskab;18
videnskabsmand;56
vi-følelse;25
vilje;26
vin;20
violet;51
virtuel;41
visne;20
voodoo;54

W

Wilhelm Reich;50

Y

yoga;14

ytringsfrihed;64

Z

zigzag;41

Æ

ægteseng;36
ægteskab;29;36
Ægypten;19
ærkeenglen Michael;52
æterlegeme;51

Ø

øko-landsby;56
ørken;9
Østrig;55

Å

ånd;10;17;21;30;62
åndelig kanal;52
åndelige vejleder;54
åndsvidenskab;47